PAULO COELHO

Brida

PAULO COELHO

Brida

Iš portugalų kalbos vertė
Valdas V. Petrauskas

VILNIUS

UDK 869.0(81)-3
Co-38

Paulo Coelho BRIDA
95a Edição Editora Rocco Limitada,
Rio de Janeiro, 2002

ISBN 978-5-415-02076-8

... kuri moteris, turėdama dešimtį drachmų ir vieną pametusi, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir rūpestingai neieško, kolei suranda? Radusi ji susivadina drauges bei kaimynes ir sako: „Džiaukitės su manimi, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi.“

EVANGELIJA PAGAL LUKĄ, 15: 8–9

SKIRIU:

N. D. L., stebukladarei;
Kristinai, vienam jos stebuklų;
ir Bridai

Knygoje „Piligrimas“ dvi RAMo praktikas pakeičiau suvokimo pratimais, kurių išmokau vadovaudamas teatrui. Nors rezultatai buvo absoliučiai tokie patys, Mokytojas mane griežtai išbarė. „Nesvarbu, jog esama greitesnių ir lengvesnių būdų: Tradicijos nevalia keisti“, – pareiškė jis.

Todėl visos „Bridoje“ aprašytos apeigos – o jų ne tiek daug – niekuo nesiskiria nuo apeigų, ilgus šimtmečius atliekamų pagal Mėnulio Tradiciją, reikalaujančią įgūdžių ir patyrimo. Be reikalo atlikti tas apeigas pavojinga ir nepatartina – tai gali pakenkti Dvasiniams Ieškojimams.

PAULO COELHO

Pratarmė

Būdami Lurde, kiekvieną vakarą mudu eidavome pasėdėti į kavinę. Man, Šventojo Romos kelio piligrimui, buvo skirta keliauti daugelį dienų beieškant savo Dovanos. Ji, Brida O'Fern, tam tikrą to kelio dalį tikrino mano gebėjimus.

Vieną tokį vakarą išdrįsau ją paklausti, ar kada nors ji patyrė stiprų sukrėtimą, pažinusi tam tikrą *abadia*, dalį žvaigždės formos kelio, kurį Įšventintieji nueina keliaudami per Pirėnus.

– Niekada nesu ten buvusi, – atsakė ji.

Nustebau. Šiaip ar taip, ji jau turi savąją Dovaną.

– Visi keliai veda į Romą, – tarė Brida, nusigriebusi seno priežodžio, kad būtų lengviau įrodyti, jog Dovaną galime prikelti bet kur. – Savąjį Romos kelią aš nuėjau Airijoje.

Vėliau, mums susitikus, per kelis kartus ji man papasakojo visą savo ieškojimų istoriją. Kai ji baigė, paklausiau, ar negalėčiau kada nors aprašyti viso to, ką išgirdau.

Iš pradžių ji sutiko. Bet vėliau, kiekvienąsyk, kai mudu susitikdavome, rasdavosi vis kitokių kliūčių. Ji paprašė, kad pakeisčiau visų aprašomų žmonių vardus, paskiau pasiteiravo, kokiam skaitytojų ratui skiriamas mano pasakojimas ir kokių atsiliepimų tikėtina sulaukti.

– Nežinau, – atsakiau. – Bet, man rodos, dėl to nėra ko rūpintis.

– Tavo tiesa, – tarė ji. – Matai, tai labai ypatingas potyris. Nežinia, ar žmonės turės iš to kokios nors naudos.

– – –

Tai rizika, Brida, ir dabar mudu abu žaidžiame su ugnimi. Viename neįvardytame Tradicijos tekste sakoma, jog per savo gyvenimą kiekvienas žmogus gali veikti dviem kryptimis: Statyti arba Sodinti. Statytojai paaukoja savo darbui ilgus metus, tačiau kada nors užbaigia tai, ką pradėjo. Ir tuomet jie liaujasi ir nepažengia toliau, įkalinti tarp keturių sienų, kurias patys sumūrijo. Statybai pasibaigus, gyvenimas netenka prasmės.

Tačiau yra dar tie, kurie sodina. Kartais jie nukenčia nuo audrų, nepalankių metų laikų ir retai ilsisi. Tačiau, priešingai nei pastatas, sodas niekada nesiliauja augęs. Ir, žinoma, reikalauja sodininko dėmesio, drauge sukurdamas sąlygas, kad gyvenimas jam būtų didelis nuotykis.

Sodininkai bendrauja vieni su kitais, nes supranta, jog kiekvieno augalo istorija atliepia visos Žemės plėtrą.

AUTORIUS

Airija,

1983 m. rugpjūtis – 1984 m. kovas

Vasara ir ruduo

– Noriu mokytis magijos, – tarė mergina.

Magas pažvelgė į ją. Išblukę džinsai, marškinėliai ir iššūkio aura, kuria paprastai dangstosi kiekvienas drovus žmogus, kai to nereikia. „Ko gero, aš dvigubai už ją vyresnis“, – pagalvojo. Šiaip ar taip, jam buvo aišku, kad jis stovi priešais savo Antrąją Pusę.

– Mano vardas Brida, – toliau kalbėjo ji. – Atsiprašau, kad iš karto neprisistačiau. Labai ilgai laukiau šios akimirkos ir dabar labiau to trokštu, nei maniau anksčiau.

– Kodėl tu nori mokytis magijos? – paklausė jis.

– Kad galėčiau atsakyti į kai kuriuos klausimus, iškilusius man gyvenime. Be to, noriu pažinti slaptąsias galias. Ir, galimas daiktas, keliauti į praeitį ir į ateitį.

Ne ji pirma atėjo į mišką prašyti šios malonės. Kadaise jis buvo labai garsus, Tradicijos gerbiamas Mokytojas. Mielai dalijosi žiniomis su mokiniais, tikėdamas, jog pasaulis keisis, jo pastangų dėka keičiantis jį supantiems žmonėms. Tačiau jis padarė klaidą. O Tradicijos Mokytojams nevalia klysti.

– Ar nemanai, kad esi per jauna?

– Man dvidešimt vieneri, – tarė Brida. – Jeigu dabar panorėčiau mokytis baleto, jau būčiau per sena.

Magas ženklu liepė jai sekti iš paskos. Greta vienas kito tylėdami jiedu nužingsniavo per mišką. „Ji graži, – pagalvojo jis, sparčiai krypstant medžių šešėliams, nes saulė buvo jau arti laidos. – Bet aš dvigubai vyresnis.“ Vadinasi, jam, galimas daiktas, lemta kentėti.

Brida irzo, kad žmogus, einantis greta, tyli; jis netgi neatsiliepė į paskutinius jos žodžius. Žemė miške buvo drėgna, nuklota sudžiūvusiais lapais. Ji taipgi pastebėjo, kad mainosi šešėliai ir sparčiai artėja naktis. Netrukus sutems, o jie netgi neturi jokio žibinto.

„Privalau juo pasikliauti, – drąsinosi ji. – jeigu aš tikiu, kad jis gali mane išmokyti magijos, privalau tikėti ir tuo, jog jis žino kelią per mišką ir teisingai mane veda.“

Jiedu ėjo nesustodami. Jai buvo toks įspūdis, kad jis tolydžio keičia kryptį, suka tai į vieną, tai į kitą pusę, lyg lenkdamasis kliūčių kelyje. Ne kartą jie sukdavo ratu, tris ar keturis sykius atsidurdami toje pačioje vietoje.

„Ką gali žinoti, gal jis nori mane išbandyti.“ Ji buvo pasiryžusi ištverti tą išbandymą iki galo ir stengėsi apsimesti, jog visa tai, kas darosi, netgi tas vaikščiojimas ratu, – visiškai paprastas dalykas.

Ji atvyko iš toli ir labai ilgai laukė šio susitikimo. Dublinas buvo daugiau nei už šimto penkiasdešimties kilometrų,

į miestelį važinėjo nepatogūs autobusai, be jokių patogumų, ir, negana to, visiškai netikusiu laiku. Jai teko anksti keltis, važiuoti tris valandas, miestelyje klausinėti žmonių, kur jis gyvena, aiškintis, ko ji nori iš to keistuolio. Galiausiai jie nurodė vietą miške, kur jis paprastai būna dieną, be kita ko, perspėję, kad jis jau bandęs suvedžioti vieną miestelio merginą.

„Įdomus žmogus“, – pagalvojo ji. Kelias kilo įkalnėn, ir ji ėmė melsti, kad saulė lėčiau leistųsi prie horizonto. Ji bijojo paslysti ant drėgnų lapų, kuriais buvo nuklota žemė.

– Kodėl tu nori mokytis magijos?

Brida apsidžiaugė, ūmai nutrūkus tylai. Ji pakartojo tą patį atsakymą. Tačiau tai jo nepatenkino.

– Gal nori mokytis magijos todėl, jog tai paslaptingas okultinis mokslas? Kad atsako į visus klausimus, į kuriuos tik vienas kitas žmogus per visą gyvenimą sugeba rasti atsakymą? O svarbiausia, kad primena romantišką praeitį?

Brida neatsakė nė žodžio. Ji nežinojo, ką sakyti. Nebent troško, kad jis vėl tylėtų kaip paprastai, nes baiminosi, jog atsakymas gali jo nepatenkinti.

Pagaliau, perėję visą mišką, jie pasiekė kalno viršūnę. Po kojomis plytėjo vien uolos, nebuvo nė menkiausios žolytės, bet užtat buvo nebe taip slidu, ir Brida be niekur nieko žingsniavo šalia Mago.

Atsisėdęs ant pačios aukščiausios uolos, jis pasiūlė Bridai pasekti jo pavyzdžiu.

– Čia jau lankėsi daugiau žmonių, – prabilo Magas. – Jie prašė mane mokyti juos magijos. Tačiau aš jau išmokiau žmones visko, ko jiems reikėjo, sugrąžinau žmonijai tai, ką ji man buvo davusi. Dabar aš noriu būti vienas, gyventi kalnuose, prižiūrėti augalus, bendrauti su Dievu.

– Tai netiesa, – atsiliepė mergina.

– Netiesa? – nustebo jis.

– Gal jūs ir norite bendrauti su Dievu. Bet netiesa, kad norite būti vienas.

Brida sumišo. Ji pasakė šiuos žodžius, impulso pagauta, ir dabar jau buvo per vėlu ištaisyti klaidą. Gal ir esama žmonių, kuriems patinka vienatvė. Gal moterys ir negali gyventi be vyrų, o vyrai gali be moterų.

Vis dėlto Magas neatrodė supykęs, kai vėl prabilo.

– Noriu dar kai ko tave paklausti, – tarė. – Privalai atsakyti nuoširdžiai ir sąžiningai. Jei pasakysi teisybę, išmokysiu tave to, ko prašai. Jei pameluosi, daugiau niekada nebegalėsi kelti kojos į šį mišką.

Brida lengviau atsiduso. Vadinasi, tik atsakyti į klausimą. Pasakyti tiesą, ir tiek. Ji visada galvojo, kad, rinkdamiesi mokinius, Mokytojai reikalauja kokių nors sudėtingesnių dalykų.

Jis atsisėdo priešais ją. Jo akys spindėjo.

– Tarkime, kad aš imsiu tave mokyti to, ko pats išmokau, – kalbėjo jis toliau, nenuleisdamas nuo jos akių. – Parodysiu tau paralelinius pasaulius, esančius aplink mus, parodysiu angelus, atskleisiu gamtos išmintį, Saulės Tradicijos ir Mėnulio Tradi-

cijos slėpinius. Ir vieną gražią dieną tu eisi į miestą apsipirkti ir gatvėje sutiksi likimo lemtą vyrą.

„Aš nemokėčiau jo pažinti“, pagalvojo ji. Tačiau neprataré nė žodžio; klausimas pasirodė besąs kur kas sudėtingesnis, negu ji galvojo.

– Jis pajus tą patį ir prieis prie tavęs. Judu įsimylėsite. Tu toliau mokysies pas mane, dieną aš tau rodysiu Kosmoso išmintį, naktį jis rodys tau Meilės išmintį. Tačiau kada nors ateis valanda, kai tiedu dalykai negalės koegzistuoti. Tau reikės pasirinkti.

Magas patylėjo. Dar nepaklausęs, jis jau bijojo merginos atsakymo. Jos atsilankymas šią pavakarę reiškė, kad vienas jųdviejų abiejų gyvenimo tarpsnis pasibaigė. Tai jis žinojo, nes išmanė tradicijas ir Mokytojų lemtį. Ji buvo reikalinga jam, kaip ir jis – jai. Tačiau šią akimirką ji turėjo pasakyti tiesą: tai buvo vienintelė sąlyga.

– O dabar atvirai ir nuoširdžiai atsakyk man, – pagaliau įsidrąsinęs prabilo jis. – Ar atsižadėtum viso to, ko išmokai, visų galimybių ir slėpinių, kurių galėtų tau duoti magijos pasaulis, ir pasirinktum likimo skirtą vyrą?

Brida nukreipė akis į šalį. Aplink buvo kalnai, miškai, o ten, apačioje, miestelyje vienas po kito žiebėsi žiburiai. Iš kaminų vinguriavo dūmai, ilgai netrukus šeimos susės prie stalo vakarieniauti. Jos dorai dirbo, bijojo Dievo, stengėsi padėti savo artimui. Taip darė todėl, kad jų širdys buvo pilnos meilės. Kiekvienas turėjo savo likimą, suvokė, kas vyksta pasaulyje,

nors niekada nebuvo girdėjęs tokių dalykų, kaip Saulės Tradicija ir Mėnulio Tradicija.

– Nesuprantu, kodėl mokslas negalėtų gyvuoti kartu su asmenine laime, – atsakė ji.

– Atsakyk į mano klausimą. – Magas žiūrėjo jai tiesiai į akis. – Ar atsižadėtum viso to dėl vyro?

Brida staiga pajuto, kaip ašaros veržia gerklę. Tai buvo anaiptol ne klausimas, bet pasirinkimas, pats sudėtingiausias pasirinkimas, koks tenka žmonėms gyvenime. Ji jau ne kartą apie tai galvojo. Kadaise pasaulyje jai nebuvo nieko svarbiau už save pačią. Ji turėjo ne vieną meilužį, visada būdavo įsitikinusi, jog myli kiekvieną jų, bet meilė paprastai pasibaigdavo anksčiau ar vėliau. Ji įsitikino, kad pats sudėtingiausias dalykas gyvenime – meilė. Šiuo metu ji irgi buvo įsimylėjusi šiek tiek vyresnį jaunuolį, jis studijavo fiziką ir žiūrėjo į pasaulį visiškai kitomis akimis negu ji. Ji vėl tikėjo meile, dėjo viltis į savo jausmus, tačiau, tiek kartų nusivylusi, niekuo nebebuvo tikra. Šiaip ar taip, svarbiausias dalykas jos gyvenime buvo meilė.

Ji stengėsi išvengti Mago akių. Jos žvilgsnis krypo į miestelio rūkstančius kaminus. Nuo pat amžių pradžios visi bandė suprasti Visatą per meilę.

– Atsižadėčiau, – pagaliau tarė ji.

Žmogus, sėdintis priešais ją, niekada negalėtų suprasti, kas dedasi žmonių širdyse. Tai buvo žmogus, išmanantis magijos

galią ir slėpinius, bet visiškai nepažįstantis žmonių. Pražilęs, įdegęs saulėje, įpratęs nuo seno karstytis po šiuos kalnus, jis žavėjo savo akimis, kuriose atsispindėjo dvasia, pasiruošusi atsakyti į kiekvieną klausimą, – ko gero, jį dar sykį nuvylė paprastų žmonių jausmai. Ji taip pat tarėsi nusivylusi savimi, tačiau negalėjo meluoti.

– Pažvelk į mane, – tarė Magas.

Bridai buvo gėda. Vis dėlto ji pakėlė akis.

– Tu pasakei tiesą. Aš tave mokysiu.

Sutemo naktis, danguje be mėnulio mirgėjo žvaigždės. Per dvi valandas Brida papasakojo nepažįstamajam visą savo gyvenimą. Ji bandė pateisinti savo domėjimąsi magija kai kuriais faktais – regėjimais vaikystės dienomis, nuojauta, vidiniu balsu, – tačiau nesugebėjo nieko prisiminti. Ji siekė žinių, ir tiek. Kaip tik dėl to lankė astrologijos, taro ir numerologijos kursus.

– Tai tik kalbos priemonės, – tarė Magas. – Jų esama ir daugiau. Magija kalba visomis žmogaus širdies kalbomis.

– Tai kas gi yra magija? – paklausė ji.

Netgi tamsoje Brida pastebėjo, kad Magas užvertė galvą. Kažkur nuklydęs mintimis, jis žiūrėjo į dangų, tarytum aukštybėse ieškodamas atsakymo.

– Magija – tai tiltas, – pagaliau prabilo jis. – Tiltas, kuriuo galima patekti iš regimojo pasaulio į neregimąjį. Ir taip išmokti abiejų pasaulių pamokas.

– O kaip galėčiau išmokti vaikščioti šiuo tiltu?

– Mokydamasi juo vaikščioti. Kiekvienas žmogus vaikščioja savaip.

– Aš kaip tik to ir atvykau čionai.

– Yra du keliai, – atsakė Magas. – Saulės Tradicija, atskleidžianti mums slėpinius per Erdvę, supančius mus daiktus. Ir Mėnulio Tradicija, atskleidžianti mums slėpinius per Laiką, Laiko atmintyje saugomus daiktus.

Brida suprato. Saulės Tradicija – tai ši naktis, medžiai, šaltis, persmelkiantis kūną, žvaigždės danguje. Mėnulio Tradicija – tai šis vyriškis, stovintis priešais, prosenių išmintimi spindinčiomis akimis.

– Aš pats mokiausi Mėnulio Tradicijos, – tarė Magas, lyg įminęs jos mintis. – Aš niekada nebuvau jos mokytojas. Aš esu Saulės Tradicijos mokytojas.

– Išmokykite mane Saulės Tradicijos, – nepatikliai paprašė Brida, Mago balse staiga išgirdusi švelnumo gaidelę.

– Aš mokysiu tave to, ko išmokau pats. Tačiau Saulės Tradicijos keliai neįmenami. Reikia dėti viltis į tai, jog kiekvienas žmogus sugebės mokytis pats.

Brida neklydo. Mago balse tikrai skambėjo švelnumo gaidelė. Tai jos nė kiek nenuramino, bet, priešingai, baugino.

– Aš sugebėsiu suvokti Saulės Tradiciją.

Magas nustojo stebėti žvaigždes ir visą dėmesį nukreipė į merginą. Jis žinojo, kad ji dar nesugebėtų mokytis Saulės Tradicijos. Vis dėlto turėjo ją mokyti. Kai kurie mokiniai patys renkasi sau Mokytojus.

– Prieš pradėdamas pirmąją pamoką, noriu tau priminti vieną dalyką, – tarė jis. – Žmogus, pats suradęs savo kelią, neturi nieko bijoti. Jis privalo nepristigti jėgų žengti klaidingus žingsnius. Nusivylimai, pralaimėjimai, nusiminimas – tai įrankiai, Dievo naudojami keliui nurodyti.

– Keisti įrankiai, – tarė Brida. – Gana dažnai žmonės atsisako savo ketinimų.

Magas žinojo, kodėl taip atsitinka. Ir kūnu, ir dvasia buvo patyręs, ką reiškia tie keisti Dievo įrankiai.

– Išmokykite mane Saulės Tradicijos, – primygtinai paprašė ji.

Magas patarė Bridai prisiglausti prie atsikišusios uolos ir pailsėti.

– Gali neužsimerkti. Žiūrėk į aplinkinį pasaulį ir suvok tai, ką pajėgi suvokti. Saulės Tradicija kiekvieną akimirką kiekvienam žmogui atskleidžia amžinąją išmintį.

Brida padarė tai, ką liepė Magas. Tačiau pagalvojo, kad jis pernelyg skuba.

– Tai pirmoji ir svarbiausioji pamoka, – tarė jis. – Jos kūrėjas – ispanų mistikas, suvokęs tikėjimo prasmę. Tai buvo Šventasis Kryžiaus Jonas.

Jis pažvelgė į merginą, pasikliaujančią juo visa savo esybe, visa širdimi melsdamas, kad ji suprastų tai, ko mokoma. Šiaip ar taip, ji buvo jo Antroji Pusė, nors to dar nežinojo, nors dar buvo per jauna ir pernelyg apžavėta šios Žemės žmonių ir daiktų.

Prietemoje Brida pamatė, kaip Magas eina miško link ir dingsta tarp medžių po kairei. Jai buvo baisu likti vienai, bet ji stengėsi tvardytis. Tai buvo jos pirmoji pamoka, ir ji privalėjo laikytis ramiai ir valdyti nervus.

„Jis apsiėmė mane mokyti. Nevalia jo apvilti“.

Ji buvo patenkinta savimi ir drauge stebėjosi, kad viskas vyksta taip sklandžiai. Vis dėlto ji niekada neabejojo savo sugebėjimais – jais didžiavosi – ir tuo, kas ją čionai atvedė. Buvo įsitikinusi, jog, užsiglaudęs kur nors už uolos, Magas akylai ją stebi, norėdamas pamatyti, ar ji sugeba išmokti pirmąją magijos pamoką. Jis kalbėjo jai apie drąsą, tad, netgi bijodama – jos vaizduotė jau piešė kobras ir skorpionus, kurių knibždėte knibžda šioje uoloje, – ji privalėjo dėtis drąsi. Netrukus jis sugrįš, ir prasidės jos pirmoji pamoka.

„Esu stipri ir ryžtinga moteris“, – kartojo ji sau pusbalsiu. Ji jautėsi esanti išskirtinė, nes buvo čia, su tuo žmogumi, keliančiu visiems pagarbą ir baimę. Mintimis perbėgo visą vakarą, praleistą su juo drauge, prisiminė tą akimirką, kai jo balse išgirdo švelnumo gaidelę. „Nežinia, gal jis irgi laiko mane įdomia moterimi. Gal jis netgi panorės su manimi pa-

simylėti". Tai nebūtų bloga patirtis; jo akys kažkaip keistai švietė.

„Kokios kvailos mintys!" Ji buvo čia, priešaky dūlavo kažkas labai konkretaus – pažinimo kelias, ir staiga ji pasijuto esanti paprasta moteris. Susikaupusi pasistengė apie tai nebegalvoti ir kaip tik tą akimirką suvokė, jog prabėgo jau gana daug laiko, kai Magas paliko ją čia vieną.

Staiga ji pajuto, kad ją apima baimė: apie tą žmogų sklandė prieštaringi gandai. Kai kurie tvirtino, jog tai pats galingiausias Mokytojas iš visų tų, kuriuos jiems teko pažinti, jog vien savo proto galia jis sugeba keisti vėjo kryptį, atverti properšas debesyse. Brida kaip ir visi stebėjosi tokio pobūdžio stebuklais.

Tuo tarpu kiti, lankantys magijos pasaulį, tas pačias pamokas ir paskaitas kaip ir ji, tvirtino, kad jis – juodasis magas, kad kartą savo Galia jis sunaikinęs žmogų, nes įsimylėjęs jo žmoną. Kaip tik dėl to, nors ir būdamas Mokytojas, jis pasmerktas vienišas klajoti po miškus.

„Galimas daiktas, vienatvėje jis visai išprotėjo", – ir Brida vėl pajuto baimės šuorą. Nors ir jauna būdama, ji suprato, kaip kenkia žmonėms vienatvė, ypač tuomet, kai jie tampa garbaus amžiaus. Jai pasitaikė sutikti žmonių, netekusių viso gyvenimo žavesio, nes jie pasidavė vienatvei ir, nebepajėgdami su ja grumtis, dvasiškai ištuštėjo. Daugiausia tai buvo žmonės, kurie, laikydami pasaulį gėdinga ir bešlove vieta, ištisus

vakarus ir naktis skaičiuodavo svetimas nuodėmes. Tai buvo žmonės, likimo paversti visuotiniais teisėjais, teisiančiais visus, kas pakliūva. Galimas daiktas, Magas irgi išprotėjo nuo vienatvės.

Staiga visiškai šalia pasigirdo kažkoks brazdesys, ir jai krūptelėjo širdis. Ji jau nebesijautė palikta likimo valiai, kaip visai neseniai galvojo. Apsižvalgė, bet nieko nepastebėjo. Kažkur širdies gilumoje tvinksėjo baimė, bangomis plisdama po visą kūną.

„Reikia valdytis", – pagalvojo ji, bet tai buvo neįmanoma. Vaidenosi kobros, skorpionai, vaikystės dienų baubai. Įsibaiminusi Brida jau nebepajėgė valdytis. Iškilo dar vienas vaizdinys: visagalis burtininkas su šėtono sutartimi rankose, siūlantis paaukoti savo gyvybę.

– Kur tu? – pagaliau neištvėrusi sušuko ji. Jau nenorėjo nieko stebinti. Norėjo nebent kaip galima greičiau dingti iš čia.

Niekas neatsiliepė.

– Aš nenoriu čia būti! Gelbėkit!

Tačiau nieko daugiau nebuvo miške, pilname keistų šnaresių. Brida pajuto, jog miršta iš baimės, jog netenka sąmonės. Bet suprato, kad nevalia nualpti: juo labiau dabar, kai jis toli, nualpti būtų blogiausia. Ji privalo valdytis.

Dingtelėjus šiai minčiai, ji suvokė, jog kažkokia galia jos viduje grumiasi stengdamasi užvaldyti jos esybę. „Nevalia rėkti", – tokia buvo pirmoji mintis. Rėkdama ji galėjo prisi-

šaukti žmones, gyvenančius šiame miške, o miške gyvenantys žmonės gali būti pavojingesni už plėšriuosius žvėris.

„Tikiu, – ėmė ji tyliai kartoti. – Tikiu Dievą, tikiu savo Angelą Sargą, atvedusį mane čionai ir tebesergstintį. Nemoku to paaiškinti, bet žinau, kad jis šalia. Neužsigausiu kojos į akmenį".

Paskutiniai žodžiai buvo iš vaikystėje išmoktos psalmės, kurios jau daugelį metų nebeprisiminė. Išmokė ją močiutė, mirusi ne per seniausiai. Taip būtų gera, jeigu močiutė būtų šalia, pagalvojo ji ir staiga pajuto šalia kažką draugiška.

Tuomet jai paaiškėjo, jog yra didelis skirtumas tarp pavojaus ir baimės.

„Tas, kuris gyvena Aukščiausiojo globoje, Visagalio šešėlyje pasilieka..." – šiais žodžiais prasidėjo psalmė. Ji susivokė, jog prisimena visą psalmę, žodis žodin, lyg močiutė šią akimirką būtų šalia ir ją skaitytų. Brida pakartojo ją kelis sykius nesustodama ir, nors ir baimės gniaužiama, nusiramino. Šiuo metu ji neturėjo kitos išeities: arba tikėti Dievą ir savo Angelą Sargą, arba pulti į neviltį.

Ji pasijuto globojama. „Aš privalau tikėti, jog esu globojama. Negaliu to suvokti protu, bet jaučiu globą. Ir būsiu globojama visą naktį, nes pati viena nesugebėsiu iš čia išeiti".

Ji prisiminė, jog vaikystėje naktį dažnai atsibusdavo išsigandusi. Tuomet tėvas nešdavo ją prie lango ir rodydavo miestą, kur jie gyveno. Pasakodavo apie panaktinius, apie pienininką, kas rytą pristatantį pieną, apie kepėją, kas dieną kepantį duo-

ną. Tėvas prašydavo ją išvyti tuos naktinius baubus, atviliotus naktį, ir vietoj jų pasikviesti žmones, budinčius tamsoje. „Naktis – tai tik paros dalis", – sakydavo jis.

Naktis – tai tik paros dalis. Kaip ji jautėsi saugi šviesoje, taip galėjo jaustis saugi ir tamsoje. Leidžiantis sutemoms, ji imdavo šauktis globos. Ji turėjo tikėti. Ir tai buvo Tikėjimas. Tikėjimas buvo tai, ką ji jautė šiuo metu, nesuvokiamas šuolis į naktį, tokią pat tamsią kaip dabar. Ji buvo gyva tik todėl, kad tikėjo. Kaip ir stebuklais, kurių neįmanoma paaiškinti: vis dėlto jie atsitinka tiems, kas jais tiki.

„Jis man minėjo pirmą pamoką", – tarė ji, staiga viską supratusi. Ji buvo saugi, nes tuo tikėjo. Brida ūmai pasijuto labai pavargusi po tiekos valandų įtampos. Ji vėl atsipalaidavo, jausdamasi vis saugesnė. Ji tikėjo. Tikėjimas saugojo nuo skorpionų ir kobrų, kurių galėjo būti šiame miške. Tikėjimas palaikė jos Angelą Sargą, budintį šalimais.

Ji vėl prisiglaudė prie uolos ir nejučia užsnūdo.

Kai ji atsibudo, jau buvo šviesu, viskas žėrėjo aplink nuo skaisčios saulės spindulių. Buvo sužvarbusi, drabužiai buvo nešvarūs, tačiau dvasia džiūgavo. Ji praleido naktį miške vienui viena.

Ji apsižvalgė, ieškodama akimis Mago, nors ir suvokė, jog tai beprasmiška. Jis tikriausiai vaikščiojo po miškus, bandydamas „bendrauti su Dievu“, ir, galimas daiktas, svarstydamas, ar vakar vakare atėjusi mergina pakankamai drąsi, kad sugebėtų išmokti pirmąją Saulės Tradicijos pamoką.

– Aš sužinojau, kas yra Tamsi Naktis, – tarė ji bežadžiam miškui. – Aš sužinojau, jog dievoieška – tai Tamsi Naktis. Jog Tikėjimas – tai Tamsi Naktis.

„Tai nebuvo kas nors netikėta. Žmogui kiekviena diena – tai tamsi naktis. Niekas nežino, kas jam atsitiks artimiausią akimirką, tačiau žmonės vis viena eina pirmyn. Nes jie tiki. Nes turi Tikėjimą“.

Arba, galimas daiktas, todėl, kad neįžvelgia slėpinio, glūdinčio artimiausioje sekundėje. Tačiau tai buvo nebe svarbu: svarbu buvo tai, jog ji suprato.

Kad kiekviena gyvenimo akimirka – Tikėjimo aktas.

Kad ji gali atsidurti joje drauge su kobromis ir skorpionais, bet gali atsidurti saugoma globėjiškos galios.

Kad tikėjimo neįmanoma paaiškinti. Tai Tamsi Naktis. Jį reikia tik priimti arba paneigti.

Dirstelėjusi į laikrodį, Brida pamatė, kad jau vėlus metas. Ji turėjo sėsti į autobusą, važiuoti tris valandas ir sugalvoti deramą pasiteisinimą savo mylimajam: jis niekada nepatikėtų, kad ji vienui viena praleido naktį miške.

– Saulės Tradicija labai sudėtinga! – sušuko ji miškui. – Aš privalau būti Mokytoja pati sau, bet aš visiškai ne to tikėjausi!

Ji pažvelgė į miestelį, tokį mažytį pakalnėje, mintyse apmetė kelią per mišką ir ėmė leistis žemyn. Vis dėlto pirmiausia atsigręžė į uolą.

– Noriu dar kai ką pasakyti, – linksmai sušuko ji skambiu balsu. – Tu – labai įdomus žmogus.

Atsišliejęs į šimtamečio medžio kamieną, Magas žiūrėjo, kaip mergina dingsta miške. Jis klausėsi jos baimės ir girdėjo nakčia ją šūkaujant. Vienu tarpu jam dingtelėjo mintis prieiti, apkabinti ją, apsaugoti nuo baimės, pasakyti, jog be reikalo paskyrė jai tą išmėginimą.

Dabar jis džiaugėsi, kad nepasidavė impulsui. Didžiavosi, jog toji mergina, pilna jaunatviškų dvejonių, – jo Antroji Pusė.

Dublino centre yra specializuotas pačios rimčiausios okultinių mokslų literatūros knygynas. Knygynas niekada nesiskelbė nei žurnaluose, nei laikraščiuose – žmonės eidavo ten, pažįstamų nukreipti, ir savininkas džiaugėsi, nes pirkėjai buvo rinktiniai ir puikiai išmanantys dalyką.

Vis dėlto knygyne visada būdavo pilna žmonių. Prisiklausiusi apie jį įvairiausių gandų, Brida gavo jo adresą iš vieno astralinių kelionių dėstytojo, kurio paskaitas tuo metu lankė. Nuėjo ten vieną vakarą po darbo ir nenusivylė, netgi priešingai – susižavėjo.

Nuo tos dienos visada, kai tik galėdavo, eidavo pažiūrėti knygų, bet tik pažiūrėti, nes visos buvo atvežtos iš kitų šalių ir labai brangios. Paprastai sklaidydavo jas lapas po lapo, įsižiūrėdama į piešinius ir simbolius, kurių būdavo kai kuriose knygose, ir jausdama visų tų sukauptų žinių vibraciją. Po susitikimo su Magu ji pasidarė atsargesnė. Kartais ji pykdavo pati ant savęs, nes galėdavo gilintis tik į tuos dalykus, kurie jai suprantami. Širdis sakė, kad ji praranda kažką svarbaus gyvenime, kad šitaip tik atsikartoja jos įgytoji patirtis. Tačiau ji nedrįso keistis. Jai reikėjo eiti toliau savo keliu;

dabar, pažinusi Tamsią Naktį, ji suprato, kad nenorėtų pasukti į tą pusę.

Ir vis dėlto, nors kartais ji būdavo nepatenkinta savimi, buvo sunku peržengti savo ribas.

Knygos įkvėpdavo pasitikėjimo savimi. Lentynose rikiavosi traktatai, parašyti prieš kelis šimtus metų – nedaugelis drįso pasakyti ką nors nauja šioje srityje. Ir slėpininga išmintis, glūdinti tuose puslapiuose, tolima ir neprieinama, tarytum šaipėsi iš žmonių pastangų ją atskleisti.

Ne vien knygos viliojo Bridą lankytis knygyne: jai patikdavo stebėti nuolatinius pirkėjus. Kartais ji apsimesdavo sklaidanti įspūdingus alchemijos traktatus, tačiau akimis sekdavo žmones – vyrus ir moteris, paprastai vyresnius už save, – kurie žinodavo, ko nori, ir visada eidavo prie reikiamos lentynos. Ji bandydavo įsivaizduoti, kas jie yra iš tikrųjų. Kartais jie atrodydavo išmintingi, sugebantys pažadinti paprastiems mirtingiesiems nežinomą jėgą ir galią. Kartais – beveik nevilties apimti, bandantys vėl surasti seniai pamirštus atsakymus, be kurių gyvenimas neteko prasmės.

Taipgi ji stebėdavo nuolatinius lankytojus, paprastai šnekučiuojančius su knygyno savininku. Jie kalbėdavo apie visokias keistenybes, kaip antai: mėnulio fazes, akmenų savybes, teisingą apeiginių žodžių tarimą.

Vieną pavakarę Brida ryžosi pasekti jų pavyzdžiu. Grįždama iš darbo, kur tą dieną jai viskas sekėsi, ji nutarė pasinaudoti ją lydinčia sėkme.

– Aš žinau, jog esama slaptų draugijų, – tarė ji. Jai dingtelėjo mintis, kad labai puiku pradėti pokalbį šiais žodžiais. Vadinasi, ji kai ką „žino“.

Tačiau knygyno savininkas tik kilstelėjo akis nuo sąskaitų ir baimingai pažvelgė į merginą.

– Aš buvau susitikusi su Folko Magu, – šiek tiek sutrikusi pridūrė Brida, nežinodama, ką daugiau sakyti. – Jis man aiškino apie Tamsią Naktį. Sakė, jog, einant išminties keliu, nereikia bijoti suklysti.

Ji pastebėjo, kad savininkas įdėmiau įsiklauso į jos žodžius. Jeigu Magas kai ko ją mokė, vadinasi, tikriausiai ji verta dėmesio.

– Jeigu žinai, jog kelias – tai Tamsi Naktis, kam gi tada tau reikia knygų? – pagaliau tarė jis, ir ji suprato be reikalo paminėjusi Magą.

– Nes nenoriu taip mokytis, – atsakė ji.

Savininkas įdėmiai žiūrėjo į merginą, stovinčią priešais. Ji turėjo Dovaną. Keisčiausia, kad Magas tik dėl to skyrė jai tiek dėmesio. Ko gero, buvo dar kokia kita priežastis. Gal ji ir melavo, bet, šiaip ar taip, šį tą išmanė apie Tamsią Naktį.

– Aš dažnai čia tave matau, – tarė. – Užeini, sklaidai knygas ir niekada nieko neperki.

– Kad brangios, – atsakė Brida, nujausdama, jog jam įdomu su ja kalbėti. – Bet esu skaičiusi kitų knygų, lankiau visokius kursus.

Ji išvardijo kelis dėstytojus. Gal savininkui tai padarys didesnį įspūdį.

Ir vėl suklydo. Savininkas pertraukė ją ir ėmė kalbėtis su pirkėju, klausiančiu, ar jau gautas almanachas su planetų išsidėstymu per artimiausius šimtą metų.

Savininkas peržiūrėjo paketus, sukrautus po vitrina. Brida pastebėjo užklijuotus ant jų įvairių pasaulio šalių pašto ženklus. Ji vis labiau jaudinosi; visa jos drąsa išgaravo be pėdsako. Tačiau jai teko palaukti, kol pirkėjas gavo knygą, apsimokėjo, atsiėmė grąžą ir išėjo pro duris. Tik tuomet knygyno savininkas vėl atsigręžė į ją.

– Nebežinau, ką dar galėčiau pasakyti, – tarė Brida. Jos akys ėmė rausti.

– Ką gi tu gerai moki? – paklausė jis.

– Laikytis to, kuo tikiu.

Kito atsakymo ji nežinojo. Gyveno laikydamasi to, kuo tikėjo. Visa bėda, jog kiekvieną dieną ji tikėdavo vis kuo nors kitu.

Knygyno savininkas brūkštelėjo vardą popieriaus lapelyje, kur ką tik rašė sąskaitas. Paskiau atplėšė skiautelę su vardu, bet jai nepadavė.

– Aš tau duosiu adresą. Kadaise žmonės žiūrėdavo į stebuklus kaip į paprastą dalyką. Tuomet nebuvo netgi dvasininkų. Ir niekam nerūpėjo slėpiniai.

Brida nesuprato, ar jis turi ją galvoje.

– Ar žinai, kas tai yra magija? – paklausė jis.

– Tai tiltas. Tarp regimojo ir neregimojo pasaulių.

Knygyno savininkas padavė jai popieriaus skiautelę. Ten buvo telefonas ir vardas: Vika.

Brida stvėrė raštelį, padėkojo ir išėjo. Prie durų atsigręžusi pridūrė:

– Ir dar žinau, jog magija kalba įvairiomis pasaulio kalbomis. Netgi knygynų savininkų kalba, nors jie dedasi nesukalbami, bet iš tikrųjų – tai taurūs ir geranoriški žmonės.

Ji pasiuntė jam oro bučinį ir dingo už durų. Savininkas atitrūko nuo savo sąskaitų ir apžvelgė knygyną. „Folko Magas šio to ją išmokė", – pagalvojo. Vien Dovanos nepakanka, nors ir kokia nuostabi ji būtų, kad Magas susidomėtų žmogumi; matyt, būta kokios nors kitos priežasties. Kas jau kas, o Vika sugebės ją atskleisti.

Buvo metas uždaryti knygyną. Savininkas pastebėjo, kad pastaruoju laiku pirkėjai pamažu keičiasi. Lankėsi vis daugiau jaunimo: kaip liudijo lentynose išrikiuoti seni traktatai, viskas galų gale grįžta atgal į laikų pradžią.

Senas pastatas stovėjo pačiame miesto centre, ten, kur tvinsta turistai, ieškodami praeito šimtmečio romantizmo. Bridai teko laukti ištisą savaitę, kol Vika pagaliau apsisprendė su ja susitikti, ir štai dabar ji stovėjo prie paslaptingo pilkšvo pastato, stengdamasi užgniaužti susijaudinimą. Pastatas atitiko jos paieškų vaizdinį: atrodė toks, kokiame tikriausiai gyvena nuolatiniai knygyno lankytojai.zLifto nebuvo. Iš lėto ėmė lipti laiptais, kad nenueitų uždususi. Paskambino prie vienintelių durų trečiame aukšte.

Viduje sulojo šuo. Ilgai netrukus pasirodė liesa, dailiai apsirengusi moteris atšiauriu veidu.

– Aš jums skambinau, – tarė Brida.

Vika mostu pakvietė ją į vidų, ir Brida atsidūrė baltutėlėje svetainėje: ant sienų ir stalų buvo aibė moderniojo meno kūrinių. Pro užuolaidas, irgi baltas, vidun smelkėsi saulės šviesa; kambarys buvo suskirstytas į kelias dalis, dermingai sustatytos sofos, valgomasis stalas, pilnutėlės knygų lentynos. Viskas atrodė skoningai, ir Brida prisiminė architektūros žurnalus, kuriuos paprastai perskleisdavo kioskuose. „Tikriausiai visa tai brangiai kainuoja“, – dingtelėjo jai į galvą mintis.

Vika palydėjo viešnią į didelės svetainės kampelį, kur stovėjo du itališko stiliaus krėslai iš odos ir plieno. Tarp jų buvo žemas staliukas stikliniu viršumi ir plieninėmis kojelėmis.

– Tu labai jauna, – galiausiai prabilo Vika.

Nebuvo prasmės aiškinti apie balerinas, kaip kad ji buvo įpratusi, todėl Brida tylėjo, laukdama kitos pastabos ir drauge bandydama įsivaizduoti, kaip tokiame sename pastate įmanoma sukurti tokią šiuolaikišką aplinką. Jos romantiška mintis ieškoti žinių ir vėl išgaravo.

– Jis man skambino, – tarė Vika. Brida suprato, kad ji turi galvoje knygyno savininką.

– Aš ieškau Mokytojo. Noriu išbandyti Magijos kelią.

Vika pažvelgė į merginą. Ji iš tiesų turėjo Dovaną. Bet jai reikėjo sužinoti, kodėl Folko Magas taip susidomėjo mergina. Dovana pati savaime nieko nereiškė. Jeigu Folko Magas būtų buvęs pradedantysis, jam būtų galėjęs padaryti įspūdį Dovanos reiškimosi aiškumas. Tačiau jis buvo ganėtinai pagyvenęs, kad suvoktų, jog kiekvienas žmogus turi Dovaną: jis nebūtų pakliuvęs į tokias žabangas.

Ji atsistojo, priėjusi prie lentynos paėmė savo mėgstamąją kortų malką.

– Ar moki mesti kortas? – paklausė.

Brida linktelėjo galvą. Ji lankė specialius kursus ir suprato, jog moters rankose septyniasdešimt aštuonių taro kortų malka. Ji mokėsi dėlioti taro kortas ir dabar apsidžiaugė, pasitaikius progai parodyti savo išmanymą.

Tačiau moteris laikė kortas savo rankose. Supašė jas, sudėliojo apverstas ant stiklinio stalelio ir įsmeigė į jas akis. Jos gulėjo išdėliotos bet kaip, visiškai ne taip, kaip Brida mokėsi dėlioti kursuose. Paskiau ji tarė kelis žodžius nesuprantama kalba ir atvertė vieną kortą.

Tai buvo dvidešimt trečioji korta. Vynų karalius.

– Puiki apsauga, – tarė ji. – Nuo galingo, stipraus juodaplaukio vyro.

Jos mylimasis nebuvo nei galingas, nei stiprus. O Mago plaukai buvo žili.

– Turiu galvoje ne fizinę jėgą, – tarė Vika, lyg įmindama jos mintis. – Turiu galvoje Tavo Antrąją Pusę.

– Antrąją Pusę? O kas tai yra? – Moters žodžiai nustebino Bridą. Ji įkvėpė merginai mįslingą pagarbą, visiškai kitokią nei Magas arba knygyno savininkas.

Vika neatsakė į klausimą. Vėl sudėjo kortas, paskiau vėl išmėtė kaip pakliūva ant stalelio – tačiau šįkart atverstas. Korta, gulinti pačiame viduryje, vienuoliktoji, reiškė Jėgą. Moteris, atplėšianti liūto nasrus.

Vika pastūmėjo kortą į šalį ir paprašė Bridą ją palaikyti. Brida ją paėmė, nežinodama, ką su ja daryti.

– Tavo stiprioji pusė visada buvo dviejų persikūnijimų moteris, – tarė ji.

– Kas tai yra – Antroji Pusė? – neatlyžo Brida. Ji pirmą kartą metė iššūkį moteriai. Vis dėlto, nors ir droviai išsakytas, tai buvo iššūkis.

Vika valandėlę tylėjo. Staiga sąmonės gilumoje smilktelėjo įtarimas: Magas nieko jai nepasakė apie Antrąją Pusę. „Nesąmonė“, – tarė ji sau viena, nuvydama tą mintį.

– Žmonės, trokštantys mokytis Mėnulio Tradicijos, pirmiausia gilinasi į Antrąją Pusę, – atsakė ji. – Tik išmokus regėti Antrąją Pusę, įmanoma suvokti, jog žinojimas perduodamas per laiką.

Ji aiškino. Tuo tarpu Brida tylėjo, degdama nekantrumu.

– Mes amžini, nes esame Dievo apraiška, – toliau kalbėjo Vika. – Todėl mes patiriame daug gyvenimų ir mirčių, keliaudami iš niekam nežinomo taško į kitą tašką, kuris irgi mums nežinomas. Tu privalai priprasti prie minties, jog daugelis magijos dalykų neaiškūs ir niekada nebus išaiškinti. Dievas nutarė kai kuriuos dalykus sukurti labai savitai, o kodėl Jis taip padarė – slėpinys, žinomas tik Jam vienam.

„Tikėjimo Tamsi Naktis“, – tarė sau Brida. Vadinasi, ir Mėnulio Tradicija – Tamsi Naktis.

– Taip jau yra, – toliau kalbėjo Vika. – Ir kai žmonės kalba apie persikūnijimą, jie visada susiduria su labai kebliu klausimu: jeigu amžių pradžioje būta ne per daugiausia žmonių Žemės planetoje, o nūnai jų – gausybė, iš kur randasi naujos dvasios?

Brida neteko žado. Ji ne kartą apie tai galvojo.

– Atsakymas labai paprastas, – tarė Vika, valandėlę pasimėgavusi merginos nekantra. – Kai kada persikūnydami mes dalijamės. Kaip dalosi kristalai ir žvaigždės, ląstelės ir augalai, taip dalijasi ir mūsų sielos.

Mūsų siela skyla į dvi dalis, šios dvi sielos skyla į dar dvi, ir taip per kelias kartas mes pasklindame po didžiąją dalį Žemės.

– Ir tik viena iš tų puselių suvokia, kas ji tokia? – paklausė Brida. Jai kilo daug klausimų, bet ji norėjo juos užduoti vieną po kito: tai atrodė jai svarbiausia.

– Mes esame dalis to, ką alchemikai vadina *Anima mundi*, arba Pasaulio Dvasia, – toliau kalbėjo Vika, neatsakydama į Bridos klausimą. – Tiesą pasakius, jei Pasaulio Dvasia nustotų dalytis, ji imtų augti, tačiau tolydžio vis silpnėtų. Todėl dalydamiesi mes vėl susitinkame su savimi. Tas susitikimas – tai Meilė. Todėl, sielai dalijantis, ji visada virsta į vyriškąją ir moteriškąją puses.

Taip aiškinama Pradžios knygoje: Adomo siela pasidalijo į dvi dalis, ir gimė Ieva.

Vika staiga nutilo ir sužiuro į kortas, išdėliotas ant stalelio.

– Kortų daug, – vėl prabilo ji, – bet visos jos – tai viena malka. Kad suprastume tai, ką jos sako, mums reikia visų, kiekviena yra svarbi. Kaip ir sielos. Visi žmonės susiję vienas su kitu, kaip kortos. Kiekviename gyvenime mes turime slėpiningą priedermę susitikti bent vieną iš Antrųjų Pusių. Aukščiausioji Meilė, išskyrusi jas, džiaugiasi Meile, vėlei jas suvienijančia.

– O kaip aš suprasiu, jog tai mano Antroji Pusė? – Šis klausimas jai atrodė pats svarbiausias gyvenime.

Vika nusijuokė. Anksčiau ją irgi kamavo šis klausimas, neduodantis ramybės priešais sėdinčiai merginai. Antrąją Pusę

galima pažinti iš akių: taip nuo amžių pradžios žmonės atpažindavo tikrąją meilę. Mėnulio Tradicija turėjo kitą atpažinimo priemonę: savotišką regėjimą, šviesos tašką virš kairiojo Antrosios Pusės peties. Tačiau niekas jai to dar nesakė; galbūt ji pati sugebės regėti šį tašką, o gal ir ne. Tuojau ji išgirs atsakymą.

– Nepaisydama pavojų, – atsakė ji Bridai. – Nepaisydama nesėkmių, nusivylimų, sudužusių vilčių, tačiau nesiliaudama ieškoti Meilės. Kas atkakliai ieško – laimi.

Brida prisiminė, kad ir Magas pasakojo kažką panašaus, kalbėdamas apie magijos kelią. „Galimas daiktas, tai tas pats“, – pagalvojo ji.

Vika ėmė rinkti nuo stalelio kortas, ir Brida suprato, jog susitikimas baigtas. Vis dėlto ji norėjo žūtbūt paklausti dar vieno dalyko.

– Ar mes galime sutikti ne vieną Antrąją Pusę kiekviename gyvenime?

„Galime, – apimta kartėlio, pagalvojo Vika. – Ir kai tai atsitinka, širdis plyšta iš skausmo, ilgam laikui išlieka vien kančia ir sielvartas. Taip, galime sutikti tris ar keturias Antrąsias Puses, nes mūsų – begalė ir mes išsisklaidę po visą pasaulį“. Mergina klausinėjo labai konkrečių dalykų, ir jai reikėjo juos apeiti.

– Kūrimo esmė viena ir nepakartojama, – tarė ji. – Ir toji esmė vadinasi Meile. Meilė – tai jėga, kuri mus vėl suvienija, idant sutelktume visą patyrimą, išsklaidytą per daugelį gyvenimų, daugelyje pasaulio vietų. Mes atsakingi už visą Žemę, nes nežinome, kur yra Antrosios Pusės, kuriomis bu-

vome amžių pradžioje. Jeigu joms gera, mes irgi laimingi. Jeigu joms bloga, mes kenčiame drauge su jomis, kad ir nesąmoningai. Bet ypač mes atsakingi už būsimą susitikimą, bent jau kartą per vieną persikūnijimą, su Antrąja Puse, kuri neabejotinai turi pasitaikyti mūsų kelyje. Netgi jeigu tas susitikimas bus ne ką ilgesnis už kelias akimirkas, nes šios akimirkos pažadina tokią stiprią Meilę, kad ji pateisina visą mūsų gyvenimą.

Virtuvėje sulojo šuo. Vika pagaliau nuėmė visas kortas nuo stalelio ir vėl sužiuro į Bridą.

– Gali atsitikti ir taip, jog mes atstumsime savo Antrąją Pusę arba net jos nepajusime, ir ji praeis pro šalį. Tuomet mums reikės laukti kito persikūnijimo ir naujo susitikimo. Ir už savo egoizmą būsime nubausti pačia žiauriausia bausme, kurią patys sau pasiskirsime: vienatve.

Atsistojusi Vika palydėjo Bridą iki durų.

– Tu atėjai čionai ne dėl Antrosios Pusės, – tarė ji prieš atsisveikindama. – Tu turi Dovaną, ir tik tada, kai suprasi, kokia tai Dovana, galbūt aš imsiuos tave mokyti Mėnulio Tradicijos.

Brida pasijuto esanti ypatinga. Jai reikėjo jaustis tokia: moteris įkvėpė jai tokią pagarbą, kokią įkvėpdavo tik retas žmogus.

– Aš stengsiuos kaip įmanydama. Aš noriu mokytis Mėnulio Tradicijos. „Nes Mėnulio Tradicijai nereikia tamsių miškų“, – pagalvojo ji.

– Būk atsargi, mergele, – griežtai tarė Vika. – Nuo šiolei kiekvieną dieną tą pačią valandą, kurią tu pasirinksi, privalėsi užsidaryti viena ir ant stalo dėlioti taro kortas. Dėliok, kaip pakliūva, nesistengdama ko nors suprasti. Žiūrėk į jas, ir tiek. Kai ateis laikas, jos tau pasakys tai, ką tuomet turėsi žinoti.

„Tai panašu į Saulės Tradiciją; ir vėl turiu mokytis pati viena", – pagalvojo Brida, leisdamasi laiptais. Važiuodama autobusu, ji susivokė, jog moteris minėjo kažin kokią Dovaną. Tačiau apie tai jos pasikalbėsiančios kitą kartą.

Visą savaitę Brida pusvalandį sėdėdavo svetainėje prie stalo, dėliodama kortas. Paprastai ji eidavo gulti dešimtą valandą vakaro ir nustatydavo žadintuvą pirmai valandai nakties. Atsikėlusi greitai išsivirdavo kavos ir atsisėdusi žiūrėdavo į kortas, stengdamasi suvokti slėpiningą jų kalbą.

Pirmoji naktis buvo jaudinanti. Brida neabejojo, jog Vika jai bus įteigusi kokią ypatingą slaptą apeigą, ir pabandė išdėlioti kortas lygiai taip pat, kaip dėliojo moteris, įsitikinusi, kad galų gale atsiskleis jose įslaptinta žinia. Per tą pusvalandį, išskyrus kelis akimirkos regėjimus, kuriuos ji palaikė vaizduotės vaisiais, nieko nepaprasta neatsitiko.

Brida pakartojo tą patį dalyką ir antrąją naktį. Vika minėjo, kad kortų malka atskleis jos gyvenimo istoriją, ir, sprendžiant iš to, ko ji išmoko, lankydama kursus, istorija buvo labai sena, siekianti daugiau nei tris tūkstančius metų, tuos laikus, kai žmonėms dar buvo prieinama pirmapradė išmintis.

„Paveikslėliai atrodo tokie paprasti“, – mąstė ji. Moteris, atplėšianti liūto nasrus, dviejų neregėtų gyvulių traukiamas vežimas, vyriškis, o priešais jį – visokiais daiktais nukrautas stalas. Ji suprato, jog kortų malka – tai knyga, knyga, kurioje

Dieviškoji Išmintis aprašė pagrindinius žmogaus pokyčius gyvenimo kelionės metu. Tačiau jos autorius, suvokdamas, jog žmonija lengviau prisimena ydas nei dorybes, sukūrė šventąją knygą, kaip žaidimas perduodamą iš kartos į kartą. Kortų malka buvo dievų išradimas.

„Tai negali būti taip paprasta", – sakydavo sau Brida kiekvieną kartą, dėliodama kortas ant stalo. Ji išmanė sudėtingus metodus, painias sistemas, o šios bet kaip išmėtytos kortos palengva krikdė jos racionalų protą. Šeštąją naktį suirzusi ji trenkė kortas ant grindų. Jai dingtelėjo mintis, jog taip pasielgti ją bus paskatinęs koks nors magiškas įkvėpimas, tačiau ir vėl nieko doro neišėjo, nebent krustelėjo kažkokia nenusakoma nuojauta, kurią ji vėl palaikė vaizduotės vaisiumi.

Visą tą laiką jai iš galvos nėjo mintis apie Antrąją Pusę. Iš pradžių ji pagalvojo, kad grįžta į vaikystę, kai svajodavo apie užburtą princą, kuris keliauja per kalnus ir klonius, ieškodamas mergelės, avinčios krištolinėmis kurpaitėmis, arba trokšdamas pabučiuoti miegančiąją gražuolę. „Stebuklinėse pasakose visada minima Antroji Pusė", – kuždėjo ji sau viena. Stebuklinės pasakos pirmąsyk nukėlė ją į magijos pasaulį, kur ji troško patekti, ir ne kartą svarstė, kodėl žmonės taip nutolo nuo šios Žemės, netgi patyrė tokį džiaugsmą, kokį suteikė jiems vaikystė.

„Gal todėl, kad jiems svetimas džiaugsmas". Ta mintis jai pasirodė nei šiokia, nei tokia, bet vis dėlto užsirašė ją į savo dienoraštį apmąstymui.

Po savaitės svarstymų apie Antrąją Pusę, Bridą apėmė šiurpus jausmas: juk ji gali suklysti ir pasirinkti ne tą žmogų. Aštuntąją naktį pabudusi ir dar kartą bergždžiai pusvalandį peržiūrėjusi taro kortas, ji nutarė rytojaus dieną pakviesti savo mylimąjį vakarienės.

Ji pasirinko ne per brangiausią restoraną, nes jis paprastai pasišaudavo apmokėti sąskaitą, nors, būdamas universiteto fizikos katedros asistentas, uždirbdavo mažiau nei sekretorė. Dar buvo vasara, ir jiedu atsisėdo prie staliuko, stovinčio lauke ant šaligatvio, upės pakrantėje.

– Man labai įdomu, kada gi pagaliau dvasios leis man dar kartą su tavimi praleisti naktį, – pajuokavo smagiai nusiteikęs Lorensas.

Brida meiliai pažvelgė į jį. Ji prašė mylimąjį dvi savaites pas ją neateiti, ir jis sutiko, tik tiek paprieštaravęs, kad ji suprastų, kaip jis ją myli. Jis irgi, tik savaip, stengėsi atskleisti tuos pačius Visatos slėpinius: jeigu kada nors jis ją paprašytų porą savaičių nesirodyti, ji irgi turėtų su tuo susitaikyti.

Jiedu neskubėdami pavakarieniavo, pernelyg nesileisdami į kalbas, žiopsodami į valtis upėje ir praeivius, šmėkščiojančius pro šalį. Baltojo vyno butelis ant stalo veikiai ištuštėjo ir vietoj jo atsirado kitas. Po pusvalandžio jųdviejų kėdės jau stovėjo greta, ir jiedu apsikabinę grožėjosi žvaigždėtu vasaros dangumi.

– Tik pamanyk, – tarė Lorensas, glostydamas jai galvą, – juk mes žiūrime į dangų, koks jis buvo prieš tūkstančius metų.

Jis jau sakė tai aną dieną, kai jiedu susipažino. Tačiau Brida jo nepertraukė – taip jis stengėsi ją supažindinti su savo pasauliu.

– Daugelis tų žvaigždžių jau seniai užgeso, tačiau jų šviesa tebeskrodžia Visatą. Tolybėse gimė kitos žvaigždės, ir jų šviesa mūsų dar nesiekia.

– Vadinasi, niekas nežino, koks dangus yra iš tikrųjų? – To paties ji klausė ir pirmąjį vakarą, kai jie susipažino. Tačiau buvo gera iš naujo išgyventi tas nuostabias akimirkas.

– Nežinia. Mes tiriame tai, ką matome, tačiau ne visada esama to, ką matome.

– Norėčiau kai ko tave paklausti. Iš ko mes sudaryti? Iš kur atsirado atomai, sudarantys mūsų kūną?

Žvelgdamas į žilos senovės dangų, Lorensas atsakė:

– Jie buvo sukurti drauge su šiomis žvaigždėmis ir šia upe, kurią tu matai. Pačią pirmąją Visatos akimirką.

– Vadinasi, po Sukūrimo pirmosios akimirkos nieko daugiau neatsirado?

– Nieko. Viskas judėjo ir tebejuda. Viskas keitėsi ir tebesikeičia. Tačiau Visatos materija nė kiek nepasikeitė per milijonus metų. Neatsirado nė vieno naujo atomo.

Brida žiūrėjo į tekančią upę ir skriejančias žvaigždes. Buvo aiškiai matyti, kaip teka upė, tačiau buvo sunku pastebėti žvaigždžių judėjimą. Vis dėlto nei vanduo upėje, nei žvaigždės nestovėjo vietoje.

– Lorensai, – pagaliau prabilo ji, nukreipdama žvilgsnį nuo upe plaukiančios valties, kurią jiedu tylėdami ilgokai lydėjo

akimis, – būk geras, atsakyk į mano klausimą, nors jis tau gali pasirodyti kvailas: ar mano kūno atomai kada nors galėjo sudaryti kokį kitą kūną, prieš man ateinant į šį pasaulį? Ar fiziškai tai įmanoma?

Lorensas pažvelgė į ją nustebęs.

– Ką gi tu norėtum sužinoti iš tikrųjų?

– Tai, ko klausiu. Ar tai įmanoma?

– Jų gali būti augaluose, vabzdžiuose, jie gali virsti helio molekulėmis ir nutolti nuo Žemės per milijonus kilometrų.

– O ar kieno nors, jau seniai mirusio, atomai gali būti mano arba kokio kito žmogaus kūne? Ar tai įmanoma?

Jis ilgokai patylėjo.

– Taip, įmanoma, – pagaliau tarė.

Tolumoje suskambėjo muzika. Ji sklido iš upe plaukiančio plokščiadugnio laivo, ir, nors jis buvo tolokai, Brida įžiūrėjo jūreivio siluetą apšviestame lange. Muzika priminė jai jaunystę, grąžindama atgal į tuos metus, kai ji eidavo mokykloje į šokius, priminė jos kambario kvapą, spalvotą kaspiną, kuriuo ji susirišdavo savo „arklio uodegą“. Brida suvokė, jog Lorensas niekada negalvojo apie tai, ko ji ką tik klausė, ir, galimas daiktas, dabar jis spėliojo, ar jo kūne esama atomų, kadaise buvusių karingųjų vikingų kūnuose, ugnikalnių lavoje, mįslingai dingusiuose priešistoriniuose gyviuose.

Tačiau ji galvojo visai apie ką kita. Ji troško sužinoti, ar žmogus, taip švelniai dabar ją glamonėjantis, kada nors buvo jos dalis.

Laivas plaukė artyn, ir muzika pamažu užtvindė viską aplink. Prie kitų staliukų nutrūko pokalbiai, visi sukluso susidomėję, iš kur sklinda muzika, nes visi kadaise buvo jauni, šoko mokyklos šokiuose, svajojo apie karžygius ir fėjas.

– Lorensai, aš tave myliu.

Ir Brida ūmai labai panoro, kad šis jaunuolis, išmanęs tiek dalykų apie žvaigždžių šviesą, turėtų bent dalelę to, kuo ji buvo kadaise.

„Nieko man neišeis“.

Brida atsisėdo ant lovos, nuo tualetinio stalelio paėmė pakelį cigarečių. Nepaisydama visų savo įpročių, ji ryžosi parūkyti, nors nieko dar nebuvo valgiusi.

Iki susitikimo su Vika dar buvo likusios dvi dienos. Per pastarąsias dvi savaites ji buvo įsitikinusi, jog daro viską, ką gali. Visas viltis dėjo į apeigą, kurios toji graži paslaptinga moteris ją išmokė, ir stengėsi iš paskutiniųjų jos neapvilti, tačiau kortų malka nenorėjo atskleisti savo slėpinio.

Pastarąsias tris naktis, baigusi apeigą, ji vos susitvardydavo neapsiverkusi. Jautėsi bejėgė, vieniša, jai buvo toks įspūdis, jog jai sprūsta iš rankų kažkokia didelė galimybė. Ir vėl jai atrodė, kad likimas jai ne toks palankus kaip kitiems: suteikia jai visas galimybes ką nors pasiekti, o kai tikslas jau arti – po kojomis prasiveria žemė ir ją praryja. Taip atsitikdavo visada: studijuojant, draugaujant su kokiu jaunuoliu, puoselėjant viltis, kurių ji niekada neatskleisdavo kitiems. Taip atsitiko ir dabar, kai ji pasirinko naują kelią. Ji prisiminė Magą: gal jis galėtų jai padėti. Tačiau ji buvo sau pažadėjusi grįžti į Folką tik tada, kai perpras magiją tiek, kad sugebėtų jam atsispirti.

O dabar buvo toks jausmas, kad to niekada nebus.

Ji ilgai gulėjo lovoje, kol pagaliau ryžosi atsikelti ir išsivirti rytinės kavos. Pagaliau sukaupė valią ir nutarė dar sykį susigrumti su „Tamsia Kasdiene Naktimi", kaip ji dabar dažnai sakydavo po ano potyrio miške. Išsivirė kavos, pažiūrėjo į laikrodį ir pamatė, jog turi pakankamai laiko.

Priėjusi prie knygų lentynos, susirado raštelį, kurį jai davė knygyno savininkas. Yra ir daugiau kelių, nuramino ji save. Jeigu ji sugebėjo susisiekti su Magu, jei sugebėjo rasti Viką, vadinasi, sugebės rasti tokį žmogų, kuris aiškiai ir suprantamai jai viską išdėstys.

Tačiau ji suvokė, jog tai ne išeitis.

„Aš atsisakau to, ko ėmiausi", – pagalvojo, apimta kartėlio. Gal likimas netrukus tai pajus ir daugiau nebesuteiks tokių galimybių, kokių suteikdavo ligi šiol. O gal, visko atsisakydama pačioje pradžioje, ji užkirs sau visus kelius, nepadariusi nė žingsnio.

Tačiau ji buvo tokia ir kiekvienąsyk jautėsi vis silpnesnė, bejėgė pasikeisti. Prieš kelerius metus ją netgi apimdavo apmaudas, ką nors padarius, nors tuomet dar turėjo valios atlikti ką nors panašaus į žygdarbį, o dabar ji tik taikstydavosi su savo klaidomis. Ji turėjo daugiau tokių pažįstamų: jie priprasdavo prie savo klaidų ir ilgai netrukus klaidas imdavo laikyti dorybėmis. Tuomet jau būdavo per vėlu keisti gyvenimo būdą.

Jai dingtelėjo mintis nebeskambinti Vikai, bet dingti, ir tiek. Tačiau prisiminė knygyną – juk po to jau nebedrįstų ten pasirodyti. Jeigu ji taip netikėtai dingtų, kitą kartą knygyno savininkas paprasčiausiai nekreiptų į ją dėmesio. „Jau ne kartą, žengusi neapgalvotą žingsnį, nutoldavau nuo mylimų žmonių". Dabar ji negalėjo taip pasielgti. Ji pasirinko tokį kelią, kuriuo einant be galo sunku užmegzti svarbius ryšius.

Įsidrąsinusi ji surinko popieriaus skiautelėje užrašytą numerį. Atsiliepė Vika.

– Rytoj negalėsiu ateiti, – tarė Brida.

– Nei tu, nei santechnikas, – atsakė Vika.

Nesupratusi, ką moteris turi galvoje, Brida sutriko ir valandėlę tylėjo. Tačiau Vika ėmė skųstis, jog užsikimšusi virtuvės kriauklė, ji kelis kartus skambinusi vienam žmogui, kad ateitų pataisyti, bet jis nesirodo. Įsileido ilgai pasakoti apie senus pastatus, garsius praeitimi, bet pilnus visokiausių bėdų.

– Ar turi taro kortas prie rankos? – staiga paklausė Vika, besiskųsdama santechniku.

Nustebusi Brida pasakė, jog turi. Vika paprašė išdėlioti kortas ant stalo – norinti sužinoti, ar rytoj ateisiąs santechnikas, ir drauge išmokysianti ją dar vieno būrimo.

Dar labiau nustebusi, Brida jos paklausė. Išdėliojo kortas ir nukreipė atsainų žvilgsnį į stalą, laukdama tolesnių nurodymų. Drąsa, kurią sukaupė ruošdamasi paskambinti Vikai, pamažu išgaravo.

Vika kalbėjo be perstojo, ir Brida kantriai jos klausėsi. Gal jiedvi pagaliau susidraugaus. Gal tuomet ji bus pakantesnė ir pamokys, kaip galima paprasčiau pritapti prie Mėnulio Tradicijos.

Tuo tarpu Vika šokinėjo nuo vieno dalyko prie kito: pasiskundusi santechnikais, papasakojo, kad turėjusi derėtis su pastato savininku dėl namsargio algos. Paskiau susiejo tas derybas su pasvarstymais apie pensijas garbaus amžiaus žmonėms.

Brida klausėsi pritariamai sumurmėdama. Ji sutiko su viskuo, bet jau nebegalėjo sutelkti į ką nors dėmesio. Ją apėmė šiurpus nuobodulys: moters keistos kalbos apie santechnikus, namsargius ir pensininkus tokį ankstyvą metą sukėlė tokį maudulį, kokio ji nebuvo patyrusi per visą gyvenimą. Ji bandė prasiblaškyti žiopsodama į išdėliotas kortas, įsižiūrėdama į menkiausias kriputes, kurių anksčiau nebuvo pastebėjusi.

Vika retkarčiais klausdavo, ar ji klausosi, ir ji sumurmėdavo, kad taip. Tačiau mintimis buvo nukilusi kitur, klaidžiojo po niekada nelankytas ir neregėtas šalis. Kiekvienas niekutis, pastebėtas kortose, tarytum skatino ją keliauti toliau.

Staiga, lyg nugrimzdusi į miegą, Brida susivokė, jog nebegirdi to, kas jai sakoma telefonu. Balsas – balsas, tarytum kylantis iš jos esybės gelmių, nors ji puikiai žinojo, kad jis ateina iš kitur, – be galo įtaigiai suskambo jos ausyse: „Ar tu supranti?“ Brida atsakė, jog taip. „Taip, tu tikrai supranti“, – patvirtino paslaptingasis balsas.

Ir vis dėlto tai neturėjo nė mažiausios reikšmės. Prieš akis išdėliotose taro kortose ėmė šmėkščioti keisčiausi reginiai: saulėje įdegę, aliejais išsitepę vyrai vienomis glaudėmis. Kai kurie su kaukėmis, panašiomis į milžiniškas žuvų galvas. Debesys greitai lėkė dangumi, lyg viskas vyktų kur kas spartesniu tempu nei paprastai, ir vietoj to reginio staiga atsivėrė vaizdas į aikštę su didingais pastatais, kur senoliai mokė jaunimą slėpinių. Senolių akyse spindėjo neviltis ir nekantra, lyg jie nujaustų, jog be pėdsakų dingsta senųjų laikų išmintis.

„Prie septynių pridėk aštuonis ir gausi mano skaičių. Aš – šėtonas, aš pasirašiau šią knygą", – tarė jaunuolis viduramžių drabužiais, kai vietoj aikštės ūmai sušurmuliavo lyg kokia šventė. Vyrai ir moterys kvatojo, visi buvo girti. Paskiau pasirodė šventyklos, iškirstos uolose prie jūros, dangų užtraukė juodi debesys, pro kuriuos smelkėsi skaisčių spindulių pluoštai.

Pasirodė durys. Sunkios durys, kokios būna senovinėse pilyse. Durys artėjo prie Bridos, ir ji širdimi pajuto, jog netrukus sugebės jas atidaryti. „Grįžk", – pasigirdo balsas.

– Grįžk, grįžk, – skambėjo balsas iš telefono ragelio. Tai buvo Vika. Brida suirzo, nes ši sutrukdė tokį pasakišką potyrį savo paistalais apie santechnikus ir pensininkus.

– Luktelėk, – atsiliepė ji. Valandėlę grūmėsi, stengdamasi sugrąžinti tas duris, bet viskas dingo iš akių.

– Žinau, kas atsitiko, – tarė Vika. Brida tylėjo apstulbusi, kaip stabo ištikta. Ji nieko nesuprato, kas vyksta. – Žinau,

kas atsitiko, – pakartojo Vika, Bridai tebetylint. – Daugiau nebekalbėsiu apie santechniką, jis buvo praeitą savaitę ir viską sutaisė.

Prieš padėdama ragelį, pasakė, jog laukia jos sutartu laiku.

Brida neatsisveikinusi padėjo ragelį. Dar ilgai spoksojo į virtuvės sieną, kol pagaliau sukniubo kūkčiodama ir išsiverkusi nusiramino.

– Tai buvo triukas, – išsigandusiai Bridai tarė Vika, kai jiedvi susėdo į itališkus krėslus. – Suprantu, kaip tu turėtum jaustis, – toliau kalbėjo Vika. – Kartais mes pasukame kokiu nors keliu tik todėl, jog nesame juo tikri. Tokiu atveju viskas būna labai paprasta: mes privalome įrodyti, jog tai ne mūsų kelias, ir tiek. Vis dėlto, kai atsitinka tokie dalykai ir atsiveria kelias, mes išsigąstame ir bijome eiti toliau.

Vika pridūrė, kad ji nesupranta, kodėl tiek daug žmonių visą gyvenimą griauna kelius, kuriais nenori eiti, užuot pasukę tuo vieninteliu, kuris juos kur nors atvestų.

– Negaliu patikėti, jog tai buvo triukas, – pagaliau tarė Brida. Ji jau nebesipiktino, juo labiau neketino pūstis prieš tą moterį. Pagarba jai gerokai pakilo.

– Regėjimas buvo ne triukas. Triukas buvo mano kalbos telefonu. Milijonus metų žmonės kalbėdavo, vieni kitus matydami. Prieš kokį šimtmetį staiga „kalbėjimas“ ir „matymas“ tapo atskirais dalykais, mes manome, jog ilgainiui pripratome prie to, ir nejaučiame, kaip šis pokytis sukrėtė mūsų jusles. Mūsų kūnas tiesiog prie to dar nepriprato. Praktinis rezultatas: kalbėdami telefonu, galime patekti į savotišką būklę, labai panašią į

kai kuriuos magiškus transus. Mūsų protas pereina į kitą dažnį, darosi pagaulesnis, imlesnis neregimojo pasaulio reiškiniams. Pažįstu keletą burtininkių, kurios šalia telefono visados laiko popieriaus lapelį ir pieštuką: kalbėdamos su kuo nors, jos rašinėja visokiausias beprasmybes. Kai jos padeda ragelį, pasirodo, jog visos tos jų kripės – Mėnulio Tradicijos simboliai.

– O kodėl taro atsivėrė man?

– Tai mįslė visiems tiems, kurie trokšta mokytis Magijos, – atsakė Vika. – Pradėdami savo kelią, mes visada daugiau ar mažiau suprantame savo tikslą. Moterys paprastai ieško Antrosios Pusės, vyrai – Galios. Nei vieni, nei kiti nenori mokytis: nori paprasčiausiai pasiekti tai, ką užsibrėžė kaip tikslą. Tačiau magijos kelias – kaip, beje, ir gyvenimo kelias, – tai visada Slėpinio kelias. Ko nors mokytis – vadinasi, užmegzti ryšį su nežinomu pasauliu. Norint ko nors išmokti, reikia būti nuolankiam.

– Ir nugrimzti į Tamsią Naktį, – pridūrė Brida.

– Nepertrauk manęs.

Vikos balse suskambo tramdomo susierzinimo gaidelės. Brida pajuto, jog anaiptol ne jos žodžiai suerzino moterį, – juk, šiaip ar taip, ji sakė tiesą. „Gal ji pyksta ant Mago“, – pagalvojo. Nežinia, gal kadaise buvo jį įsimylėjusi. Jiedu abu buvo beveik vienodo amžiaus.

– Atsiprašau, – tarė.

– Nieko baisaus. – Regis, Vika irgi nustebo taip sureagavusi.

– Tu man kalbėjai apie taro kortas.

– Dėliodama kortas ant stalo, tu visada žinojai, ką darai. Niekad neleisdavai kortoms, kad jos tau papasakotų savo istoriją: bandydavai pamatyti tai, ką, tavo įsivaizdavimu, jos turėjo tau pasakyti. Kai tu man paskambinai, aš tai supratau. Taipgi supratau, jog tai ženklas ir jog telefonas – mano bendrininkas. Aš pradėjau nuobodų pokalbį ir paprašiau tave pažiūrėti į kortas. Tu nugrimzdai į transą, kurį sužadino telefonas, ir kortos nukėlė tave į magiškąjį pasaulį.

Vika liepė jai stebėti telefonu kalbančių žmonių akis. Akys esančios labai keistos.

– Noriu dar kai ko tave paklausti, – tarė Brida, joms begeriant arbatą. Vikos virtuvė buvo stebėtinai šiuolaikiška ir praktiška. – Noriu tave paklausti, kodėl tu man neleidai palikti kelio.

„Todėl, kad noriu suvokti, ką Magas dar pamatė, be tavo Dovanos“, – pagalvojo Vika.

– Todėl, kad turi Dovaną, – atsakė ji.

– Iš kur tu žinai, kad aš turiu Dovaną?

– Tai elementaru. Iš tavo ausų.

„Iš ausų. Kaip kvaila, – tarė sau Brida. – O aš maniau, kad ji mato mano aurą“.

– Visi turi Dovaną. Tačiau vieni gimsta, jau turėdami tobulesnę Dovaną, o kiti, kaip, pavyzdžiui, aš, privalo ilgai grumtis, stengdamiesi ją tobulinti. Žmonių, kurie gimsta turėdami Dovaną, ausų kriauklelės nedidelės ir prigludusios prie galvos.

Brida nejučia palietė savo ausis. Tai buvo tiesa.

– Ar turi automobilį?

Brida atsakė, jog neturi.

– Tuomet teks važiuoti taksi ir pakratyti kišenę, – tarė Vika pasikeldama. – Metas žengti kitą žingsnį.

„Viskas eina pernelyg greitai“, – pagalvojo Brida, irgi pasikeldama. Gyvenimas atrodė panašus į debesis, kuriuos ji matė, pasinėrusi į transą.

Vakarop jos jau buvo už trisdešimt devynių kilometrų nuo Dublino, netoli kalnų. „Juk mes galėjome važiuoti autobusu“, – mintyse pasipiktino Brida, apmokėdama už taksi. Vika vežėsi krepšį su kažkokiais drabužiais.

– Jei norite, galiu palaukti, – tarė vairuotojas. – Čia bus sunku pagauti kitą taksi. Mes vidury greitkelio.

– Nesirūpinkite, – atsakė Vika, ir Bridai nusirito akmuo nuo širdies. – Mes visada gauname tai, ko norime.

Keistokai dirstelėjęs į moteris, vairuotojas nuvažiavo. Jiedvi buvo prie eukaliptų miško, nusidriekusio iki artimiausio kalno.

– Paprašyk, kad leistų įeiti, – tarė Vika. – Miško dvasioms patinka mandagus elgesys.

Brida paprašė. Miškas, anksčiau atrodęs kaip paprastas miškas, tarytum atgijo.

– Visada stovėk ant tilto, siejančio regimąjį pasaulį su neregimuoju, – toliau kalbėjo Vika, joms einant tarp eukaliptų. – Visata gyva, stenkis, kad niekada nenutrūktų tavo ryšys su šia Gyvybe. Ji supranta tavo kalbą. Tuomet pasaulis tau įgis dar didesnę svarbą ir prasmę.

Brida stebėjosi, matydama moters miklumą. Ji ėjo tyliai ir sparčiai, veik nesiekdama kojomis žemės.

Jos priėjo laukymę, atsivėrusią už milžiniško akmens. Bandydama suvokti, kaip čia atsirado tas akmuo, pačiame laukymės vidury Brida pastebėjo laužavietę.

Aplink buvo gražu. Iki vakaro dar buvo toli, ir saulės spinduliai margino medžius tipiškomis vasaros pavakarių spalvomis. Giedojo paukščiai, medžių lapus šiureno lengvas vėjelis. Jos stovėjo ant kalvos, iš kur tolumoje buvo matyti horizontas.

Ištraukusi iš krepšio kažką panašaus į arabišką tuniką, Vika ją apsivilko ant viršaus. Paskiau pastatė krepšį prie medžių, kad jo nebūtų matyti iš laukymės.

– Sėsk, – tarė.

Vika pasikeitė. Brida negalėjo suvokti, kas labiau paveikė: ar naujas drabužis, ar gili pagarba, kurią žadino ši vieta.

– Pirmiausia turiu tau paaiškinti, ką ketinu daryti. Noriu patikrinti, kaip tavyje reiškiasi Dovana. Galėsiu kai ko tave išmokyti, aišku, jei ką nors sužinosiu apie tavo Dovaną.

Vika paprašė Bridą atsipalaiduoti, visa širdimi persiimti vietovės grožiu, kaip anksčiau kad buvo besąlygiškai atsidavusi taro kortoms.

– Savo praeituose gyvenimuose vienu tarpu jau buvai pasirinkusi magijos kelią. Aš tai sužinojau iš taro regėjimų, kuriuos tu man nupasakojai.

Brida užsimerkė, bet Vika paprašė ją atsimerkti.

– Magiškosios vietos visada žavi savo grožiu ir vertos dėmesio. Ne kur kitur, kaip prie krioklių, kalnuose, miškuose paprastai laigo, juokiasi ir šnekučiuoja su žmonėmis Žemės dvasios. Tu esi šventoje pusėje ir matai paukščius, jauti vėją. Dėkok Viešpačiui už visa tai: paukščius, vėją ir dvasias, gyvenančias šioje vietoje. Visada stenkis išsaugoti tiltą tarp regimojo ir neregimojo pasaulių.

Vikos balsas veikė taip, kad ji jautėsi vis labiau atsipalaiduojanti. Šią akimirką jos širdis buvo pilna kone dievobaimingos pagarbos.

– Kitą kartą tau papasakosiu apie vieną didžiausių magijos slėpinių: Antrąją Pusę. Šioje žemėje žmogus skiria visą savo gyvenimą tam dalykui: Antrosios Pusės paieškai. Nesvarbu, ar jis apsimeta siekiąs išminties, pinigų ar galios. Iš tikrųjų jis nebus pasiekęs tikslo, jei nesugebės surasti savo Antrosios Pusės. Tik nedaugeliui žmonių, kilusių iš angelų, susitikti su Dievu reikalinga vienatvė, kita žmonijos dalis pelnys Sandorą su Dievu tik tada, kai vieną kurią gyvenimo akimirką sugebės susijungti su savo Antrąja Puse.

Brida pajuto ore keistą energiją. Kada ne kada jos akys pritvinkdavo drėgmės, bet ji negalėjo suvokti kodėl.

– Visų laikų Naktį, kai buvome atskirti, vienai pusei buvo skirta puoselėti pažinimą: tai buvo vyras. Jis ėmė gilintis į žemės ūkį, gamtą ir žvaigždžių judėjimą danguje. Pažinimas visada buvo galia, išlaikanti Visatą savo vietoje, o žvaigždes – skriejančias savo orbitomis. Šlovė vyrui: jis išsaugojo pažini-

mą. Ir to dėka išliko gyva visa žmonijos giminė. Mums, moterims, buvo patikėta kai kas subtilesnio, trapesnio, be ko bet koks pažinimas netenka prasmės, – tai vadinamoji perkūra. Vyrai apvaisina žemę, mes sėjame ir sodiname, ir žemė tampa medžiais ir augalais. Žemei reikia sėklos, o sėklai reikia žemės. Viena neatsiejama nuo kita, tik tuomet ir viena, ir kita turi prasmę. Taip pat esti ir žmonėms. Vyriškajam pradui susijungus su moteriškuoju, gimsta didi magiškoji sąjunga, vadinama Išmintimi. Išmintis – tai pažinimas ir perkūra.

Brida pajuto stipriau dvelkiant vėją ir suvokė, jog Vikos balsas vėl panardina ją į transo būseną. Miško dvasios atrodė gyvos ir atidžios.

– Gulkis, – tarė Vika.

Brida atsilošė ir atsigulė aukštielninka. Aukštybėse spindėjo giedra bedugnė mėlynė.

– Keliauk ir surask savo Dovaną. Šiandien aš negaliu su tavimi keliauti, bet tu nebijok. Kiek pažinsi save, tiek pažinsi pasaulį. Ir priartėsi prie savo Antrosios Pusės.

Vika pasilenkusi pažvelgė į merginą. „Tokia pati, kokia ir aš kadaise buvau, – pagalvojo su grauduliu širdyje. – Ieškojau visa ko prasmės ir žiūrėjau į pasaulį kaip tos senųjų laikų moterys, kurios buvo stiprios ir patikimos ir nesistengė viešpatauti savo bendruomenėse“.

Vis dėlto anuo metu viešpatavo ne Dievas, bet Deivė. Vika prisilenkė prie Bridos, atsegė diržą. Paskiau, dar labiau pasilenkusi, atitraukė džinsų užtrauką. Bridos raumenys įsitempė.

– Nesijaudink, – švelniai tarė Vika.

Ji išpešė merginos marškinius, kad būtų matyti bamba. Tuomet ištraukė iš apsiausto kišenės kvarco kristalą ir uždėjo ant bambos.

– O dabar užsimerk, – maloniai tarė. – Ir įsivaizduok tokios pat spalvos dangų, tik užsimerkusi.

Iš apsiausto kišenės išėmusi mažytį ametistą, padėjo jį tarp užmerktų Bridos akių.

– Nuo šios akimirkos daryk tai, ką aš sakysiu. Nieko nebijok ir nesijaudink. Dabar esi Visatos centre. Aplink matai žvaigždes ir vieną kitą spindinčią planetą. Įsijausk į tą aplinką, įsivaizduok, kad ji gaubia tave iš visų pusių, bet ne kaip audek-

las. Mėgaukis stebėdama Visatą, niekuo daugiau nesirūpink. Sutelk visą dėmesį į mėgavimąsi. Tyra širdimi.

Brida išvydo žvaigždėtą Visatą ir pajuto, kad gali į ją įeiti, tuo pat metu girdėjo Vikos balsą. Vika liepė Visatos centre pamatyti milžinišką katedrą. Brida išvydo gotišką tamsaus mūro katedrą, kuri – nors ir kaip keista tai atrodytų – savo ruožtu buvo dalis Visatos.

– Eik prie katedros. Lipk laiptais. Eik į vidų.

Brida darė tai, ką liepė Vika. Užkopė katedros laiptais, basomis pėdomis jausdama šaltas marmuro plokštes. Vienu tarpu jai buvo toks jausmas, jog kažkas eina drauge, o Vikos balsas tarytum sklido iš ją lydinčio žmogaus lūpų. „Pernelyg laki vaizduotė“, – pagalvojo Brida ir netikėtai prisiminė, jog privalu tikėti, kad regimąjį ir neregimąjį pasaulius jungia tiltas. Ji neturinti baimintis nei nusivylimo, nei nesėkmės.

Brida stovėjo prie katedros durų. Durys buvo milžiniškos, kaustytos, papuoštos šventųjų gyvenimų raižiniais. Visiškai kitokios nei anos, kurias ji matė, keliaudama su taro kortomis.

– Atidaryk duris. Eik į vidų.

Brida palietė šaltą metalą. Nors ir milžiniškos, durys atsidarė palyginti lengvai. Ji įėjo į milžinišką bažnyčią.

– Dėmėkis visa tai, ką matai, – tarė Vika.

Brida pastebėjo, kad, nors lauke buvo tamsu, pro milžiniškus katedros vitražus tvinsta šviesa. Ji matė klauptus, šo-

ninius altorius, puoštas kolonas ir daugybę degančių žvakių. Vis dėlto viskas atrodė lyg apleista: klauptus dengė dulkių sluoksnis.

– Dabar eik į kairę. Ten pamatysi kitas duris. Šįkart mažytes.

Brida nuėjo. Buvo nemalonu eiti basai dulkėta asla. Jai nurodinėjo iš kažin kur sklindantis balsas. Ji žinojo, kad tai Vika, bet suprato ir tai, jog nebegali valdyti savo vaizduotės. Turėjo sąmonę ir vis dėlto negalėjo neklausyti ir nedaryti to, ko prašoma.

Ji atsidūrė prie durų.

– Eik pro duris. Ten pamatysi sraigtinius laiptus, leiskis jais žemyn.

Brida galėjo įeiti pro duris tik susilenkusi. Šalia laiptų liepsnojo deglai, apšviesdami pakopas. Laiptai buvo švarūs; matyt, kažkas čia buvo atėjęs uždegti deglų.

– Dabar eini pasitikti savo buvusių gyvenimų. Katedros rūsyje yra biblioteka. Eime ten. Aš lauksiu tavęs sraigtinių laiptų apačioje.

Brida nesuvokė, ar ilgai leidosi laiptais. Leidžiantis šiek tiek svaigo galva. Atsidūrusi apačioje, ji išvydo Viką, vilkinčią tuo pačiu apsiaustu. Dabar viskas atrodė lengva, ji jautėsi saugesnė. Buvo pasinėrusi į transo būseną.

Vika atidarė dar vienas duris laiptų gale.

– Dabar tave paliksiu vieną. Lauksiu tavęs lauke. Pasirink knygą, ir ji tau pasakys tai, ką privalai sužinoti.

Brida net nesuvokė, jog Vika liko užpakaly: ji žiūrėjo į apdulkėjusias knygas. „Būtinai reikės dar sykį čionai ateiti, viskas turi būti švaru“. Praeitis buvo nešvari, apleista, ir jai suskaudo širdį, kad nespėjo anksčiau perskaityti visų šių knygų. Gal ji sugebės atgaivinti atmintyje kai kurias svarbias, bet jau pamirštas gyvenimo pamokas.

Ji žiūrėjo į lentynoje išrikiuotas knygas. „Kiek jau nugyvenau“, – dingtelėjo mintis. Tikriausiai ji buvo labai sena; turėjo būti kur kas išmintingesnė. Jai knietėjo perskaityti viską, bet nebuvo laiko, reikėjo kliautis intuicija. Juk dabar, kai ji žino kelią, galės grįžti, kada tik panorės.

Stovėjo kurį laiką, nebežinodama, ką daryti. Staiga, nieko nesvarstydama, pasirinko knygą ir nukėlė nuo lentynos. Tomas buvo labai storas ir sunkus, ir Brida atsisėdo ant aslos.

Ji pasidėjo knygą ant kelių, bet jai pasidarė baisu. Bijojo ją atskleisti ir įsitikinti, jog nieko neatsitiks. Bijojo, kad nemokės perskaityti to, kas ten parašyta.

„Turiu nepaisyti pavojų. Nevalia bijoti pralaimėjimo“, – pagalvojo ji, atskleisdama knygą. Staiga, vos žvilgtelėjus į atskleistus lapus, jai pasidarė bloga. Vėl apsvaigo galva.

„Alpstu“, – dingtelėjo jai, ir tuojau pat viskas aptemo.

Ji atsipeikėjo aprasojusiu veidu. Sapnavo labai keistą sapną ir negalėjo suvokti, ką jis galėtų reikšti: sapnavo katedras, pakilusias į orą, bibliotekas, pilnutėles knygų. Ji niekada nebuvo atsidūrusi bibliotekoje.

– Lone, ar tau viskas gerai?

Ne, kažkas buvo negerai. Ji nebejautė dešinės kojos ir žinojo, kad tai blogas ženklas. Be to, nenorėjo kalbėti, kad nepamirštų sapno.

– Lone, atsibusk.

Tikriausiai ji turėjo karščio, todėl ir klejojo. Vis dėlto vaizdas buvo pernelyg gyvas. Ji norėjo, kad jis liautųsi ją kalbinęs, nes sapnas blanko, o ji nieko negalėjo suprasti.

Buvo apsiniaukę, žemi debesys plaukė beveik kliūdami už aukščiausio pilies bokšto. Ji žiūrėjo į debesis. Laimė, kad ji nematė žvaigždžių: pasak dvasininkų, žvaigždės, ir tos ne visada esti į gera.

Lietus liovėsi prieš pat jai atsimerkiant. Lonė džiaugėsi lietumi: vadinasi, pilies cisterna tikriausiai pilna vandens. Ji palengva nukreipė akis nuo dangaus ir vėl pamatė bokštą, laužus kieme ir besiblaškančią žmonių minią.

– Talbai, – sukuždėjo ji.

Jis ją apkabino. Ji pajuto prisiliečiant jo šaltą ginklą, užuodė suodinus jo plaukus.

– Kiek laiko praėjo? Kuri šiandien diena?

– Tu miegojai tris dienas, – tarė Talbas.

Ji pažvelgė į Talbą, ir jai suspaudė širdį: sulysęs, veidas nešvarus, oda kaip negyva, tačiau tai neturėjo reikšmės: ji mylėjo jį.

– Talbai, noriu gerti.

– Nėra vandens. Prancūzai aptiko slaptąjį kelią.

Galvoje ji vėl išgirdo Balsus. Jau seniai ji nekentė tų Balsų. Jos vyras buvo karys, samdinys, kone ištisus metus dalyvaujantis mūšiuose, ir ji bijojo, jog kada nors Balsai praneš, kad jis žuvo kautynėse. Ji prasimanė būdą negirdėti Balsų: reikėdavo tik nukreipti mintis į šimtametį medį, augantį kaimo pakraštyje. Tuomet Balsai iškart nutildavo.

Tačiau dabar ji buvo nusilpusi, ir Balsai vėl prašneko. „Tu mirsi, – pranešė Balsai, – o jis liks gyvas“.

– Juk lijo, – neatlyžo ji. – Vandens.

– Vos keli lašai nukrito. Nieko gera iš to lietaus.

Lonė vėl pažvelgė į debesis. Jau visą savaitę jie buvo užtraukę dangų, bet tik slėpė saulę, kad žiema būtų dar šaltesnė, o pilis – tamsesnė. Gal prancūzai katalikai sakė tiesą. Gal Dievas jų pusėje.

Prie jų priėjo keli samdiniai. Aplink degė laužai, ir Lonei buvo toks įspūdis, kad ji pragare.

– Dvasininkai šaukia visus į sueigą, vade, – tarė vienas karys Talbui.

– Mes sudarėme sutartį kariauti, o ne mirti, – pridūrė kitas.

– Prancūzai siūlo pasiduoti, – atsiliepė Talbas. – Jie sako, jog tie, kurie grįš į katalikų tikėjimą, galės eiti sau be niekur nieko.

„Tobulieji su tuo nesutiks“, – pakuždėjo Balsai Lonei. Ji tai žinojo. Puikiai pažinojo Tobuliuosius. Kaip tik dėl jų Lonė buvo čia, o ne namie, kur paprastai laukdavo grįžtant Talbo iš mūšių. Jau keturi mėnesiai, kai Tobulieji laikėsi įsitvirtinę pilyje. Kaimo moterys žinojo slaptąjį kelią ir visą tą laiką nešiojo maistą, drabužius, ginkluotę, visą tą laiką jos galėjo susitikti su savo vyrais, ir tik jų dėka buvo įmanoma tęsti kovą. Tačiau dabar, priešams aptikus slaptąjį kelią, ji kaip, beje, ir visos kitos moterys, nebegalėjo grįžti namo.

Ji pabandė atsisėsti. Kojos nebeskaudėjo. Balsai netilo, ir tai buvo blogas ženklas.

– Mes neturime nieko bendra su jų Dievu. Kaip tik dėl to mes ir nežūsime, vade, – tarė kitas karys.

Pilyje sugaudė varpas. Talbas atsistojo.

– Veskis ir mane drauge, – maldaujamai paprašė ji.

Talbas žvilgtelėjo į savo draugus, paskiau į drebančią moterį. Valandėlę jis dvejojo, nežinodamas, ką daryti; jo vyrai buvo pripratę prie karo ir žinojo, kad įsimylėję kariai paprastai slepiasi, prasidėjus mūšiui.

– Aš mirsiu, Talbai. Veskis mane drauge, būk geras.

Vienas samdinys pažvelgė į vadą.

– Nedera jos palikti čia vienos, – tarė jis. – Prancūzai gali vėl atidengti ugnį.

Talbas apsimetė, jog su juo sutinka. Jis žinojo, kad prancūzai nebešaudys: Monsegiure vykstant deryboms dėl kapituliacijos, buvo paskelbtos paliaubos. Tačiau karys suvokė, kas dedasi Talbo širdyje: tikriausiai ir jis buvo įsimylėjęs.

„Jis nežino, kad tau lemta mirti", – vėl prabilo Balsai, kai Talbas švelniai paėmė Lonę ant rankų. Nenorėdama girdėti Balsų, Lonė prisiminė, kaip vieną vasaros popietę jie taip ėjo per javų lauką. Tąsyk ji irgi norėjo gerti, ir jiedu atsigėrė iš šaltinio, trykštančio kalno papėdėje.

Prie aukštos uolos, remiančios Monsegiuro tvirtovės vakarinę sieną, stovėjo minia. Ten buvo karių, vyrų, moterų ir vaikų. Tvyrojo slogi tyla, ir Lonė suprato, kad visi tyli ne tiek gerbdami dvasininkus, kiek bijodami to, kas gali atsitikti.

Pasirodė dvasininkai. Jų buvo daug, visi juodais apsiaustais su dideliais geltonais kryžiais, išsiuvinėtais ant krūtinės. Jie atsisėdo ant uolos, ant išorinių laiptų, priešais bokštą. Paskutinysis, žilas žilutėlis, užkopė ligi pat tvirtovės sienos viršaus. Jo veidą apšvietė laužai, o juodą apsiaustą plaikstė vėjas.

Kai jis atsistojo ten, aukštai, beveik visi atsiklaupė, iškėlė rankas ir triskart kakta palietė žemę. Talbas su savo vyrais stovėjo: jie buvo sudarę sutartį kariauti.

– Mums pasiūlyta kapituliuoti, – tarė dvasininkas nuo aukštos sienos viršaus. – Visi gali eiti, kur tinkami.

Per minią perbėgo palengvėjimo atodūsis.

– Šiame pasaulyje ir toliau viešpataus Svetimo Dievo dvasios. Tikrojo Dievo dvasios pasinaudos Jo begaliniu gailestingumu. Karas nesiliaus, bet jis nesitęs amžinai. Nes Svetimas Dievas galų gale pralaimės, nors dalis angelų ir išklys iš kelio. Svetimas Dievas pralaimės, bet nepražus: jis liks amžinai pragare drauge su dvasiomis, kurias jam pavyks suvedžioti.

Visi žiūrėjo į žmogų, stovintį ant sienos viršaus. Niekas jau nebuvo tikras, ar iš tiesų nori pasprukti, o paskiau visą amžinybę kentėti.

– Katarų Bažnyčia – tikroji Bažnyčia, – toliau kalbėjo dvasininkas. – Jėzaus Kristaus ir Šventosios Dvasios dėka mes sudarėme sandorą su Dievu. Mes nepageidaujame persikūnyti. Mes nepageidaujame grįžti į Svetimo Dievo karalystę.

Lonė pastebėjo, kad priekin išėjo trys dvasininkai ir, atsistoję priešais minią, atskleidė Biblijas.

– Kas norės mirti drauge su mumis, bus paguostas. Ten, apačioje, mūsų laukia laužas. Mirtis bus siaubinga, teks ištverti nežmoniškas kančias. Mirtis bus lėta, ir, ugnies liepsnose degant kūnui, skausmo neįmanoma palyginti su jokiu skausmu, kokį esame kada nors patyrę. Tačiau ši garbė skirta ne visiems, tik patiems tikriesiems katarams. Visi kiti pasmerkti gyventi.

Dvi moterys nedrąsiai prisiartino prie dvasininkų, stovinčių su atskleistomis Biblijomis. Paauglys, vargais negalais ištrūkęs iš motinos glėbio, irgi atsistojo šalia jų.

Prie Talbo žengė keturi kariai.

– Vade, mes norime priimti Švenčiausiąjį Sakramentą. Mes norime pasikrikštyti.

„Taip išsaugoma Tradicija, – sušneko Balsai. – Kai žmonės ryžtasi mirti vardan idėjos."

Lonė laukė, ką nutars Talbas. Samdiniai visą gyvenimą kovojo už pinigus, kol pagaliau suprato, jog kai kurie žmonės kovoja tik už tai, ką laiko tikra.

Talbas pagaliau apsisprendė. Tačiau neteko pačių geriausių vyrų.

– Eime iš čia, – tarė Lonė. – Eime prie tvirtovės sienų. Juk jie pasakė: kas nori – gali eiti sau.

– Verčiau pailsėkime, Lone.

„Tau lemta mirti", – vėl sukuždėjo Balsai.

– Aš noriu pamatyti Pirėnus. Noriu dar sykį pamatyti slėnį, Talbai. Juk tu žinai, kad aš veikiai mirsiu.

Taip, jis žinojo. Buvo žmogus, pripratęs prie mūšio lauko, žinojo, nuo kokių žaizdų miršta kariai. Jau trys dienos, kai Lonės žaizda nerietėjo, apnuodydama kraują.

Žmonės, kuriems žaizdos neužsitraukia, gali išgyventi dvi dienas arba dvi savaites. Ne daugiau.

Lonė buvo prie mirties slenksčio. Jau nebekarščiavo. Talbas taipgi žinojo, kad tai blogas ženklas. Kol koja skaudėjo, o kūnas degė karščiu, organizmas kovojo. Dabar kovos nebebuvo: reikėjo nebent laukti.

„Tu nebijai“, – sakė Balsai. Ne, Lonė nebijojo. Nuo pat mažumės žinojo, kad mirtis – tai tik dar viena pradžia. Tuo metu Balsai buvo jos artimiausi draugai. Jie turėjo veidus, kūnus, darė judesius, kuriuos tik ji viena galėjo regėti. Tai buvo žmonės, atėję iš įvairių pasaulių, jie šnekėdavo ir niekada nepalikdavo jos vienos. Vaikystėje jai buvo nepaprastai smagu: ji žaisdavo su vaikais, kviesdama pagalbon savo neregimus draugus, kurie kilnodavo daiktus iš vienos vietos į kitą, šurmuliuodavo, gąsdindavo. Tuo metu jos motina dėkodavo Dievui, kad jie gyvena katarų krašte: „Jeigu čia ateitų katalikai, jie tave sudegintų gyvą“, – dažnai kartodavo ji. Katarai nieko neimdavo į galvą, sakydavo, kad geri žmonės yra geri, o blogi – blogi, ir jokia Visatos galia neįstengtų to pakeisti.

Tačiau atėjo prancūzai ir pareiškė, jog katarų krašto nėra ir būti negali. Ir nuo pat aštuonerių metų ji nieko kita nemato, tik karą.

Karas davė jai kai ką gera: vyrą, tolimoje žemėje sudariusį sutartį su katarų dvasininkais, kurie niekad neimdavo į rankas ginklo. Tačiau davė ir kai ką bloga: baimę, kad ji bus sudeginta gyva, nes prancūzai kasdien vis artėjo prie jos kaimo. Ji ėmė bijoti savo neregimų draugų, ir tie vienas po kito dingo iš jos gyvenimo. Tačiau liko Balsai. Jie toliau skelbė, kas turi atsitikti ir ką jai privalu daryti. Tačiau ji stengėsi išvengti jų draugystės, nes jie per daug žinojo; tuomet vienas Balsas ją išmokė gudrybės su šventuoju medžiu. Ir nuo to laiko, kai prasidėjo paskutinis kryžiaus žygis prieš katarus ir kai prancūzai

katalikai ėmė laimėti mūšius vieną po kito, ji jau nebegirdėjo Balsų.

Šiandien ji nebeturėjo jėgų mąstyti apie medį. Balsai vėl atsirado, bet ji nebandė gintis. Priešingai, dabar jie buvo reikalingi: nurodytų jai kelią po mirties.

– Tu dėl manęs nesijaudink, Talbai. Aš nebijau mirties, – tarė ji.

Jie užlipo ant pilies sienos. Be paliovos pūtė šaltas vėjas, ir Talbas apsimuturiavo apsiaustu. Lonė jau nebejautė šalčio. Ji pažvelgė į miesto žiburius horizonte ir stovyklos ugnis kalno papėdėje. Beveik visoje lygumoje degė laužai. Prancūzų kareiviai laukė, kol apsiaustieji pagaliau apsispręs.

Apačioje pasigirdo fleitos garsai. Keli balsai užtraukė dainą.

– Tai kariai, – tarė Talbas. – Jie supranta, kad gali žūti kiekvieną akimirką, todėl gyvenimas jiems – visada didelė šventė.

Lonę apėmė baisus pyktis gyvenimui. Balsai kalbėjo jai, kad Talbas turės daugiau moterų, susilauks vaikų ir praturtės, plėšdamas miestus. „Tačiau jis nieko taip nebemylės, kaip tave myli, nes tu – jo paties dalis“, – kalbėjo Balsai.

Kurį laiką jie žiūrėjo apsikabinę į kraštovaizdį apačioje, klausydami karių dainos. Nuojauta sakė Lonei, jog šio kalno papėdėje kadaise būta daug mūšių, būta taip seniai, jog nė Balsai negalėjo jų prisiminti.

– Mes – amžini, Talbai. Balsai man tai sakė dar tada, kai galėjau matyti jų kūnus ir veidus.

Talbas žinojo, kad žmona turi Dovaną. Tačiau jau seniai jiedu apie tai neužsimindavo. Gal paprasčiausiai ji svaičiojo.

– Ir vis dėlto, nors tai ir būtų tiesa, nė vienas gyvenimas negali atstoti kito. Galimas daiktas, mudu niekada nebesusitiksime. Aš noriu, kad tu žinotum, jog mylėjau tave visą gyvenimą. Mylėjau tave, dar tavęs nepažinusi. Tu esi dalis manęs. Aš mirsiu. Ir kadangi rytoj bus tinkama diena mirti, kaip ir bet kuri kita, norėčiau mirti drauge su dvasininkais. Aš niekada negalėjau suprasti, ką jie galvoja apie gyvenimą, bet jie visada mane suprasdavo. Galimas daiktas, aš būsiu jiems gera vedlė, nes anksčiau jau esu gyvenusi kituose pasauliuose.

Lonė pagalvojo apie likimo ironiją. Ji bijojo Balsų, nes jie galėjo ją nuvesti prie laužo. Ir vis dėlto ji jautė, kad šio gyvenimo kelyje jos laukia laužas.

Talbas žiūrėjo į žmoną. Jos akys geso, bet ji vis dar buvo tokia pat žavi, kokia buvo tuomet, kai jiedu susipažino. Jis niekada neminėjo jai kai kurių dalykų: moterų, kurių gaudavo kaip karo grobį, moterų, sutiktų bekeliaujant per pasaulį, moterų, belaukiančių jo sugrįžtant. Jis nieko apie tai jai nepasakodavo, nes buvo įsitikinęs, kad ji viską žino ir jam atleidžia, nes jis buvo jos didžioji Meilė, o didžioji Meilė pranoksta viską šiame pasaulyje.

Tačiau buvo ir tokių dalykų, kurių jis niekada neminėdavo ir kurių tikriausiai ji niekada nebūtų galėjusi nujausti: jog tik jos dėka, jos švelnumo ir džiaugsmo dėka jis per nauja atrado gyvenimo prasmę, jog tik jos meilė skatino jį keliauti į toliau-

sius žemės kampelius, idant jis praturtėtų ir išgalėtų nusipirkti sklypą, kad jiedu galėtų ramiai nugyventi likimo skirtas dienas. Tik tikėjimas šia gležna moterimi, kurios dvasia dabar geso, skatino jį kariauti garbingai, nes jis žinojo, kad tik jos glėbyje galės pamiršti visus karo baisumus. Ji buvo vienintelė priegloba, nors pasaulyje buvo tiek daug kitų moterų. Vienintelė, kurios glėbyje galėjo užsimerkti ir miegoti kaip kūdikis.

– Pakviesk dvasininką, Talbai, – tarė ji. – Aš noriu pasikrikštyti.

Talbas akimirką dvejojo: tik kariai pasirenka, kaip jiems dera mirti. Tačiau moteris, esanti šalia, per savo meilę davė jam gyvenimą – galimas daiktas, meilė jai buvo savotiška, dar nežinoma karo forma.

Jis pasikėlė ir laiptais nulipo nuo pilies sienos. Lonė bandė įsijausti į sklindančią iš apačios muziką, sušvelninančią mirties grėsmę. Tuo tarpu Balsai netilo.

„Kiekviena moteris per savo gyvenimą gali sumainyti Keturis Apreiškimo Žiedus. Tu sumainei tik vieną. Ir suklydai“, – kalbėjo Balsai.

Lonė pažvelgė į savo pirštus. Jie buvo nubrozdinti, panagės užjuodusios. Jokio žiedo ji nepamatė. Balsai susijuokė.

„Tu supranti, ką mes turime galvoje, – tarė. – Mergelė, šventoji, kankinė, ragana“.

Širdies gilumoje Lonė žinojo, ką turi galvoje Balsai. Tačiau negalėjo gerai prisiminti. Žinojo tai nuo seno, kai žmonės dar

kitaip rengėsi ir žiūrėjo į pasaulį kitomis akimis. Tais laikais ji buvo kitu vardu ir kalbėjo kita kalba.

„Tai keturi būdai, moteriai skirti bendrauti su Visata, – kalbėjo Balsai, lyg jai būtų buvę svarbu prisiminti tokius senus dalykus. – Mergelė turi vyro ir moters galias. Ji pasmerkta Vienatvei, tačiau Vienatvė atskleidžia savo slėpinius. Tai Mergelės dorybė: apsieiti be kitų, gyventi meile visiems ir Vienatvėje pažinti pasaulio Išmintį".

Lonė nenuleido akių nuo stovyklos slėnyje. Taip, ji tai žinojo.

„O Kankinė, – toliau kalbėjo Balsai, – Kankinė turi galią tų, kuriems nieko bloga negali padaryti nei skausmas, nei kančios. Ji atsiduoda širdimi ir kūnu, kenčia ir per Aukojimąsi pažįsta pasaulio Išmintį".

Lonė nukreipė žvilgsnį į savo rankas. Ten, ant vieno piršto, neregimu spindesiu tviskėjo Kankinės žiedas.

„Tu galėjai pasirinkti Šventosios apreiškimą, nors tai ir nebūtų tavo žiedas, – toliau kalbėjo Balsai. – Šventajai įgimta drąsa tų, kuriems Duoti – tai vienintelė priemonė gauti. Šventoji – tai bedugnė versmė, iš kurios nuolatos geria žmonės. Ir jeigu versmė išsenka, Šventoji atiduoda savo kraują, kad žmonės nesiliautų gėrę. Per Atsidavimą Šventoji pažįsta pasaulio Išmintį".

Balsai nutilo. Lonė išgirdo, kaip akmeniniais laiptais kopia Talbas. Lonė žinojo, koks buvo jos žiedas šiame gyvenime, nes jį mūvėjo ir kituose gyvenimuose, kai buvo kitu vardu ir kal-

bėjo kitomis kalbomis. Mūvėdama tą žiedą, ji pažino Pasaulio Išmintį per Malonumą.

Tačiau ji nenorėjo to prisiminti. Ant jos piršto spindėjo neregimas Kankinės žiedas.

Priėjo Talbas. Ir staiga, pakėlusi į jį akis, Lonė pastebėjo, kad naktis spindi magiška šviesa, lyg būtų išaušusi giedra diena.

„Atsibusk“, – žadino ją Balsai.

Tai buvo kiti balsai, kokių ji niekada nebuvo girdėjusi. Ji pajuto, jog kažkas jai masažuoja kairę ranką.

– Na, Brida, kelkis.

Ji atsimerkė ir iškart užsimerkė, apžilpinta skaisčios padangių šviesos. Mirtis vis dėlto keista.

– Atsimerk, – primygtinai pareikalavo Vika.

Betgi ji turėjo grįžti į pilį. Mylimas žmogus nuėjo kviesti dvasininko. Nevalia va šitaip pabėgti. Jis vienišas, negali be jos išsiversti.

– Papasakok man apie savo Dovaną.

Vika neleido jai per daug galvoti. Žinojo, kad ji išgyveno kažką ypatinga, kažką stipresnio nei potyris su taro kortomis. Nesvarbu, ji neleido, ir tiek. Ji nesuprato ir negerbė merginos jausmų: troško tik viena – sužinoti apie jos Dovaną.

– Papasakok man apie savo Dovaną, – pakartojo ji.

Ji giliai atsiduso, vos tvardydama pyktį. Tačiau kitos išeities nebuvo. Moteris užsispyrusi reikalavo, kad ji ką nors papasakotų.

– Aš buvau moteris, įsimylėjusi...

Vika delnu užėmė jai burną. Paskiau pašoko, keistai sumostagavo rankomis ir atsigręžusi vėl pažvelgė į merginą.

– Dievas – tai žodis! Būk atsargi! Žiūrėk, ką sakai kiekvienu atveju, kiekvieną savo gyvenimo akimirką.

Brida nesuprato, kodėl ji taip susijaudino.

– Dievas reiškiasi visaip, tačiau žodis – mėgstamiausia Jo kūrybos priemonė. Nes žodis – tai mintis, paversta virpesiu: tu apsiauti save tuo, kas anksčiau buvo nebent tavo energija. Būk atsargi, žiūrėk, ką sakai, – toliau kalbėjo Vika. – Žodis turi didesnę galią nei daugelis apeigų.

Brida vis dar nieko negalėjo suprasti. Ji nemokėjo kitaip papasakoti apie savo potyrį, tik žodžiais.

– Kai minėjai aną moterį, tu buvai ne ji, – toliau kalbėjo Vika. – Tu buvai jos dalis. Kiti žmonės irgi gali turėti tokių pat prisiminimų kaip tu.

Brida pasijuto apvogta. Moteris buvo stipri ir nenorėjo, kad dar kas nors reikštų į ją teises. Juo labiau Talbas.

– Papasakok man apie savo Dovaną, – vėl tarė Vika. Ji norėjo apsaugoti merginą nuo sukrėtimo. Kelionės laiku paprastai pridaro daug bėdų.

– Noriu daug ką tau papasakoti. Man reikia būtinai pasikalbėti su tavimi, nes niekas daugiau manimi nepatikės. Būk gera, – paprašė Brida.

Ir ėmė pasakoti viską, kas jai atsitiko nuo tos akimirkos, kai pajuto lietaus lašus ant veido. Jai pasisekė, ir ji nenorėjo

praleisti progos: pasisekė, kad šalia buvo žmogus, tikintis nepaprastais dalykais. Žinojo, kad niekas kitas taip atidžiai jos nesiklausys, nes žmonės bijo patikėti, jog gyvenimas pilnas magijos: jie pripratę prie savo namų, darbo, prie savo pažiūrų ir, jeigu kas nors ateitų ir jiems pasakytų, jog įmanoma keliauti per laiką – Visatoje pamatyti pilis, taro kortas, pasakojančias visokias istorijas, žmones, einančius tamsią naktį, – jie pasijaustų gyvenimo apvogti, nes jie nieko panašaus nepatyrė, jų gyvenimas visada buvo vienoda dienų ir naktų kaita su vienodais savaitgaliais.

Todėl Brida norėjo pasinaudoti šia proga; jeigu žodžiai – Dievo, tegu jie įsiaudžia į orą, kuris supo ją bekeliaujant į praeitį: ji prisimena menkiausią niekniekį, lyg tai būtų atsitikę dabar, lyg tai būtų atsitikę čia, miške. Tad vėliau, kai kas nors sugebės jai įrodyti, jog nieko panašaus neįvyko, kai laikas ir erdvė jai pačiai sužadins abejones, kai pagaliau ji pati nebebus tikra, jog visa tai buvo ne kas kita, kaip iliuzija, šią pavakarę miške ištarti žodžiai dar virpins orą ir bent vienas žmogus, kuriam magija – tai dalis gyvenimo, sužinos, kas atsitiko iš tikrųjų.

Ji nupiešė pilį, dvasininkus juodais apsiaustais ir geltonais kryžiais, liepsnojančius laužus slėnyje, savo vyrą, kurio mintis ji sugebėjo suvokti. Vika kantriai klausėsi. Labiau susidomėdama tik tada, kai ji papasakojo apie Lonės galvoje kalbančius balsus. Tuomet ji pertraukė Bridą ir ėmė klausinėti, ar tai buvo vyrų, ar moterų balsai (ir vyrų, ir moterų), ar jie žadino kokius nors jausmus, pavyzdžiui, erzino ar ramino, ir ar ji ga-

lėdavo prašnekinti balsus, kada tik panorėdavo (ji nežinojo, per mažai buvo laiko).

– Puiku, eime, – tarė Vika ir, nusivilkusi tuniką, įkišo ją atgal į krepšį. Brida buvo nusivylusi – ji tikėjosi bent šiokių tokių liaupsių. Ar bent jau paaiškinimo. Tačiau Vika buvo panaši į gydytojus, kurie abejingai žiūri į ligonį ir skuba kaip galima greičiau užsirašyti ligos požymius, užuot gilinęsi į jo kančias ir skausmą.

Kelionė atgal užtruko daug ilgiau. Kiekvieną kartą, kai tik Brida užsimindavo apie savo potyrį, Vika staiga imdavo skųstis gyvenimo pabrangimu, kamšatimis gatvėse į dienos pabaigą ir namų valdytoju, apkartinančiu gyvenimą savo išmonėmis.

Tik tuomet, kai jiedvi vėl susėdo į itališkus krėslus, Vika pati prašneko apie Bridos potyrį.

– Štai ką noriu tau pasakyti, – prabilo ji. – Nesistenk aiškinti jausmų. Viską išgyvenk visa širdimi ir saugok tai, ką patyrei, kaip Dievo dovaną. Jeigu manai, jog nesugebėsi pakęsti pasaulio, kuriame gyventi svarbiau negu jį suprasti, tuomet atsisakyk magijos. Lengviausia sugriauti tiltą, jungiantį regimąjį pasaulį su neregimuoju, – tai bandyti aiškintis jausmus.

Jausmai buvo nesutramdomi kaip laukiniai žirgai, ir Brida suvokė, jog protas nesugeba sutramdyti visų jausmų. Kartą ji įsimylėjo, bet kažkas atsitiko, ir meilė nutrūko. Brida kelis mėnesius nekėlė kojos iš namų, dieną dienon stengdamasi išsiaiškinti šimtus tos meilės trūkumų ir tūkstančius nepato-

gumų. Tačiau kiekvieną rytą atsibudusi ji galvodavo apie jį, žinodama, kad jeigu jis paskambintų, ji iškart sutiktų su juo susitikti.

Virtuvėje sulojo šuo. Brida žinojo, kad tai ženklas – vizitas baigtas.

– Būk gera, juk mudvi dar nespėjome pasikalbėti! – maldaujamai sušuko ji. – Noriu paklausti tave mažų mažiausia dviejų dalykų.

Vika atsistojo. Mergina visada gudraudavo: to, kas svarbiausia, klausdavo, kai reikėdavo išeiti.

– Būk gera, pasakyk, ar tikrai būta tokių dvasininkų, kokius aš mačiau.

– Mes išgyvenome nepaprastą potyrį ir, nė trim valandoms neprabėgus, bandome save įtikinti, jog visa tai – vaizduotės vaisius, – tarė Vika, eidama prie lentynos. Brida prisiminė tai, ką miške pagalvojo apie žmones, bijančius visa, kas nepaprasta. Ir pati savęs susigėdo.

Vika grįžo su knyga rankoje.

– Katarai, arba Tobulieji, buvo dvasininkai, dvyliktojo šimtmečio pabaigoje pietų Prancūzijoje įkurtos Bažnyčios tarnai. Jie tikėjo persikūnijimu, absoliučiu Gėriu ir Blogiu. Pasaulis buvo padalytas į dvi dalis: išrinktuosius ir prarastuosius. Nebuvo jokios prasmės bandyti ką nors atversti į savo tikėjimą.

Katarų nesiskaitymas su šios žemės turtais paskatino Langedoko krašto senjorus persikrikštyti: taip jie nusikratydavo sunkių mokesčių, kuriais tuo metu juos apkraudavo Katalikų

Bažnyčia. Tiek gerieji, tiek blogieji būdavo žinomi dar negimę, be to, katarai žiūrėdavo pro pirštus į lytinius santykius, ypač būdavo pakantūs moterims. Griežti būdavo tik tiems, kurie prisiimdavo dvasininko priedermes.

Viskas buvo gerai, kol katarų tikėjimas nepaplito po didžiuosius miestus. Katalikų Bažnyčia pajuto grėsmę ir pašaukė tikinčiuosius į kryžiaus žygį prieš eretikus. Keturiasdešimt metų tęsėsi kruvini susirėmimai tarp katalikų ir katarų, tačiau galiausiai įstatymo vardu kariaujančios pajėgos, kelių Europos valstybių remiamos, pajėgė sugriauti visus miestus, priėmusius naująjį tikėjimą. Išskyrus Monsegiuro tvirtovę Pirėnuose, kur katarai priešinosi tol, kol prancūzai aptiko slaptą kelią, kuriuo katarams buvo tiekiamai resursai. Vieną rytą, tūkstantis du šimtai keturiasdešimt ketvirtųjų metų kovą, pasidavus piliai, du šimtai dvidešimt katarų dainuodami šoko į milžinišką laužą, sukrautą kalno papėdėje, kur stovėjo pilis.

Vika pasakojo visa tai, pasidėjusi užskleistą knygą ant kelių. Baigusi pasakojimą, atskleidė knygą ir parodė nuotrauką.

Brida sužiuro į nuotrauką. Pilies vietoje riogsojo griuvėsiai, beveik visas bokštas buvo virtęs akmenų krūva, bet siena stovėjo, kaip stovėjusi. Buvo ir kiemas, ir laiptai, kuriais lipo Lonė su Talbu, ir uola, remianti pilies sieną ir bokštą.

– Sakei, jog nori dar kai ko paklausti.

Klausimas atrodė nebesvarbus. Brida jau nebegalėjo blaiviai galvoti. Jautėsi nei šiaip, nei taip. Vargais negalais ji prisiminė, ko norėjo klausti.

– Norėjau paklausti, kodėl tu veltui gaišti laiką su manimi. Kodėl nori mane mokyti.

– Todėl, kad to reikalauja Tradicija, – atsakė Vika. – Persikūnydama tu menkai dalijaisi. Esi tos pačios padermės kaip aš ir mano draugai. Mes esame iš tų, kuriems skirta puoselėti Mėnulio Tradiciją. Tu – ragana.

Brida nekreipė dėmesio į Vikos žodžius. Jai net neatėjo į galvą, jog reikia susitarti dėl kito susitikimo: šiuo metu ji nieko kita nenorėjo, tik grįžti ir vėl pamatyti daiktus, kurie perkels ją atgal į įprastą pasaulį – ant grindų nukritusį cigarečių pakelį, laiškus, paskleistus ant namsargės stalo, įskilusią sieną.

„Rytoj eisiu į darbą“. Ji staiga susirūpino savo dienotvarke.

Grįždama namo, ėmė skaičiuoti praeitos savaitės bendrovės prekių apyvartą ir sugalvojo paprastesnį raštvedybos būdą. Apsidžiaugė: viršininkui tikriausiai patiks jos išradimas, ir galbūt jis netgi pridės jai algos.

Grįžusi namo, pavakarieniavo, pažiūrėjo televizorių. Paskiau surašė popieriaus lape prekių apyvartos apskaičiavimus. Ir išvargusi griuvo į lovą.

Prekių apyvarta buvo svarbiausias dalykas jos gyvenime. Už tą darbą ji gaudavo atlyginimą.

Visa kita buvo tuščia vieta. Visa kita buvo melas.

Visą savaitę Brida atsibusdavo tuo pačiu laiku, atsidėjusi dirbdavo eksporto bendrovėje ir išklausydavo pelnytą viršininko pagyrimą. Fakultete nepraleido nė vienos paskaitos, domėjosi viskuo, kas spausdinama visuose laikraščiuose, pardavinėjamuose spaudos kioskuose. Darė viską, kad tik neįsileistų į galvą minčių. Nejučia prisiminusi pažintį su Magu kalnuose ir su ragana mieste, iškart atsitverdavo nuo tų minčių artėjančios egzaminų sesijos rūpesčiais ir kokios nors draugės paskalomis apie kitą draugę.

Atėjo penktadienis, prie fakulteto durų ją pasitiko mylimasis ir pasiūlė nueiti į kiną. Paskiau jiedu pasėdėjo bare, kur paprastai lankydavosi, pašnekėjo apie filmą, apie draugus, aptarė, kas atsitiko darbe. Susitiko su draugais, grįžtančiais iš pobūvio, kartu su jais pavakarieniavo, dėkodami Dievui, jog Dubline tokiu laiku visada galima užsukti į restoraną.

Antrą valandą nakties atsisveikinę su draugais, jiedu nuėjo pas ją į namus. Vos jiems įėjus į vidų, ji uždėjo Airono Baterflajo* plokštelę ir įpylė abiem po dvigubą porciją viskio.

*Iron Butterfly – amerikiečių psichodelinio ir sunkiojo roko muzikantas, buvęs itin populiarus dvidešimtojo amžiaus septintajame dešimtmetyje.

Jiedu atsigulė ant sofos ir gulėjo tylėdami, jis glostė jai galvą, paskiau – krūtinę.

– Beprotiška savaitė, – staiga tarė ji. – Dirbau be atokvėpio, ruošiausi egzaminams, prisipirkau visko, ko reikėjo.

Plokštelė pasibaigė. Brida nuėjo jos apversti.

– Pameni, kad virtuvėje sulūžo spintelės durelės? Tai va, galų gale ištaikiau laiko ir pakviečiau meistrą. Ir dar turėjau keliskart nueiti į banką. Iš pradžių atsiėmiau tėčio atsiųstus pinigus, paskiau teko nunešti bendrovės čekius, o paskiau...

Lorensas žiūrėjo į ją keistomis akimis.

– Ko taip į mane žiūri? – paklausė ji.

Ji prašneko gana piktai. Tas vyriškis šalia – visada toks ramus, įdėmiai klausosi, niekada nepasako nieko protinga. Kaip kvaila! Kam jis jai reikalingas? Jai apskritai nieko nereikia.

– Ko taip į mane žiūri? – neatlyžo ji.

Bet jis neatsakė. Atsikėlė ir švelniai pasodino ją vėlei ant sofos.

– Aš tau pasakoju, o tu nesiklausai, – sutrikusi tarė Brida.

Lorensas vėl ją apkabino.

„Jausmai nesutramdomi kaip laukiniai žirgai“.

– Papasakok man viską, – meiliai tarė Lorensas. – Aš atidžiai išklausysiu ir su tavimi nesiginčysiu. Netgi tuo atveju, jeigu čia įsimaišęs kitas vyras. Netgi tuo atveju, jeigu norėtum su manimi išsiskirti. Mes draugaujame ne per seniausiai. Labai gerai tavęs nepažįstu, bet žinau, kokia tu esi. Ir žinau, kokia negali būti. Šį vakarą aš tavęs visiškai nepažįstu, tu kaip nebe ta.

Bridai akys pritvino ašarų. Tačiau jau ganėtinai buvo jų išliejusi tamsiomis naktimis, prie taro kortų, užkerėtuose miškuose. Jausmai nesutramdomi kaip laukiniai žirgai. Nieko kita nebeliko, kaip duoti jiems valią.

Brida atsisėdo priešais jį, prisiminusi, jog ir Magas, ir Vika mėgo tą padėtį. Paskiau vienu atsikvėpimu papasakojo viską, kas atsitiko po susitikimo su Magu kalne. Lorensas klausėsi netardamas nė žodžio. Kai Brida užsiminė apie nuotrauką, Lorensas paklausė, ar ji klausėsi kokių nors paskaitų apie katarus.

– Aš žinau, jog tu netiki visu tuo, ką aš tau papasakojau, – atsakė ji. – Tu manai, jog visa tai iš pasąmonės, jog prisiminiau visa tai, ką buvau kada nors girdėjusi. Ne, Lorensai, aš niekada nieko nesu girdėjusi apie katarus. Bet aš žinau, jog tu sugebi viską paaiškinti.

Jai drebėjo rankos, ir ji negalėjo susivaldyti. Lorensas atsistojo, paėmė popieriaus lakštą ir pradūrė dvi skylutes per dvidešimt centimetrų vieną nuo kitos. Pastatė lakštą ant stalo, atrėmęs į viskio butelį, kad laikytųsi tiesiai.

Paskiau nuėjo į virtuvę ir atnešė kamštį.

Atsisėdęs stalo gale, pastūmėjo popierių su buteliu į kitą galą ir padėjo priešais save kamštį.

– Eikš, – tarė.

Brida atsistojo. Bandė slėpti drebančias rankas, bet jis, regis, visiškai nekreipė į jas dėmesio.

– Įsivaizduokime, jog šitas kamštis – elektronas, viena iš daugelio dalelyčių, sudarančių atomą. Supratai?

Ji linktelėjo galvą.

– O dabar atidžiai žiūrėk. Jeigu čia turėčiau sudėtingą įrangą ir galėčiau „iššauti elektroną“ į popieriaus lakštą, tuo pat metu jis pralėktų pro abi skylutes. Supratai? Jis pralėktų pro abi skylutes nesidalydamas.

– Netikiu, – tarė ji. – Tai neįmanoma.

Lorensas paėmė popierių ir suglamžęs metė į šiukšlių dėžę. Paskiau nunešė kamštį ten, iš kur atnešė. Jis buvo labai tvarkingas.

– Gali netikėti, bet tai tiesa. Visi mokslininkai tai žino, nors ir negali paaiškinti to reiškinio. Aš irgi netikiu tuo, ką man papasakojai. Bet žinau, jog tai tiesa.

Bridai vis dar drebėjo rankos. Bet ji nebeverkė ir valdėsi. Ji jautė, jog alkoholis visiškai išgaravo iš galvos. Protas buvo blaivus, keistos šviesos apšviestas.

– O ką daro mokslininkai, susidūrę su mokslo slėpiniais?

– Traukiasi į Tamsią Naktį, kalbant tavo žodžiais. Mes suvokiame, jog slėpinys niekada mūsų nepaliks, ir stengiamės išmokti prie jo pritapti ir su juo sugyventi. Man regis, taip būna daugeliu atvejų. Motina, auklėjanti sūnų, galimas daiktas, jaustųsi pasiklydusi Tamsioje Naktyje. Arba imigrantas, atvykęs iš toli ieškoti darbo ir užsidirbti pinigų. Visi tiki, kad jų pastangos nenueis veltui ir kad kada nors jie supras, kas atsitiko jų gyvenimo kelyje, kai jie buvo taip išsigandę. Ne aiškinimai skatina mus eiti į priekį, bet mūsų valia ir ryžtas nestovėti vietoje.

Brida staiga pasijuto nepaprastai nuvargusi. Baisiai norėjo miego. Miegas buvo vienintelė burtų karalystė, kur jai magėjo patekti.

Tą naktį ji sapnavo nuostabų sapną – jūras ir miškingas salas. Atsibudo paryčiais ir apsidžiaugė pamačiusi, jog Lorensas miega šalia. Ji atsikėlė ir, priėjusi prie lango, sužiuro į tebemiegantį Dubliną.

Prisiminė tėvą, kuris paprastai taip darydavo, kai pabusdavo ko nors išsigandęs per sapną. Šis prisiminimas prižadino dar vieną vaikystės dienų vaizdelį.

Jiedu buvo paplūdimyje, ir tėvas paprašė ją patikrinti, ar šiltas vanduo. Jai buvo penkeri, ir ji apsidžiaugė, galėdama padėti tėčiui. Pribėgusi prie kranto, vos vos palietė koja vandenį.

– Aš įbridau, vanduo šaltas, – tarė ji.

Tėvas paėmė ją ant rankų, priėjo prie jūros ir, nepasakęs nė žodžio, metė ją į vandenį. Ji sukliko išsigandusi, bet paskiau džiaugėsi tuo pokštu.

– Na, koks vanduo? – paklausė tėvas.

– Pasaka, – atsakė ji.

– Dabar, kai norėsi ką nors sužinoti, pasinerk į tai visa galva.

Ji labai greitai pamiršo tą pamoką. Vis dėlto, nors būdama dar tik dvidešimt vienerių metų, ji jau buvo daug kuo

susižavėjusi ir lygiai taip pat greitai daug ko atsižadėjusi. Ji nebijojo sunkumų: tik baiminosi priedermės pasirinkti gyvenimo kelią.

Pasirinkti vieną kelią – vadinasi, atsisakyti kitų kelių. Prieš akis jai buvo visas gyvenimas, ir ją kamavo mintis, kad, galimas daiktas, kada nors ji gailėsis ką nors dabar padariusi ne taip.

„Bijau prisiimti atsakomybę", – pagalvojo ji. Ji norėjo nueiti visus įmanomus kelius, bet iš tikrųjų nenuėjo iki galo nė vieno.

Netgi paties svarbiausio gyvenimo dalyko – meilės – ji nesugebėjo išspręsti iki galo: pirmąjį kartą nusivylusi, ji nebenorėjo atsiduoti visa širdimi. Bijojo kančių, netekties, neišvengiamo išsiskyrimo. Savaime suprantama, tokių dalykų visada pasitaiko meilės kelyje – jų išvengti įmanoma tiktai amžinai atsižadėjus pasukti šiuo keliu. Jeigu nori apsisaugoti nuo kančių, privalai atsižadėti meilės.

Vadinasi, jeigu nenori matyti gyvenimo blogio, privalai išsidurti sau akis.

„Kaip sunku gyventi".

Reikia nepaisyti pavojų, eiti vienais keliais, vengti kitų. Ji prisiminė, jog Vika minėjo žmones, kurie pasirenka kokį nors kelią tik norėdami įrodyti, jog tas kelias jiems netinka. Bet ne tai baisiausia. Baisiausia pasirinkti kelią ir visą gyvenimą svarstyti, ar gerai pasirinkta. Niekas negali pasirinkti kelio, nejausdamas baimės.

Vis dėlto toks buvo gyvenimo dėsnis. Tai buvo Tamsi Naktis, ir niekas negalėjo išvengti Tamsios Nakties, netgi nepriimdamas jokio sprendimo, netgi nedrįsdamas ko nors pakeisti, nes ir tai jau buvo sprendimas, permaina. Net be lobių, paslėptų Tamsioje Naktyje.

Tikriausiai Lorenso tiesa. Galų gale jiedu juoksis prisiminę, kaip iš pradžių visko bijojo. Kaip juokėsi prisiminusi miške pramanytus skorpionus ir kobras. Nevilties apimta, tuomet ji pamiršo, jog Airijos globėjas šventasis Patrikas išvijo iš šalies visas gyvates.

– Kokia laimė, Lorensai, kad turiu tave! – tyliai tarė ji, baimindamasi, kad jis gali išgirsti.

Ji vėl niurktelėjo į lovą ir staigiai užsnūdo. Tačiau prieš tai prisiminė dar vieną atsitikimą su tėvu. Vieną sekmadienį visa giminė susirinko pas močiutę pietų. Ji buvo jau keturiolikos ir skundėsi, kad nesugebėjo laiku atlikti kažkokio namų darbo mokyklai: girdi, viskas, ką ji daranti, eina perniek.

„Gal iš savo nesėkmių ko nors išmoksi“, – tarė tėvas. Tačiau Brida užsispyrusi su juo nesutiko: esą, ji pasukusi klaidingu keliu ir dabar neturinti jokios išeities. Tėvas paėmė jai už rankos ir nuvedė į didelį kambarį, kur močiutė paprastai žiūrėdavo televizorių. Ten buvo didelis senovinis stalinis laikrodis, kuris jau keleri metai, kai nėjo, nes trūko kai kurių dalių.

– Pasaulyje nėra nieko, kas būtų nepataisoma, dukrele, – tarė tėvas, žiūrėdamas į laikrodį. – Netgi stovėdamas laikrodis dukart per parą rodo teisingą laiką.

Kurį laiką ji lipo į kalną, kol pagaliau susitiko Magą. Jis sėdėjo ant uolos, beveik pačiame viršuje, iš ten stebėdamas slėnį ir vakaruose dunksančius kalnus. Vaizdas buvo labai gražus, ir Brida prisiminė, jog tokias vietas mėgsta dvasios.

– Gal Dievas – tai tik grožio Dievas? – tarė, eidama artyn. – Ir kodėl gi tuomet pasaulyje esama negražių žmonių ir vietų?

Magas neatsakė. Brida sutriko.

– Tikriausiai nebeprisimenate manęs. Aš čia buvau prieš du mėnesius. Praleidau čia visą naktį, vienui viena miške. Ir daviau sau žodį, jog sugrįšiu, kai tik rasiu savo kelią. Aš susipažinau su tokia moterimi, vardu Vika.

Magas pamerkė akį: žinojo, kad mergina vis viena nieko nepastebi. Likimo ironija, nusijuokė jis.

– Vika man sakė, kad aš – ragana, – toliau kalbėjo mergina.

– Tu ja netiki?

Tai buvo jo pirmas klausimas nuo tos akimirkos, kai ji priėjo. Brida apsidžiaugė, nes tai buvo ženklas, kad jis klausosi: ligi tol ji nebuvo tuo tikra.

– Tikiu, – atsakė. – Tikiu Mėnulio Tradicija. Bet žinau, jog man padėjo Saulės Tradicija, kai tu man suteikei galimybę pažinti Tamsią Naktį. Šit kodėl aš ir vėl esu čia.

– Tuomet sėsk ir stebėk saulės laidą, – tarė Magas.

– Aš nebenoriu likti vienui viena miške, – atsakė ji. – Paskutinįsyk, kai aš...

Magas ją pertraukė:

– Liaukis. Dievas reiškiasi žodžiais. Vika irgi sakė tą patį.

– Ką bloga aš galėjau pasakyti?

– Jeigu sakai, jog tai buvo „paskutinįsyk", tas sykis gali iš tikrųjų būti paskutinis. Tiesą pasakius, tu turėjai galvoje, jog „visai neseniai, kai..."

Brida susirūpino. Vadinasi, nuo šios akimirkos reikia galvoti, ką sako. Ji nutarė pasekti Mago patarimu: atsisėsti ir nusiraminti, stebėdama saulės laidą.

Ją dirgino saulės laidos stebėjimas. Iki sutemų dar liko ištisa valanda, o Brida dar norėjo pasikalbėti, daug ką pasakyti ir paklausti. Kiekvienąsyk, kai ji sustodavo, ką nors stebėdama, jai atrodydavo, kad ji veltui švaisto tokį brangų gyvenimo laiką, praleidžia progą padaryti ką nors naudinga, susitikti su žmonėmis: galėtų geriau išnaudoti savo laiką, nes dar reikėjo daug ko išmokti. Ir vis dėlto, kai, saulei leidžiantis prie horizonto, debesys nušvito auksinėmis ir rausvomis spalvomis, Bridai buvo toks jausmas, jog visą gyvenimą ji grūmėsi tik dėl to, kad vieną gražią dieną galėtų atsisėsti ir pasigėrėti tokiu saulėlydžiu.

– Ar moki melstis? – netikėtai paklausė Magas.

Aišku, kad Brida mokėjo. Visi žmonės moka.

– Tad, saulei palietus horizontą, pasimelsk. Žmonės, kurie laikosi Saulės Tradicijos, malda bendrauja su Dievu. Kai meldiesi visa širdimi, malda turi kur kas daugiau galios nei visos apeigos.

– Aš nemoku melstis, nes mano širdis tyli, – atsakė Brida.

Magas nusišypsojo.

– Tyli tik didžių apšviestųjų širdys.

– Tad kodėl gi aš turėčiau melstis visa širdimi?

– Todėl, kad tau trūksta nusižeminimo, ir tu nesugebi į ją įsiklausyti ir suprasti, ko ji nori. Tau gėda klausyti savo širdies balso. Ir baisu jos prašymą perduoti Dievui, nes, tavo nuomone, Jis neturi laiko rūpintis tokiais dalykais.

Prieš jos akis liepsnojo saulėlydis, o šalia stovėjo išminčius. Vis dėlto kiekvienąsyk, kai jos gyvenime nutikdavo tokie dalykai, jai būdavo įspūdis, kad ji to neverta.

– Aš to neverta. Tikrai neverta. Man regis, dvasiniai ieškojimai skirti žmonėms, geresniems nei aš.

– Tokiems žmonėms – aišku, jeigu jų esama, – nieko nereikia ieškoti. Jie patys yra dvasios apraiška. Ieškojimai skirti tokiems žmonėms kaip mes.

„Kaip mes“, – sakė jis. Ir vis dėlto jai reikėjo žengti dar ne vieną žingsnį.

– Dievas yra aukštybėse tiek pagal Mėnulio Tradiciją, tiek pagal Saulės Tradiciją, – tarė Brida, turėdama galvoje, kad

Tradicija yra viena, tik mokymo metodai skirtingi. – Tad būk geras, išmokyk mane melstis.

Magas atsigręžė į saulę ir užsimerkė.

– Viešpatie, mes – žmonės ir nesuvokiame savo didybės. Suteik mums nusižeminimo, Viešpatie, kad išmoktume prašyti to, ko mums reikia, nes norai nebūna tušti, o prašymai – beprasmiški. Visi žino, kuo pridera maitinti dvasią; suteik mums drąsos manyti, jog mūsų norai randasi iš Tavo Amžinosios Išminties šaltinio. Tik priimdami širdin savo norus, galime suvokti, kas esame, Viešpatie. Amen.

– Dabar tavo eilė, – pridūrė Magas.

– Viešpatie, padėk man suprasti, jog visa, kas gera, mano gyvenime atsitinka tik todėl, kad aš to verta. Padėk man suprasti, jog tai, kas mane įkvepia ieškoti Tavo tiesos, – ta pati jėga, kadaise įkvėpdavusi šventuosius, ir jog mano abejonės – tos pačios abejonės, kadaise kankinusios šventuosius, ir jog mano silpnybės – tos pačios silpnybės, kadaise apnikdavusios šventuosius. Viešpatie, padėk man tapti nusižeminusia ir pripažinti, kad niekuo nesiskiriu nuo kitų. Amen.

Tylėdami jie stebėjo saulės laidą, kol paskutinis spindulys užgeso debesyse. Jų širdys meldėsi, prašė ir dėkojo už tai, jog dabar jiedu buvo drauge.

– Eime į miestelio barą, – pasiūlė Magas.

Brida vėl apsiavė, ir jie ėmė leistis pakalnėn. Ji vėl prisiminė, kaip andai atėjo į kalną jo ieškoti. Ji davė sau žodį, jog

dar vieną vienintelį kartą gyvenime papasakos visą istoriją: jai nereikėjo savęs įtikinėti.

Magas žiūrėjo į priekyje pakalnėn einančią merginą, dėdamasis, jog viskas čia jam sava – ir drėgna žemė, ir akmenys, ir tolydžio vis už ko nors užkliūdamas. Jo širdis džiūgavo neilgai, o netrukus nurimo ir vėl pasidarė budri.

Kartais Dievo palaima pridaro daugiau bėdos negu gero.

Malonu, kad Brida eina šalia, galvojo Magas, jiems leidžiantis nuo kalno. Jis buvo toks pat vyras kaip ir visi kiti, turėjo tokių pat silpnybių ir tokių pat dorybių ir ligi šių dienų negalėjo priprasti prie Mokytojo vaidmens. Iš pradžių, kai žmonės iš įvairių Airijos kampelių traukdavo į šį mišką trokšdami žinių, jis pasakodavo apie Saulės Tradiciją ir prašydavo juos įsijausti į aplinką, stengtis suprasti, kas darosi aplink. Čia Dievas išsaugojo Savo išmintį, ir visi galėjo ją suvokti, šiek tiek pamiklinę protą, ir tiek. Apmokymas pagal Saulės Tradiciją Apaštalo jau buvo aprašytas prieš du tūkstančius metų: „Aš buvau pas jus silpnas, virpantis iš baimės. Mano kalba ir mano skelbimas buvo ne įtikinantys išminties žodžiai, o Dvasios galybės parodymas, kad jūsų tikėjimas remtųsi ne žmonių išmintimi, bet Dievo galybe“.*

Ir vis dėlto žmonės, rodos, nesugebėjo suprasti to, ką jis kalbėjo apie Saulės Tradiciją, ir buvo nusivylę matydami, kad jis toks pat žmogus kaip ir visi kiti.

Jis nesutiko, sakė, kad jis – Mokytojas, kad nebent suteikia kiekvienam galimybę savo pastangomis įsigyti Išminties. Ta-

* Pirmasis laiškas korintiečiams, 1,2: 3–5.

čiau jie norėjo daugiau: jie norėjo Vedlio. Jie nesuprato, kas tai yra Tamsi Naktis, nesuprato, jog Tamsioje Naktyje joks vedlys savo žibintu neapšvies nieko, išskyrus tai, ką pats žmogus nori matyti. Ir jeigu jo žibintas netyčia užges, žmonės pasiklys, nežinodami kelio atgal.

Bet jie norėjo vedlio. O jis, kaip geras Mokytojas, be kita ko, privalėjo prisiimti mokinių reikmes. Todėl savo pamokas jis paįvairindavo beprasmiškais, bet žaviais dalykais, kad visiems tai būtų prieinama ir pamokoma. Šis metodas davė gerų rezultatų. Žmonės mokėsi Saulės Tradicijos, o kai pagaliau suvokdavo, jog daugelis pratimų, kuriuos Magas liepdavo jiems atlikti, beprasmiški, juokdavosi iš savęs. Ir Magas džiaugėsi, jog galų gale išmoko mokyti žmones.

Brida buvo kitokia nei visi. Jos malda sujaudino Magą ligi širdies gelmių. Ji sugebėjo suprasti, jog nė vienas žmogus šioje žemėje niekuo nesiskiria nuo kitų. Retas kuris galėjo balsu pareikšti, kad praeities didieji Mokytojai turėjo tokių pat dorybių ir ydų kaip visi žmonės, ir tai nė kiek nemenkino jų sugebėjimo ieškoti Dievo. Laikyti save menkesniu už kitus buvo vienas didžiausių jam žinomų puikybės pasireiškimų, nes tai buvo pats grasiausias būdas išsiskirti iš visų.

— — —

Kai jie užėjo į barą, Magas užsakė du stiklus viskio.

– Pažiūrėk į žmones, – tarė Brida. – Ko gero, jie lankosi čia kiekvieną vakarą. Ko gero, toks jų įprotis.

Magas jau nebuvo tikras, jog Brida iš tikrųjų sprendžia apie save kaip kiti.

– Tu per daug galvoji apie žmones, – tarė jis. – Jie – tavo atspindys, ir tiek.

– Žinau. Aš supratau, kad galiu būti ir linksma, ir liūdna. Staiga suvokiau, jog būtina pakeisti šias sąvokas. Bet tai sunku.

– Kas tave paskatino pakeisti nuomonę?

– Meilė. Pažįstu vieną žmogų, kuris mane papildo. Prieš tris dienas jis man įrodė, kad jo pasaulis irgi pilnas slėpinių. Dabar aš ne vieniša.

Magas ramiai išklausė jos žodžius. Bet prisiminė, jog Dievo palaima kartais pridaro daugiau bėdos negu gero.

– Ar tu jį myli?

– Supratau, kad galiu dar karščiau mylėti. Jeigu šis kelias manęs neišmokys nieko nauja, aš bent jau būsiu suvokusi tai, kas svarbiausia: reikia nepaisyti pavojų.

Jiems leidžiantis nuo kalno, jis ruošė didžią naktį. Norėjo įrodyti, kaip ji jam reikalinga, įrodyti, kad jis – žmogus, kaip ir visi kiti, pavargęs nuo tokios ilgos vienatvės. Tačiau ji norėjo tik išgirsti atsakymus į savo klausimus.

– Kažkas keista tvyro ore, – tarė mergina. – Toks įspūdis, lyg būtų pasikeitusi atmosfera.

– Tai Pasiuntiniai, – atsakė Magas. – Netikri demonai, kurie nėra Dievo Kairė, kurie neveda mūsų į šviesą.

Jo akys spindėjo. Kažkas iš tikrųjų pasikeitė – jis prašneko apie demonus.

– Dievas sukūrė Savo Kairės legioną, trokšdamas, kad mes tobulėtume, kad žinotume, kaip mums pridera atlikti savo priedermę, – toliau kalbėjo jis. – Tačiau drauge suteikė žmogui galią kaupti tamsybių jėgas ir kurti savo demonus.

Kaip tik tai dabar jis ir darė.

– Tačiau mes taipgi galime kaupti gėrio jėgas, – truputį išsigandusi, tarė mergina.

– Negalime.

Reikėjo nukreipti kalbą kitur, ko nors paklausti. Ji nenorėjo kurti demonų. Saulės Tradicijoje jie buvo vadinami Pasiuntiniais ir galėjo daryti gera, bet galėjo daryti ir bloga: tik didiesiems Mokytojams buvo leistina juos sukviesti. Jis buvo didis Mokytojas, bet dabar nenorėjo to daryti, nes Pasiuntinio galia pavojinga, ypač tada, kai susilieja su apviltos meilės graužatimi.

Atsakymas išmušė Bridą iš vėžių. Magas elgėsi labai keistai.

– Mes negalime kaupti gėrio, – toliau kalbėjo jis, iš paskutiniųjų stengdamasis, kad jo žodžiai skambėtų kaip galima įtaigiau. – Gėrio Jėga visada sklaidosi kaip Šviesa. Skleisdama Gėrio vibracijas, tu darai gera visai Žmonijai. Tačiau, kaupdama Pasiuntinio jėgas, darai gera – arba bloga – tik pačiai sau.

Jo akys spindėjo. Jis pašaukė baro savininką ir apmokėjo sąskaitą.

– Eime namo, – tarė. – Aš užplikysiu arbatos, ir tu man papasakosi, kas tau svarbiausia gyvenime.

Brida sudvejojo. Jis buvo patrauklus vyras. Ji irgi buvo patraukli moteris. Ji baiminosi, jog naktis Mago namuose gali pakenkti jos mokslams.

„Privalau nepaisyti pavojų“, – kartojo ji sau pati viena.

Mago namas stovėjo tolėliau nuo miestelio. Bridai krito į akis, kad Mago būstas, nors ir skyrėsi nuo Vikos, patogus ir gražiai įrengtas. Tačiau nepastebėjo nė vienos knygos: kambariuose vyravo tuščia erdvė, baldų buvo tik vienas kitas.

Jiedu nuėjo į virtuvę užplikyti arbatos ir grįžo atgal į svetainę.

– Ko tu šiandien atvažiavai? – paklausė Magas.

– Aš žadėjau atvažiuoti tada, kai ką nors daugiau suprasiu.

– Ir supratai?

– Šį bei tą. Supratau, jog mano kelias labai paprastas, todėl daug sunkesnis, negu maniau. Tačiau aš dėsiu visas pastangas, kad mano dvasia būtų paprastesnė. Štai mano pirmas klausimas: „Kodėl tu gaišti laiką su manimi?“

„Todėl, kad tu – mano Antroji Pusė“, – mintyse atsakė jai Magas.

– Todėl, kad man reikia su kuo nors pasikalbėti, – atsakė.

– Ką galėtum pasakyti apie mano pasirinktą kelią – Mėnulio Tradiciją?

Magas turėjo pasakyti tiesą. Netgi nepaisydamas to, kad ji galėtų skirtis nuo tikrosios.

– Tai tavo kelias. Vika visiškai teisi. Tu – burtininkė. Laiko atmintis tau padės pakartoti pamokas, kurių tave mokė Dievas.

Jį kamavo mintis, kodėl gyvenimas toks keistas, kodėl jis sutiko savo Antrąją Pusę, galinčią pažinti pasaulį tik per Mėnulio Tradiciją.

– Turiu dar vieną klausimą, – tarė Brida. Buvo jau vėlu, netrukus turėjo išeiti paskutinis autobusas. – Aš noriu gauti atsakymą, nes suprantu, kad Vika man jo nepasakys. Aš tai suprantu, nes Vika – moteris, tokia pat kaip ir aš: ji visada bus mano Mokytoja, tačiau šiuo atveju visada mąstys kaip moteris. Aš noriu sužinoti, kaip galėčiau sutikti savo Antrąją Pusę.

„Ji priešais tave“, – pagalvojo Magas.

Bet neatsakė. Nuėjęs į svetainės kampą, užgesino šviesą. Dabar švietė tik akrilinė statulėlė, kurią Brida pastebėjo vos įėjusi į kambarį: jos viduje kilo ir leidosi vandens burbuliukai, laidydami aplink raudonus ir žydrus spindulius.

– Mudu susitinkame jau antrą kartą, – tarė Magas, nenuleisdamas akių nuo statulėlės. – Man leista mokyti tik pagal Saulės Tradiciją. Saulės Tradicija pažadina glūdinčią mumyse senovės išmintį.

– Kaip aš galėčiau sutikti savo Antrąją Pusę pagal Saulės Tradiciją?

– Šioje žemėje visi žmonės atkakliai jos ieško, – atsakė Magas, nejučia pakartodamas Vikos mintis. Gal jie turėjo tą patį Mokytoją, dingtelėjo Bridai. – Saulės Tradicija paliko

pasaulyje Antrosios Pusės ženklą, kad visi jį pastebėtų: akių spindesį.

– Esu mačiusi daug spindinčių akių, – tarė Brida. – Šiandien bare ir tavo akys spindėjo. Tai būdinga visiems žmonėms.

„Ji jau pamiršo savo maldą, – pagalvojo Magas. – Ji vėl tariasi esanti skirtinga nuo kitų. Ji nesugeba pripažinti to, ką Dievas taip dosniai rodo".

– Pagal akis aš nieko nesuprantu, – neatlyžo ji. – Aš noriu žinoti, kaip žmonės randa Antrąją Pusę pagal Mėnulio Tradiciją.

Magas atsigręžė į Bridą. Jo akys buvo šaltos, bejausmės.

– Aš suprantu, kad tau nuobodu su manimi. – toliau kalbėjo ji. – Nuobodu, nes aš nesugebu suvokti netgi pačių paprasčiausių dalykų. Nesuvokiu, kodėl žmonės kenčia, ieško vienas kito, žudo vienas kitą iš meilės, nesuvokdami, jog atlieka didžią Dievo duotą priedermę – rasti savo Antrąją Pusę. Tu pamiršai, nes tu – išminčius ir negalvoji apie paprastus žmones, o aš nešiojuos širdyje tūkstantmečių nusivylimą ir vis dėlto nesugebu suvokti kai kurių dalykų, paprastai žiūrėdama į gyvenimą.

Magas sėdėjo ramus ir abejingas.

– Taškas, – tarė jis. – Šviesos taškas virš kairiojo Antrosios Pusės peties. Taip sako Mėnulio Tradicija.

– Laikas namo, – tarė ji. Ir širdyje panoro, kad jis paprašytų dar pabūti. Jai čia patiko. Jis atsakė į jos klausimą.

Tuo tarpu Magas pasikėlęs palydėjo ją iki durų.

– Išmoksiu visko, ką tu moki, – tarė ji. – Išmoksiu matyti tą tašką.

Magas palaukė, kol Brida dingo iš akių. Atgalinis autobusas į Dubliną turėjo išvažiuoti po pusvalandžio, tad jam nebuvo ko jaudintis. Paskiau jis nuėjo į sodą ir atliko savo vakarinę apeigą: jau buvo prie jos pripratęs, bet kartais būdavo neapsakomai sunku susikaupti. Šiandien jis buvo itin išsiblaškęs.

Baigęs apeigą, jis atsisėdo ant slenksčio ir pažvelgė į dangų. Brida jam nėjo iš galvos. Vaizdavosi ją sėdinčią autobuse su šviesiu tašku virš kairiojo peties, tik jam vienam regimu, nes ji buvo jo Antroji Pusė. Mąstė, kaip karštai ji trokšta pasiekti savo tikslą, pradėjusi paieškas nuo pat gimimo dienos. Mąstė, kokia ji atrodė šalta ir svetima, eidama pas jį į svečius, ir tarė sau, jog tai geras ženklas. Tai reiškė, kad ji sutrikusi, pati nesugaudo savo jausmų, ginasi nuo to, ko nesugeba suvokti.

Ir dar pagalvojo, truputį išsigandęs, kad ji įsimylėjusi.

– Brida, nėra tokių žmonių, kurie nesugebėtų sutikti savo Antrosios Pusės, – balsu tarė jis sodo augalams. Tačiau širdies gilumoje suprato, jog, nepaisant to, kad tiek daug metų mokosi Tradicijos, jam būtina sutvirtinti savo tikėjimą, ir jis kalba ne kam kitam, o pačiam sau.

„Visi mes tam tikru gyvenimo laikotarpiu susiduriame su ja ir ją atpažįstame, – toliau kalbėjo jis. – Jei nebūčiau buvęs Magas ir pamatęs to taško virš tavo kairiojo peties, man būtų

prireikę kur kas daugiau laiko tavęs ieškoti. Bet tu kovojai dėl manęs, ir kada nors būčiau pamatęs spindint tavo akis.

Aš – Magas, ir vis dėlto dabar man reikia kovoti dėl tavęs. Idant visas mano pažinimas taptų išmintimi“.

Jis ilgai stebeilijo į naktį, mąstydamas apie autobusu važiuojančią Bridą. Buvo vėsiau nei paprastai – vasara ėjo į pabaigą.

„Ir, be to, Meilei negresia jokie pavojai, ir tu pati tai suprasi. Jau tūkstančiai metų, kai žmonės ieško ir suranda vienas kitą“.

Staiga jis susigriebė, kad galbūt jis klysta. Juk visada esti pavojus, vienas vienintelis pavojus.

Vieno persikūnijimo metu žmogus gali susidurti ne su viena Antrąja Puse.

Per pastaruosius tūkstantmečius tokių dalykų irgi būta.

Žiema ir pavasaris

Artimiausius du mėnesius Vika mokė Bridą pirmųjų burtininkystės paslapčių. Jos žodžiais tariant, moterys perpranta tuos dalykus greičiau nei vyrai, nes beveik kiekvieną mėnesį jų organizme įvyksta visas gamtos ciklas: gimimas, gyvenimas ir mirtis. Pasak jos, Mėnulio Ciklas.

Brida nusipirko sąsiuvinį ir surašė visus psichologinius išbandymus, kuriuos jai teko patirti nuo pat pirmojo susitikimo. Savo užrašus ji tolydžio papildydavo. Sąsiuvinio viršelyje puikavosi penkiakampė žvaigždė, siejanti viską, kas parašyta apie Mėnulio Tradiciją. Vika jai papasakojo, jog visos burtininkės turinčios tokius sąsiuvinius, vadinamus Tamsybių knygomis, pagerbiant per pastaruosius keturis raganų medžioklės šimtmečius žuvusias likimo seseris.

– Kodėl turiu visa tai daryti?

– Mums reikia prižadinti Dovaną. Be jos, visa tai, ką gali pažinti, – tai tik Mažieji Slėpiniai. Dovana – tai puikiausia priemonė tarnauti pasauliui.

Viename būsto kampe, kur rečiausiai vaikščiodavo, Brida įsirengė savotišką koplytėlę, kur dieną ir naktį degdavo žvakė. Pagal Mėnulio Tradiciją žvakė buvo keturių elementų simbo-

lis: žemės dagčio pavidalu, vandens parafino pavidalu, ugnies ir oro, palaikančio degimą. Žvakė taip pat primindavo jos priedermę ir tai, kad ji atsako už tos priedermės vykdymą. Matoma galėjo būti tik žvakė, visa kita reikėjo slėpti ant lentynos arba stalčiuje. Nuo pat viduramžių Mėnulio Tradicija reikalavo, kad raganos kaip galima stropiau slėptų savo darbus: kai kurios pranašystės skelbė, jog į tūkstantmečio pabaigą vėl sugrįš Tamsybių metas.

Kiekvieną kartą, kai, grįžusi namo, žiūrėdavo į degančią žvakę, Brida jausdavo keistą, kone šventą atsakomybę.

Vika liepė jai įsiklausyti į menkiausią garsą, girdimą pasaulyje. „Nors ir kur tu būtum, visur gali girdėti pasaulį, – tarė burtininkė. – Jo gårsai niekada netyla – nei kalnuose, nei mieste, nei padangėse, nei jūros gelmėse. Tie garsai – nelyginant vibracija, tai Pasaulio Dvasia, kuri mainydamasi veržiasi į šviesą. Burtininkei privalu tai turėti galvoje, nes tai labai svarbus tarpsnis jos kelyje“.

Vika taipgi paaiškino, jog Senoliai bendraudavo su mūsų pasauliu, naudodamiesi simboliais. Nors niekas to nėra įrodęs, nors simbolių kalbos beveik niekas nebeprisimena, Senoliai visada ją vartodavę.

– Ar jie tokie patys kaip ir mes? – kartą paklausė Brida.

– Mes – tai jie. Ir netikėtai suprantame visa tai, ką buvome patyrę ankstesniuose gyvenimuose, ir visa tai, ką didieji išminčiai buvo parašę Visatoje. Jėzus yra pasakęs: „Su dangaus karalyste yra kaip su žmogumi, kuris pasėjo dirvoje gerą sėklą:

jis miega ir būdrauja dieną ir naktį, o sėkla sudygsta ir auga, ir jis pats nežino kaip“.

Žmonija visada geria iš tos pačios neišsenkančios versmės, ir tuomet, kai visi sako, kad ji žūva, staiga ji kažkaip sugeba išgyventi. Ji išgyveno, kai makakos išvarė žmones iš medžių, kai vanduo užtvindė visą žemę. Ir išgyvens, kai visi lauks pasaulio pabaigos. Mes atsakome už Visatą, nes patys esame Visata.

Kuo ilgiau Brida būdavo drauge su Vita, tuo labiau ji įsitikindavo, kokia toji žavi.

Vika mokė ją Mėnulio Tradicijos. Ji paprašė pasidaryti dviašmenį durklą iš geležies lakšto, išpjautą taip, kad būtų panašus į liepsnos liežuvį. Brida apvaikščiojo visas parduotuves, bet nieko panašaus nerado. Išeitį pasiūlė Lorensas: paprašė chemiką metalurgą,.dirbantį universitete, pagaminti tokią geležtę dantytais ašmenimis. Paskiau pats iš medienos gabalo ištekino rankeną ir jai padovanojo durklą. Taip jis norėjo parodyti, kad gerbia Bridos ieškojimus.

Vika pašventino durklą sudėtingos apeigos metu, tardama burtų žodžius, ant geležtės anglimi braižydama magiškus ženklus ir kaukštelėdama mediniu šaukštu. Durklą reikėjo naudoti kaip rankos tąsą: jo ašmenyse buvo sukaupta visa kūno energija. Kaip tik todėl burtininkės naudodavo stebuklingąją lazdelę, o magai – kardą. Kai Brida nusistebėjo anglimi braižomais ženklais ir mediniu šaukštu, Vika paaiškino, jog raganų medžioklės metu burtininkės buvo priverstos naudotis įrankiais, panašiais į kasdienius reikmenis. Ši tradicija – per apeigą naudoti geležtę, anglį ir medinį šaukštą – esą gyvuojanti nuo amžių. Tikrieji Senolių įrankiai jau seniai išėję iš apyvartos.

Brida išmoko smilkyti smilkalus ir naudotis durklu magiškajame rate. Buvo dar viena apeiga, kurią ji privalėdavo atlikti kiekvieną sykį, keičiantis mėnulio fazei: ji prieidavo prie lango, nešina dubenėliu vandens, kad jo paviršiuje atsispindėtų mėnulis. Paskiau ji prisilenkdavo taip, kad atsispindėtų veidas ir mėnulis atsidurtų pačiame jo centre. Kai pagaliau visiškai susikaupdavo, perskrosdavo vandenį durklu, kad veido ir mėnulio atspindys pasidaugintų. Tuomet iškart išgerdavo vandenį, taip gaudama mėnulio galią, kuri imdavo augti ir didėti.

– Visa tai neturi jokios prasmės, – kartą tarė Brida.

Vika nekreipė dėmesio į jos žodžius – kadaise jai irgi dingtelėjusi tokia mintis. Bet ji prisiminusi Jėzaus žodžius apie tai, kas nežinia kaip auga ir didėja kiekviename žmoguje.

– Nesvarbu, ar tai turi kokią prasmę, ar ne, – pridūrė ji. – Prisimink apie Tamsią Naktį. Juo dažniau atliksi šią apeigą, juo labiau ims bendrauti Senoliai. Iš pradžių tu nieko nesuprasi – girdės tik tavo dvasia. Tačiau vieną gražią dieną balsai vėl pabus.

Brida norėjo ne tik prižadinti balsus – ji norėjo pažinti savo Antrąją Pusę. Tačiau apie tai vengė kalbėti su Vika, griežtai uždraudusia grįžti atgal į praeitį. Pasak Vikos, tai daryti galima tik labai retai.

– Ir nebandyk spėti ateities iš kortų. Kortos padeda nebent augti nebyliai, bet tuomet tu nepastebėsi savo dvasinio augimo.

Brida turėdavo dėlioti taro kortas triskart per savaitę ir žiūrėti į jas, padrikai išmėtytas ant stalo. Ne visada apsireikšdavo

regėjimai, o jeigu ir apsireikšdavo, paprastai ji nieko nesuprasdavo. Kai ji bandydavo viską neigti, Vika sakydavo, jog regėjimai turi tokią gilią prasmę, kad ji nesugeba jų suvokti.

– Kodėl man nevalia spėti ateities?

– Tik dabartis turi galios mūsų gyvenimui, – atsakė Vika. – Bandydama spėti ateitį, atkeli ją į dabartį. Ir tai gali labai pakenkti: dabartis gali sujaukti tavo ateitį.

Kartą per savaitę jos eidavo į mišką, ir burtininkė mokydavo ją pažinti žolių paslaptis. Vikos įsitikinimu, visa kas šioje žemėje buvo paženklinta Dievo antspaudu, o ypač žolės. Kai kurie lapeliai primindavo širdį ir tikdavo gydyti širdies ligas, o gėlės, savo forma panašios į akis, pagerindavo regėjimą. Brida ilgainiui pastebėjo, jog daugelis žolių iš tikrųjų labai primena žmogaus organus, o perskaičiusi knygą apie liaudies mediciną, kurią Lorensas atnešė iš universiteto bibliotekos, sužinojo, kad tyrimai patvirtina kaimiečių ir burtininkių tradicijas.

– Dievas išdėstė savo vaistinę miškuose, – kartą tarė Vika, kai jos ilsėjosi medžio paunksnėje. – Idant visi žmonės būtų sveiki.

Brida žinojo, kad jos mokytoja turi ir daugiau mokinių, tačiau ji niekada su jais nesusitikdavo, kai jai skirtas laikas baigdavosi imdavo loti šuo. Vis dėlto Brida ne kartą laiptuose susidūrė su pagyvenusia dama, jos amžiaus mergina ir elegantišku vyriškiu. Brida stengdavosi įsiklausyti į jų žingsnius, ir seni laiptai išduodavo, kur jie eina: į Vikos butą.

Kartą Brida išdrįso ją paklausti apie kitus mokinius.

– Burtų galia – kolektyvinė, – atsakė Vika. – Esama daug įvairių Dovanų, palaikančių niekad nerimstančią energiją. Visi priklauso vieni nuo kitų.

Vika paaiškino, jog yra devynios Dovanos ir jog tiek Saulės, tiek Mėnulio Tradicija bandė jas išsaugoti per amžius.

– O kokios tai Dovanos?

Vika atsakė, kad ji tinginė ir nieko daugiau nedaro, tik klausinėja, kad tikroji burtininkė – tai žmogus, atsidėjęs dvasiniams ieškojimams šioje žemėje. Ji pasiūlė Bridai dažniau skaityti Bibliją („kur sudėta visa tikroji slapta išmintis") ir susipažinti su Dovanomis Pirmajame Šventojo Pauliaus Laiške Korintiečiams. Brida pasekė jos patarimu ir surado devynias dovanas: išminties žodį, pažinimo žodį, tikėjimą, išgydymą, stebukladarystę, pranašystę, bendravimą su dvasiomis, kalbas ir suvokimo galią.

Tuomet ji ir suprato, kokios dovanos ieško: bendravimo su dvasiomis.

Vika išmokė Bridą šokti. Paaiškino, kad ji turi judėti pagal pasaulio garsus, judėjimas esąs amžinas. Jokių ypatingų dalykų nebuvo – tik reikėjo judėti, kaip šauna į galvą. Vis dėlto Brida tik vargais negalais išmoko judėti ir šokti, nepaklusdama jokiai logikai.

– Folko Magas tave mokė apie Tamsią Naktį. Abiejose Tradicijose, kurios iš tikrųjų sudaro vieną, Tamsi Naktis –

tai vienintelė galimybė augti. Kai tu pasirenki magijos kelią, pirmiausia privalai atsiduoti stipresnei galiai. Mes ne kartą susidursime su dalykais, kurių niekada nesugebėsime suvokti. Nebus jokios logikos, prie kurios esame pripratę. Viską suprasime tik širdimi, ir to nedera per daug bijoti. Ilga kelionė mums atrodys kaip tamsi naktis. Kiekvienas ieškojimas – tai tikėjimo aktas. Tačiau Dievas, kurį suvokti dar sunkiau nei Tamsią Naktį, vertina mūsų tikėjimo aktą. Ima mus už rankos ir veda per Slėpinį.

Vika minėjo Magą be jokio pykčio ar kartėlio. Brida klydo: jųdviejų niekada nesiejo meilės ryšiai, tai sakė jos akys. Galbūt anądien ji suirzo todėl, kad jiedu pasirinko skirtingus kelius. Raganiai ir magai pilni tuštybės, amžinai stengiasi įrodyti vieni kitiems, kad teisingi tiktai jų ieškojimai.

Staiga ji suvokė, kas jai rūpi iš tikrųjų.

Vika nebuvo įsimylėjusi Mago, tai bylojo jos akys. Brida matė ne vieną filmą apie meilę. Buvo skaičiusi ne vieną knygą. Visi pastebi iš akių, ar žmogus įsimylėjęs.

„Aš sugebu suprasti paprastus dalykus tik tada, kai įsiveliu į sudėtingesnius“, – pagalvojo ji. Galbūt kada nors ji irgi pasuksianti Saulės Tradicijos keliu.

Ruduo jau buvo įpusėjęs, nepakenčiamai atšalo tą dieną, kai Bridai paskambino Vika.

– Susitinkame miške. Po dviejų dienų, per pačią jaunatį, vakare, prieš pat saulėlydį, – pasakė ji, ir tiek.

Tas dvi dienas Bridai nėjo iš galvos paskirtas pasimatymas. Ji tęsė savo įprastas apeigas, šoko pagal pasaulio garsus. „Verčiau griežtų muzika“, – visada tardavo sau, kai ateidavo metas šokti. Tačiau ilgainiui ji priprato judėti visu kūnu pagal tą keistą vibraciją, kurią geriausiai jausdavo naktimis – tokiose tyliose vietose, kaip, pavyzdžiui, bažnyčia. Pasak Vikos, jai šokant pagal pasaulio muziką, dvasia geriau prisiderina prie kūno ir sumažėja įtampa. Brida veikiai pastebėjo, kad žmonės eina gatve, nežinodami kur dėti rankas, nejudindami klubų ir pečių. Jai knietėdavo visiems paaiškinti, jog pasaulis – tai melodija: jeigu jie bent truputį pašoktų pagal tą muziką, leistų kūnui kelias minutes per dieną judėti be jokios logikos, tuomet kur kas geriau jaustųsi.

Vis dėlto šokis priklausė Mėnulio Tradicijai, ir jį mokėjo tik burtininkės. Tikriausiai Saulės Tradicijoje irgi būta ko nors panašaus, net jeigu niekam nekilo mintis to ištirti.

– Mes nemokame sugyventi su pasaulio slėpiniais, – sakydavo ji Lorensui. – Ir vis dėlto visi jie mums prieinami. Aš noriu būti burtininkė, kad galėčiau juos matyti savo akimis.

Sutartą dieną Brida nuvažiavo į mišką. Ji ėjo pro medžius, jausdama magiškas gamtos dvasias. Prieš šešis šimtus metų šis miškas buvo druidų šventikų šventvietė, kol vieną gražią dieną Šventasis Patrikas išvarė iš Airijos gyvates ir druidai išnyko. Vis dėlto pagarba šiai vietai ėjo iš kartos į kartą, ir netgi vietiniai kaimo žmonės jos bijojo ir ją gerbė.

Ji sutiko Viką laukymėje, vilkinčią tuo pačiu apsiaustu. Šalia jos buvo dar keturios moterys, visos kaip viena apsirengusios kasdieniais drabužiais. Toje vietoje, kur anksčiau buvo pelenai, dabar liepsnojo laužas. Brida pažvelgė į ugnį, apimta nesuvokiamos baimės: nesuprato, ar čia kalta jos esybės gilumoje glūdinti Lonė, ar ji jau buvo mačiusi tokį laužą kituose persikūnijimuose.

Atėjo ir daugiau moterų. Vienos buvo jos amžiaus, kitos – vyresnės, daugmaž kaip Vika. Viso labo jų buvo devynios.

– Šiandien aš nekviečiau vyrų. Palaukime mėnulio karalystės. Mėnulio karalystė – tai naktis.

Jos sustojo aplink laužą, kalbėdamosi apie kasdienius reikalus, ir Bridai buvo toks jausmas, kad ji pakviesta į arbatėlę, tik aplinka neatitiko to vaizdinio.

Vis dėlto, danguje sužėrėjus žvaigždėms, nuotaika pasikeitė. Vikai nereikėjo nieko nurodinėti: kalbos pamažu nuščiuvo, ir Bridai dingtelėjo mintis, ar nebus atėjęs metas susikaupti ir sutelkti dėmesį į laužą ir mišką.

Valandėlę tvyrojo tyla, paskiau prabilo Vika:

– Kartą per metus štai tokią naktį viso pasaulio raganos renkasi sukalbėti maldos ir pagerbti savo pramočių. Taip liepia Tradicija: dešimtąjį metų mėnulį mes turime rinktis prie laužo, mūsų persekiojamų seserų gyvybės ir mirties vietos.

Ji ištraukė iš po apsiausto medinį šaukštą.

– Štai simbolis, – tarė, visoms rodydama medinį šaukštą.

Moterys stovėjo susiėmusios už rankų. Paskiau, pakėlusios rankas į dangų, ėmė klausytis Vikos maldos.

– Lenkiame galvas, ir telaimina šiąnakt mus visas Mergelė Marija ir jos sūnus Jėzus. Mūsų kūne snaudžia pramočių Antroji Pusė, telaimina mus Mergelė Marija. Telaimina mus, nes mes – moterys ir dabar gyvename tokiame pasaulyje, kur vyrai vis labiau mus myli ir vis geriau supranta. Vis dėlto mūsų kūnai dar paženklinti praėjusiųjų gyvenimų, ir seni randai tebemaudžia.

Mergele Marija, išvaduoki mus nuo tų randų ir visiems laikams nuslopinki širdį graužiantį kaltės jausmą. Mes jaučiamės kaltos, kai einame iš namų, nes paliekame savo vaikus, kad uždirbtume jiems duonos kąsnį. Mes jaučiamės kaltos, kai neiname iš namų, nes mums atrodo, kad mes nesinaudojame pasaulio laisve. Mes visada jaučiamės kaltos, ir vis dėlto

nevalia mūsų kaltinti, nes esame nušalintos nuo sprendimų ir valdžios.

Mergele Marija, nepamirški mūsų, nes mes, moterys, buvome šalia Jėzaus tuo metu, kai vyrai pabėgo ir atsižadėjo tikėjimo. Mes, moterys, raudojome, kai Jis nešė kryžių, mes buvome prie Jo kojų mirties valandą, mes atėjome prie Jo tuščio kapo. Todėl nevalia mūsų kaltinti.

Mergele Marija, niekada nepamirški mūsų, nes buvome deginamos ir persekiojamos, nes laikėmės Meilės Tikėjimo. Tuo metu, kai žmonės bandė sustabdyti laiką, pasitelkdami nuodėmės galią, mes rinkdavomės į savo draudžiamas šventes, šlovindamos pasaulyje tebesantį grožį. Kaip tik už tai mes buvome teisiamos ir deginamos aikštėse.

Mergele Marija, niekada nepamirški mūsų, nes tuo metu, kai vyrai buvo viešai teisiami už ginčus dėl žemės, mes, moterys, buvome viešai teisiamos už svetimavimą.

Mergele Marija, nepamirški mūsų pramočių, nes jos turėdavo persirengti vyriškais drabužiais – kaip Šventoji Joana Arkietė – kad galėtų vykdyti Viešpaties žodį. Ir vis dėlto mirdavo ant laužo.

Vika suspaudė medinį šaukštą abiem rankomis ir ištiesė jį į priekį.

– Štai mūsų pramočių kančios simbolis. Te ugnis, rijusi jų kūnus, amžinai dega mūsų širdyse. Nes jos – mumyse. Nes jos – tai mes.

Ir sviedė šaukštą į laužą.

Brida darė apeigas, kurių ją išmokė Vika. Bute visada degindavo žvakę, šokdavo pagal pasaulio garsus. Stengėsi Tamsybių Knygoje aprašyti kiekvieną susitikimą su burtininke ir dukart per savaitę lankėsi šventajame miške. Galiausiai pati nustebo pastebėjusi, kad jau šį tą išmano apie žoles ir augalus.

Tačiau, nors ir kaip stengėsi, balsai, kuriuos Vika troško pažadinti, tylėjo. Jai taipgi nesisekė pamatyti šviesos taško.

„Nežinia, gal aš ir nesugebėsiu pažinti savo Antrosios Pusės“, – būgštaudama pagalvojo ji. Toks likimas laukė visų, pasirinkusių Mėnulio Tradiciją: niekada neapsigauti dėl gyvenimo draugo. Kitaip sakant, nuo tos akimirkos, kai ji taps tikra ragana, ji jau niekada nebepuoselės vilčių, kurias visi kiti žmonės deda į meilę. Vadinasi, ji mažiau kentės, kas be ko – gal netgi visai neteks kentėti, nes mylėti ji mokėjo daug karščiau nei kiti: Antroji Pusė buvo tikslas, Dievo užbrėžtas kiekvieno žmogaus gyvenime. Netgi tuomet, kai vieną gražią dieną jai teks iškeliauti, meilę Antrajai Pusei – taip moko Tradicijos – apvainikuos šlovė, užuojauta ir tyras ilgesys.

Tačiau nuo tos akimirkos, kai ji galės matyti šviesos tašką, nebeliks Tamsios Meilės Nakties. Brida prisiminė, kiek

kartų ji kamavosi iš meilės, kiek naktų nemiegojo, laukdama ir nesulaukdama skambučio, prisiminė romantiškus savaitgalius, nesibaigiančius nė kitą savaitę, šventes, per kurias gosliai šaudydavo akimis į visas puses, pergalės džiaugsmą, apimantį vien todėl, jog pasiteisino lūkesčiai, vienatvės liūdesį, užliejantį širdį, pagalvojus, kad draugės vaikinas – tai vienintelis pasaulyje vyras, kuris galėtų suteikti jai laimę. Visa tai sudarė dalį jos, o ir kitų jos pažįstamų žmonių pasaulio. Tai buvo meilė, taip žmonės ieškojo Antrosios Pusės nuo pat amžių pradžios – žiūrėdami vieni kitiems į akis, tikėdamiesi jose pamatyti spindesį arba geismą. Ji niekada neteikė reikšmės tiems dalykams, priešingai, manė, jog bergždžia kentėti dėl ko nors, bergždžia mirti iš baimės, nuogąstaujant, kad nesutiksi likimo skirto žmogaus, vienintelio gyvenimo draugo. Dabar, jau mokėdama nusikratyti tos baimės, ji negalėjo suvokti, ko iš tikrųjų nori gyvenime.

„Gal išties noriu pamatyti šviesos tašką?"

Ji prisiminė Magą, pagalvojo, kad jis sakė tiesą, kad Saulės Tradicija – vienintelė priemonė priešintis meilei. Tačiau dabar ji negalėjo keisti nuomonės: pasirinkusi vieną kelią, turėjo eiti juo iki galo. Žinojo, kad, vienąsyk atsižadėjus, kiekvieną kartą bus vis sunkiau rinktis kitą išeitį.

— — —

Vieną pavakarę, kai ji, atlikusi ilgas apeigas, kurių anksčiau burtininkės griebdavosi, norėdamos prisišaukti lietų, aprašė

jas Tamsybių Knygoje, nors gal niekada jų ir neprireiksią, Vika paklausė, ar ji vilkinti visais turimais drabužiais.

– Žinoma, kad ne, – atsakė ji.

– Tad nuo šios savaitės dėvėk visus drabužius, kabančius spintoje.

Brida nutarė, jog kai ką ne visiškai suprato.

– Visa tai, kas prisotinta mūsų energijos, turi nuolat judėti, – tarė Vika. – Tavo pirkti drabužiai – tai dalis tavęs, jie susiję su tam tikromis tavo gyvenimo akimirkomis. Akimirkomis, kai ėjai iš namų, nusiteikusi ką nors sau padovanoti, nes buvai patenkinta pasauliu. Akimirkomis, kai kas nors tave nuskriaudė, ir tu norėjai išlyginti skriaudą. Akimirkomis, kai buvai pasiryžusi keisti gyvenimo būdą.

Drabužiai sudaiktina jausmus. Tai vienas iš tiltų, jungiančių tai, kas regima ir kas neregima. Esama netgi tokių drabužių, kurie gali pakenkti, nes jie skirti kitiems žmonėms, o atsidūrė tavo rankose.

Brida suprato, ką ji turi galvoje. Kai kurių drabužių ji negalėdavo vilkėti: kai juos apsirengdavo, visada atsitikdavo kas nors negera.

– Atsikratyk drabužių, kurie skirti ne tau, – neatlyžo Vika. – Ir vilkėk kitais. Svarbiausia, kad žemė suktųsi, bangos putotų, o jausmai kunkuliuotų. Visata nestovi vietoje: mes neturime teisės stabčioti.

Parėjusi namo, Brida išėmė iš spintos visus drabužius ir, sukrovusi ant lovos, peržiūrėjo kiekvieną daiktą. Aptiko daug

tokių, kuriuos jau buvo pamiršusi; kai kurie priminė laimingas praeities akimirkas, bet buvo nebemadingi. Ir vis dėlto Brida juos laikė, nes jie tarytum turėjo kažko stebuklinga: atsisakydama jų, drauge atsisakytų ir tų nuostabių akimirkų, kurias kadaise išgyveno, jais vilkėdama.

Ji peržiūrėjo drabužius, jos galva, turinčius „daugiau vibracijų". Ji visada puoselėjo viltį, jog tos vibracijos kada nors atgis ir ji galės dar kartą jomis pasikrauti, tačiau paprastai, kai tik nutardavo išbandyti, atsitikdavo visokiausių bėdų.

Ji suvokė, kad jos santykiai su drabužiais kur kas sudėtingesni, nei atrodė. Ir vis dėlto ji negalėjo nepripažinti, jog Vika kišasi į jos asmeninį gyvenimą: nurodinėja, kaip ji turi rengtis. Kai kuriuos drabužius ji laikė ypatingiems atvejams ir tik ji viena galėjo spręsti, kada pridera jais vilkėti. Kiti drabužiai netiko nei kasdienai, nei savaitgaliams. Kokią teisę turi Vika kištis į tuos dalykus? Brida niekada nesvarstydavo jos nurodymų: šoko, degino žvakes, durklu skaidė vandenį ir mokėsi to, kuo niekada neketino naudotis. Ji taikstėsi su viskuo – tai buvo Tradicijos dalis, Tradicijos, kuri jai buvo nesuprantama, bet, galimas daiktas, netgi bendravo su nežinomąja jos puse. Vis dėlto, kišdamasi į jos garderobą, Vika kišosi ir į jos gyvenimo būdą.

Galimas daiktas, Vika peržengia savo galios ribas? Galimas daiktas, ji kišasi ten, kur jai nedera kištis.

„Iš išorės keistis daug sunkiau negu iš vidaus."

Kažkas kažką pasakė. Brida išsigandusi instinktyviai apsižvalgė. Tačiau buvo tikra, jog aplink nieko nėra.

Balsas.

Balsas, kurį stengėsi pažadinti Vika.

Ji susijaudino ir išsigando. Sustingo tikėdamasi dar ką nors išgirsti, bet girdėjo tik triukšmą gatvėje, kažkur toli veikiantį televizorių ir netylantį pasaulio šurmulį. Ji pabandė grįžti į ankstesnę būseną, galvoti apie tai, apie ką galvojo anksčiau. Viskas atsitiko taip greitai, kad ji nespėjo nei kaip reikiant išsigąsti, nei apsidžiaugti, nei susižavėti savimi.

Tačiau Balsas jai kažką pasakė. Netgi tuo atveju, jeigu visi žmonės pasaulyje imtų jai įrodinėti, jog tai vaizduotės vaisius, netgi tuo atveju, jeigu vėl prasidėtų raganų medžioklė ir ji turėtų stoti prieš teismą ir mirti ant laužo, būtų visiškai tikra, kad girdėjo balsą, ne savo balsą.

„Iš išorės keistis daug sunkiau negu iš vidaus". Balsas galėjo pasakyti ką nors įspūdingesnio, juo labiau kad pirmąsyk jį išgirdo šiame persikūnijime. Staiga Brida pajuto nežmonišką džiaugsmą. Jai pašoko noras paskambinti Lorensui, nuvažiuoti pas Magą, papasakoti Vikai, kad jos Dovana atgijo ir kad dabar jai atviras kelias į Mėnulio Tradiciją. Pavaikščiojusi po kambarį ir surūkiusi kelias cigaretes, tik po gero pusvalandžio pagaliau nusiramino ir atsisėdo ant drabužiais nuklotos lovos.

Balso teisybė. Brida įdavė savo dvasią tai keistai moteriai, ir staiga paaiškėjo, kad duoti teisę rūpintis savo dvasia daug lengviau nei garderobu. Tik dabar ji suprato, kaip tie pažiūrėti beprasmiški pratimai sujaukė jos gyvenimą. Tik dabar, keisdamasi iš išorės, ji sugebėjo pajusti, kaip pasikeitė iš vidaus.

Vėl susitikusi su Brida, Vika panoro viską sužinoti apie Balsą – kiekviena smulkmena buvo aprašyta Tamsybių Knygoje, o sužinojusi – apsidžiaugė.

– Kieno tas Balsas? – paklausė Brida.

Vika norėjo aptarti daug svarbesnius dalykus, nei atsakinėti į amžinus merginos klausimus.

– Ligi šiol aš tave mokiau, kaip reikia grįžti į kelią, kuriuo tavo dvasia eina per pastaruosius kelis persikūnijimus. Aš pažadinau šį pažinimą, mūsų protėvių simboliais ir ritualais kalbėdama tiesiogiai su ja, su tavo dvasia. Tu priešinaisi, tačiau tavo dvasia džiaugėsi, nes vėl suprato savo priedermę. Tuo metu, kai tave erzino pratimai, pjovė nuobodulys bešokant, marino miegas, atliekant apeigas, tavo slaptoji pusė vėl gėrė Laiko išmintį, prisimindama tai, ką jau buvo išmokusi, ir sėkla dygo, tau nė nesuvokiant. Vis dėlto dabar atėjo metas mokytis naujų dalykų. Tai bus Įšventinimas, nes dabar žengsi pirmuosius žingsnius, pažindama tai, ko tau būtina išmokti šiame gyvenime. Iš Balso sprendžiu, kad esi pasiruošusi.

Pagal burtininkių tradiciją, Įšventinimas visada vyksta Lygiadienio metu, tuomet, kai diena susilygina su naktimi. Arti-

miausias Pavasario Lygiadienis – kovo dvidešimt pirmąją. Labai norėčiau, kad tą dieną įvyktų tavo Įšventinimas, nes aš irgi atlikau šias apeigas Pavasario Lygiadienio metu. Tu jau valdai įrankius ir išmanai apeigas, būtinas visada laikyti atvirą tiltą, jungiantį tai, kas regima ir kas neregima. Tavo dvasia toliau prisimena praėjusiųjų gyvenimų pamokas kiekvieną kartą, kai atlieki kokią nors išmoktą apeigą.

Išgirdusi Balsą, tu perkėlei į regimąjį pasaulį tai, kas jau vyksta neregimajame. Kitaip sakant, supratai, jog tavo dvasia pasiruošusi kitam žingsniui. Pirmas didysis tikslas pasiektas.

Brida prisiminė anksčiau troškusi išvysti šviesos tašką. Tačiau nuo tos dienos, kai ėmė daugiau mąstyti apie meilės ieškojimus, kiekvieną savaitę tai atrodė nebe taip svarbu.

– Kad galėtum dalyvauti Pavasario Įšventinimo ceremonijoje, privalai išlaikyti dar vieną išbandymą. Jeigu neišlaikysi dabar – nesijaudink, ateityje dar daug Lygiadienių, ir kada nors vis viena būsi įšventinta. Ligi šiol tu bendravai su savo vyriškąja puse: pažinimu. Tu supranti, jog sugebi viską suprasti, tačiau dar nepasiekei didžiosios moters galios, vienos svarbiausių permainos galių. O pažinimas be permainos – ne išmintis.

Tą galią visada pasmerkdavo Prakeiksmui tiek burtininkės, tiek moterys apskritai. Visi žmonės mūsų planetoje pažįsta tą galią. Visi žino, jog mes, moterys, vienintelės mokame saugoti savo slėpinius. Kaip tik dėl tos galios buvome pasmerktos klajoti po grėsmingą ir priešišką pasaulį, nes mes ją pažadinome, o kai kur ji buvo keikiama. Gali būti jos valdovė arba vergė, gali

ją paversti magiškąja galia ir naudotis ja iki paskutinės dienos, niekada nesuvokdama jos neribotos galybės. Toji galia slypi visur kur: ji – ir regimajame žmonių pasaulyje, ir neregimajame mistikų pasaulyje. Ją galima sunaikinti, paniekinti, nuslėpti, galima netgi jos išsižadėti. Ji gali snausti daugelį metų, pamiršta kur nors pakampėje, žmonija gali daryti su ja, ką tinkama, tačiau yra dar vienas dalykas: tą akimirką, kai pažinsi šią galią, visą savo gyvenimą jau niekada nesugebėsi jos pamiršti.

– Kokia tai galia?

– Liaukis paikai klausinėjusi, – atsiliepė Vika. – Nes aš žinau, jog tu žinai, kas tai.

Brida žinojo. Seksas.

Praskleidusi skaisčiai baltas užuolaidas, Vika parodė į kraštovaizdį. Langas žvelgė į upę, senovinius pastatus, horizonte dūluojančius kalnus. Viename kalne gyveno Magas.

– Kas ten? – paklausė Vika, pirštu durdama į bažnyčios bokštą.

– Kryžius. Krikščionybės simbolis.

– Romėnas kaip gyvas neįeitų į pastatą su tokiu kryžiumi. Jis manytų, jog tai kankinimų namai, nes simbolis jo fasade – vienas baisiausių kankinimo įrankių, kokius išgalvojo žmonės. Kryžius tebėra toks pat, tačiau jo reikšmė pasikeitė. Lygiai taip pat per seksą žmonės simboliškai bendravo su dievybe, kai jie dar buvo arti Dievo. Per seksą ieškodavo gyvenimo prasmės.

– Kodėl žmonės, ieškantys Dievo, paprastai šalinasi sekso?

Pertraukta Vika suirzo. Vis dėlto ji nutarė atsakyti.

– Kalbėdama apie galią, turiu galvoje ne vien lytinius santykius. Kai kurie žmonės naudoja tą galią, nieko apie ją neišmanydami. Viskas priklauso nuo pasirinkto kelio.

– Aš išmanau apie tą galią, – tarė Brida. – Moku ja naudotis. O dabar grįžkime prie reikalo.

– Galimas daiktas, tu išmanai seksą lovoje. Tai nereiškia, kad išmanai jo galią. Tiek vyrai, tiek moterys visiški bejėgiai prieš sekso galią, nes tuomet ir malonumas, ir baimė vienodai svarbūs.

– Kodėl malonumas ir baimė neatskiriami vienas nuo kito?

Pagaliau mergina paklausė to, kas buvo verta atsakymo.

– Todėl, kad tas, kas ryžtasi seksui, supranta, jog susiduria su tokia galia, kuri reiškiasi visu pajėgumu tik tuomet, kai ji nevaldoma. Kai gulime su kuo nors lovoje, mes leidžiame jam susijungti ne tik su savo kūnu, bet ir su asmenybe. Tuo metu nepriklausomai nuo mūsų susilieja grynosios gyvybės galios, ir mes nebegalime nuslėpti, kas esame.

Neturi reikšmės, kaip mes save įsivaizduojame. Neturi reikšmės nei kaukės, nei iš anksto apgalvoti atsakymai, nei puikybės protrūkiai. Sekso metu sunku apgauti vienam kitą, nes kiekvienas pasirodo toks, koks yra.

Vika kalbėjo taip, lyg toji galia jai būtų puikiai pažįstama. Jos akys spindėjo, balsas skambėjo išdidžiai. Galbūt tos galios

dėka ji atrodė tokia patraukli. Buvo nuostabu su ja mokytis: kada nors ji atskleis viso to žavesio paslaptį.

– Kad įvyktų tavo Įšventinimo ceremonija, privalai pažinti šią galią. Visa kita, burtininkių lytiniai santykiai, priklauso Didžiųjų Slėpinių sričiai, ir tu viską sužinosi po ceremonijos.

– Kaipgi aš ją pažinsiu?

– Būdas labai paprastas, tačiau, kaip visada atsitinka, susidūrus su paprastais dalykais, rezultatai būna daug sudėtingesni nei visos tos išmoningos apeigos, kurių ligi šiol tave mokiau.

Vika priėjo prie Bridos, uždėjo rankas jai ant pečių ir įdėmiai pažvelgė į akis.

– Būdas toks: visada naudokis savo penkiomis juslėmis. Jeigu orgazmo akimirką jos suveiks visos drauge, tuomet tau bus leista dalyvauti Įšventinimo ceremonijoje.

– Atėjau atsiprašyti, – tarė mergina.

Jie stovėjo toje pačioje vietoje, kur buvo susitikę antrąjį kartą: prie akmenų dešinėje kalno pusėje, iš kur vėrėsi vaizdas į bekraštį slėnį.

– Kartais aš galvoju viena, o darau visai ką kita, – toliau kalbėjo ji. – Tačiau, jeigu kada nors esi patyręs meilę, supranti, ką reiškia meilės kančios.

– Taip, suprantu, – atsakė Magas. Pirmą kartą jis prabilo apie savo asmeninį gyvenimą.

– Gerai sakei apie šviesos tašką. Gyvenimas pamažu netenka žavesio. Aš suvokiau, jog ieškojimas gali būti toks pat įdomus kaip ir susitikimas.

– Jeigu tik sugebi įveikti baimę.

– Tavo tiesa.

Ir Brida apsidžiaugė, sužinojusi, kad jis, viską suprasdamas ir išmanydamas, vis dar neatsikratė baimės.

— — —

Visą pavakarę jiedu vaikščiojo po apsnigtą mišką. Šnekučiavo apie augalus, kraštovaizdį, apie tai, kokius tinklus tame kraš-

te moka austi vorai. Vienu tarpu jie sutiko piemenį, ganantį avių bandą.

– Sveikas, Santjagai! – pasisveikino Magas. Paskiau, atsigręžęs į ją, tarė: – Dievas itin globoja piemenis. Tie žmonės pripratę prie gamtos, tylos, pilni kantrybės. Jie apdovanoti visomis reikiamomis dorybėmis, kad galėtų bendrauti su Visata.

Ligi tol jie vengė šios temos, ir Brida laukė patogios progos. Ji vėl prašneko apie savo gyvenimą, apie tai, kas vyksta pasaulyje. Jos šeštoji juslė liepė neužsiminti apie Lorensą: ji nesuprato, kas vyksta, nesuprato, kodėl Magas skiria jai tiek dėmesio, tačiau troško, kad toji ugnelė neišblėstų. Prakeikimo galia, pasak Vikos. Ji turėjo tikslą, o jis vienintelis galėjo padėti jį pasiekti.

Jie praėjo pro ėriukus, savo kojytėmis sniege išminusius dailų takelį. Šįkart piemens nebuvo, tačiau avys, regis, žinojo, kur eiti ir ko ieškoti. Magas ilgokai nenuleido akių nuo avių, lyg susidūręs su kokiu didžiu, Bridai nesuvokiamu Saulės Tradicijos slėpiniu.

Dienai gęstant, geso ir baimė, ir šventa pagarba, kurią ji visada jausdavo, susitikusi su šiuo žmogumi: pirmąsyk ji buvo rami, pilna pasitikėjimo. Galimas daiktas, todėl, jog jai nebereikėjo įrodinėti savo dovanų – jau girdėjo Balsą, o ilgai netrukus turėjo pati įeiti į šių vyrų ir moterų pasaulį. Ji irgi ėjo šiuo slėpinių keliu, ir nuo tos akimirkos, kai išgirdo Balsą, žmogus, stovintis šalia, priklausė jos Pasauliui.

Jai pašoko noras paimti jam už rankos, paprašyti, kad paaiškintų ką nors apie Saulės Tradiciją, kaip prašydavo Lorensą papasakoti apie senas žvaigždes. Tai turėjo reikšti, kad jie mato tą patį, tik kitu kampu.

Kažkas jai sakė, kad jis to trokšta, ir tai buvo ne paslaptingas Balsas iš Mėnulio Tradicijos, bet nekantrus, kartais paikas širdies balsas. Balsas, kurio ji paprastai neklausydavo, nes jis vesdavo ją protui nesuvokiamais keliais.

Tačiau jausmai nesutramdomi kaip laukiniai žirgai, jie reikalavo dėmesio. Brida davė jiems valią, kad lėktų, kol nenuils. Jausmai jai sakė, kaip būtų žavu šį vakarą, jeigu ji būtų jį įsimylėjusi. Įsimylėjusi ji galėdavo viską suvokti ir pažinti tokius dalykus, apie kuriuos šiaipjau nedrįsdavo nė pagalvoti, nes meilė atskleidžia visas paslaptis.

Ji vaizdavosi meilės scenas, kol pagaliau jai pavyko sutramdyti savo jausmus. Tuomet tarė sau, jog niekada negalėtų pamilti tokio žmogaus kaip šis. Todėl, kad jam buvo atviri Visatos slėpiniai, o žmonių jausmai, regimi iš tolo, atrodė be galo menki.

Jie priėjo senosios bažnyčios griuvėsius. Magas atsisėdo ant krūvelės tašytų akmenų, šen bei ten išmėtytų ant žemės; Brida nuvalė nuo palangės sniegą.

– Tikriausiai gera čia gyventi, dieną vaikščioji sau po mišką, o naktį miegi šiltame būste, – tarė ji.

– Taip, gera. Pažįstu paukščius iš giedojimo, skaitau Dievo ženklus, gilinuosi į Saulės ir Mėnulio Tradicijas.

„Bet esu vienišas, – knietėjo jam pridurti. – Ir nieko gera iš to nėra, jei pažįsti Visatą, bet esi vienišas“.

Čia pat, priešais jį, atsirėmusi į palangę, stovėjo jo Antroji Pusė. Jis matė šviesos tašką virš jos kairiojo peties, apgailestaudamas, jog studijavo Tradicijas. Todėl, kad, galimas daiktas, šis taškas paskatino jį pamilti šią moterį.

„Ji protinga. Nujautė pavojų ir dabar nieko nenori žinoti apie šviesos taškus“.

– Aš girdėjau kalbant Dovaną. Vika – puiki Mokytoja.

Šį vakarą ji pirmąsyk prabilo apie magiją.

– Balsas tau atskleis pasaulio slėpinius, laiko gūdumoje slypinčius slėpinius, kuriuos burtininkės perduoda iš kartos į kartą.

Jis kalbėjo nekreipdamas dėmesio į savo žodžius. Stengėsi prisiminti, kada pirmą kartą sutiko savo Antrąją Pusę. Vieniši žmonės pameta laiko giją: valandos ilgos, dienos begalinės. Ir vis dėlto jis prisiminė, kad jie buvo susitikę vos du kartus. Brida labai greitai visko mokėsi.

– Moku visas apeigas ir, kai tik ateis Lygiadienis, būsiu įšventinta į Didžiuosius Slėpinius.

Ji pajuto, kaip grįžta įtampa.

– Vis dėlto yra dar vienas man nežinomas dalykas. Galia, kurią visi pažįsta ir garbina kaip slėpinį.

Magas suprato, ko ji atvažiavo šį vakarą. Ne pasivaikščioti tarp medžių ir išminti takelių sniege, dviejų kas akimirką vis labiau suartėjančių takelių.

Brida pasistatė palto apykaklę. Pati nesuvokė, ar sustojus pasidarė šalčiau, ar ji bando nuslėpti tolydžio didėjantį susijaudinimą.

– Noriu išmokti prižadinti sekso galią. Visomis penkiomis juslėmis, – pagaliau tarė. – Vika nieko man neaiškina. Pasak jos, jei sugebėjau išgirsti Balsą, sugebėsiu išmokti ir tai.

Kelias minutes tvyrojo tyla. Ji galvojo, ar derėjo apie tai prabilti prie bažnyčios griuvėsių. Tačiau prisiminė, jog įmanoma visaip ugdyti tą galią. Čionykščiai vienuoliai, ugdantys ją per susilaikymą, tikriausiai būtų supratę, ką ji turi galvoje.

– Aš išbandžiau visas priemones. Numanau, jog esama kokios nors gudrybės, tokios kaip toji gudrybė su telefonu, kurios ji griebėsi mokydama mane dėlioti taro kortas. Man regis, mokydamasi ji pati turėjo daug vargo, todėl dabar nori, kad ir aš patirčiau tą patį.

– Ar dėl to pas mane atvažiavai? – pertraukė jis ją.

Brida pažvelgė jam tiesiai į akis.

– Taip.

— — —

Ji tikėjosi, kad atsakymas jį įtikins. Tačiau nuo tos valandėlės, kai su juo susitiko, jau nebuvo tokia tikra. Pasivaikščiojimas po apsnigtą mišką, saulės nutviekstas sniegas, nevaržomas pokalbis apie kasdienius reikalus – visa tai paveikė taip, kad ligi tol tramdomi jausmai ištrūko į laisvę kaip laukiniai žirgai. Ji turėjo vėl įsiteigti mintį, jog atvažiavo tik ieškodama tikslo,

jog privalo žūtbūt jį pasiekti. Juk Dievas, prieš tapdamas vyru, buvo moteris.

Magas pasikėlė nuo akmenų krūvos ir priėjo prie išlikusios sveikos sienos. Ten buvo durys, ir jis atsirėmė į staktą. Vakaro šviesa krito ant jo pečių. Brida nematė jo veido.

– Yra dar kai kas, ko Vika tavęs nemokė, – tarė Magas. – Galimas daiktas, ji stačiai pamiršo. Galimas daiktas, ji norėjo, kad tu pati tai suprastum.

– Aš pasiruošusi. Noriu suprasti pati.

Jai dingtelėjo mintis, gal iš tikrųjų Mokytoja turėjo tokį planą: padaryti taip, kad ji susitiktų su šiuo žmogum.

– Aš tau padėsiu, – pagaliau tarė jis. – Eikš.

Jiedu nuėjo į tą vietą, kur augo aukšti, tvirti medžiai. Brida pastebėjo, kad kabo virvinės kopėčios, o aukštai ant šakų įrengta kažkas panašaus į palapinę.

„Tikriausiai čia gyvena atsiskyrėliai, išpažįstantys Saulės Tradiciją", – pagalvojo.

Magas atidžiai apžiūrėjo kiekvieną palapinę ir, išsirinkęs vieną, paprašė Bridą drauge su juo lipti į medį.

Ji ėmė kopti. Pusiaukelėje staiga ją apėmė baimė, nes nukritusi tikrai neišvengtų mirties. Vis dėlto ryžosi lipti toliau: šiaip ar taip, čia šventa vieta, saugoma miško dvasių. Magas neprašė leidimo, bet, galimas daiktas, Saulės Tradicija to ir nereikalauja.

Kai jiedu atsidūrė viršuje, ji giliai atsiduso: įveikė dar vieną baimės protrūkį.

– Čia bus patogu nurodyti tau kelią, – tarė jis. – Tai medžiotojų pasala.

– Medžiotojų pasala?

– Taip, medžiotojų trobelė. Jie turi tupėti aukštai medyje, kad žvėrys neužuostų žmogaus kvapo. Ištisus metus čia jie palieka maisto. Taip pratina žvėrį kasdien ateiti į šią vietą, o paskiau vieną gražią dieną jį nušauna.

Brida pastebėjo ant grindų keletą gilzių. Ją apėmė baimė.

– Žvilgtelėk į apačią, – tarė jis.

Dviem žmonėms ten buvo per mažai vietos, ir jiedu sėdėjo susiglaudę. Pasikėlusi ji pažvelgė žemyn; medis tikriausiai buvo aukštesnis už kitus, ji matė kitų medžių viršūnes, slėnį, snieguotus kalnus horizonte. Vieta buvo labai graži, ji net nebūtų pagalvojusi, jog tai pasala.

Magas atitraukė brezentinį stogą, ir juos užliejo saulės spinduliai. Buvo šalta, ir Bridai dingtelėjo mintis, kad jie stebuklingoje vietoje, pasaulio viršūnėje. Jos jausmai ištrūko į laisvę kaip laukiniai žirgai, bet ji ir vėl juos sutramdė.

– Nebuvo reikalo čia tave tempti, galėjau ir kitur paaiškinti tai, ką tu nori sužinoti, – tarė Magas. – Tiesiog norėjau, kad geriau pažintum šį mišką. Žiemą, kai čia nebėra nei žvėrių, nei medžiotojų, aš lipu į medžius ir grožiuosi Žeme.

Tiesą pasakius, jis troško atskleisti jai savo pasaulį. Kraujas, pamažu virsdamas ugnimi, ėmė vis greičiau tekėti Bridos gyslomis. Ji ramiai atsidavė tai vienai iš retų gyvenimo akimirkų, kai lieka vienintelė išeitis – duoti valią jausmams.

— — —

– Žmogus susijęs su pasauliu penkiomis juslėmis. Nugrimzti į magijos pasaulį – vadinasi, atskleisti dar nepažintas jusles, ir seksas mus veda prie tam tikrų durų.

Netikėtai jis ėmė kalbėti visiškai kitu tonu. Atrodė lyg dės-

tytojas, mokiniui skaitantis biologijos paskaitą. „Gal taip ir geriau“, – pagalvojo ji, nors ir nebuvo tuo visiškai tikra.

– Nesvarbu, ko tu nori iš sekso galios: išminties ar malonumo. Nes tai vienintelė žmogaus veikla, paveikianti – arba turinti paveikti – išsyk visas penkias jusles. Visos jos lygiagrečiai susijungia viena su kita.

Orgazmo metu visos penkios juslės užgęsta, ir tu atsiduri magijos pasaulyje: nieko nematai, negirdi, neužčiuopi, nejauti kvapo nei skonio. Keletą be galo ilgų sekundžių viskas išnyksta, apima ekstazė. Ekstazė, absoliučiai prilygstanti tai, kurią mistikai pasiekia, metų metus praktikuodami susilaikymą ir marindami kūną.

Bridai knietėjo paklausti, kodėl mistikai nesiekia to per orgazmą. Tačiau laiku prisiminė, kad jų pranokėjai – angelai.

– Žmogus pasiekia ekstazę per penkias jusles. Kuo stipriau jos dirginamos, tuo stipresnė esti paskata. O tavo ekstazė bus dar stipresnė. Aišku?

Žinoma. Ji viską suprato ir linktelėjo galvą. Tačiau jai buvo toks jausmas, jog dabar jis nutolo, atsiribojo nuo jos. O būtų taip gera, jeigu jaustų jį šalia, kaip jautė, jiems vaikščiojant po mišką.

– Štai ir viskas, – tarė jis.

– Betgi aš tai žinau ir vis viena nesugebu pasiekti tikslo! – Brida nenorėjo minėti Lorenso, nujausdama, jog tai pavojinga. – Tu man sakei, jog įmanoma jį pasiekti!

Ji jaudinosi. Jausmai vėl ištrūko į laisvę kaip laukiniai žirgai, ir ji pajuto, kad nebegali jų sutramdyti.

Magas vėl pažvelgė į apačioje nusidriekusį mišką. Įdomu, ar jis irgi grumiasi su savo jausmais, pagalvojo Brida. Tačiau ji nenorėjo ir neturėjo patikėti tuo, apie ką pagalvojo.

Ji žinojo, kas tai yra saulės Tradicija. Žinojo, kad jos Mokytojai perduoda žinias per erdvę, tam tikromis akimirkomis. Jau anksčiau apie tai galvojo, prieš pradėdama jo ieškoti. Įsivaizdavo, kad jiedu galės būti kartu, kaip štai dabar, ir aplink nebus nė gyvos dvasios. Tokie buvo Saulės Tradicijos Mokytojai: visada mokydavo veiksmais, niekada nepripažindavo teorijos pirmenybės. Ji apsvarstė visa tai, prieš eidama į mišką. Ir vis dėlto nuėjo, nes dabar jos kelias buvo svarbesnis už visa kita. Ji privalėjo laikytis ankstesnių savo gyvenimų tradicijos.

Tačiau jis elgėsi kaip Vika, kuri stengdavosi kaip galima mažiau kalbėti šia tema.

– Išmokyk mane, – dar kartą paprašė ji.

Magas nenutraukė akių nuo plikų, sniego nuklotų medžių. Tą valandėlę gal netgi pamiršo, kad jis – Mokytojas, nebent prisiminė, jog jis – Magas, žmogus, toks kaip visi. Jis žinojo, kad priešais jį – jo Antroji Pusė. Jis galėtų pasakyti, jog mato šviesos tašką, ji patikėtų, ir jiedu vėl susitiktų šiame gyvenime. Netgi tuo atveju, jeigu pabėgtų pasipiktinusi, apsipylusi ašaromis, vis viena galų gale sugrįžtų, nes jis sakė tiesą: jiedu abu negalėjo gyventi vienas be kito. Tokia buvo Abiejų Pusių išmintis: viena Pusė visada atpažindavo kitą.

Tačiau jis buvo Mokytojas. Kartą viename Ispanijos miestelyje jis davė šventą priesaiką. Be kita ko, priesaikoje buvo sakoma, jog Mokytojui nevalia primesti kitiems savo sprendimo. Kartą jis jau padarė šią klaidą ir todėl jau tiek metų kenčia pasaulio tremtinio dalią. Dabar buvo visai kas kita, bet jis vis viena nenorėjo rizikuoti. „Dėl jos galėčiau atsižadėti Magijos", – vienu tarpu dingtelėjo mintis, bet jis iškart susivokė, kaip tai kvaila. Meilei nereikia tokio atsižadėjimo. Tikroji Meilė leidžia kiekvienam eiti savo keliu, įsitikinusi, jog dėl to abi Pusės nenutols viena nuo kitos.

Jis turi pasisemti kantrybės. Turi žiūrėti, kaip žiūrėjęs, į piemenis ir tikėti, jog anksčiau ar vėliau jiedu vėl bus drauge. Toks buvo Dėsnis. Jis tuo tikėjo visą gyvenimą.

– Tai, ko tu prašai, labai paprasta, – pagaliau tarė Magas. Jis nedavė valios jausmams: savitvarda paėmė viršų. – Pasistenk sudirginti visas penkias jusles, prieš suartėdama su kitu žmogumi. Nes lyties gyvenimas yra savotiškas. Nuo tos akimirkos, kai ji pabunda, jau nebegali jos suvaldyti: ji tave užvaldo. O tai, ką įkrovei į ją – savo baimę, troškimus, jausmingumą, – niekur nedingsta. Taip tik todėl kai kurie žmonės tampa lytiškai neįgaliais. Lyčiai pabudus, į lovą traukia tik meilė ir penkios jau sudirgintos juslės. Tik šitaip galėsi priartėti prie Dievo.

Brida žiūrėjo į gilzes, išmėtytas ant grindų. Stengėsi nerodyti savo jausmų. Pagaliau jai atsivėrė tai, ką ji norėjo sužinoti. Visa kita jai nerūpėjo.

– Tik tiek ir galiu tau pasakyti.

Ji nejudėjo iš vietos. Laukiniai žirgai tramdomi tylėjimu.

– Septynis kartus ramiai įkvėpk oro, sudirgink savo penkias jusles, prieš prisiliesdama kūnu prie kito kūno. Duok laiko pačiam laikui.

Jis, Saulės Tradicijos Mokytojas, išlaikė dar vieną išbandymą. Jo Antroji Pusė irgi išmokė jį daugelio dalykų.

– Aš tau parodžiau vaizdą nuo medžio viršūnės. Dabar galime nulipti.

Ji išsiblaškiusi žiūrėjo į vaikus, žaidžiančius aikštėje. Kažkas kartą jai sakė, jog kiekviename mieste yra „stebuklingoji vieta", traukos centras, kur paprastai einame, prireikus rimtai apmąstyti gyvenimą. Ši Dublino aikštė buvo jos „stebuklingoji vieta". Šalia jos ji išsinuomojo savo pirmąjį butą, kai, pilna lūkesčių ir svajonių, atvyko į didelį miestą. Tuo metu jos kelias vedė į Šventosios Trejybės koledžą, kur ji svajojo tapti literatūros dėstytoja. Ji dažnai sėdėdavo ant to paties suoliuko, ant kurio sėdėjo dabar, rašydavo eilėraščius, stengdavosi elgtis, sekdama savo literatūros stabų pavyzdžiu.

Tačiau tėvo siunčiamų pinigų nepakako, ir jai teko dirbti eksporto bendrovėje. Ji nesiskundė, buvo patenkinta tuo, ką darė, ir šiuo metu darbas jai buvo vienas svarbiausių dalykų gyvenime: teikė jai tikrovės jausmą ir neleido išeiti iš proto. Ir svarbiausia – padėjo išlaikyti pusiausvyrą tarp regimojo ir neregimojo pasaulio.

Vaikai žaidė. Visi tie vaikai, kaip ir ji kadaise, buvo prisiklausę pasakų apie fėjas ir raganas, apie tai, kaip burtininkės, vilkinčios juodais drabužiais, vargšus vaikus, pasiklydusius girioje, vaišindavo apnuodytais obuoliais. Nė vienas jų nega-

lėjo nė įsivaizduoti, kad juos žaidžiant stebi pati tikriausioji burtininkė.

Tą vakarą Vika ją paprašė atlikti pratimą, neturintį nieko bendra su Mėnulio Tradicija: bet kas galėjo pasiekti gerų rezultatų. Vis dėlto ji turėjo jį atlikti, kad išsaugotų tiltą, jungiantį regimąjį pasaulį su neregimuoju.

Pratimas buvo labai paprastas: reikėjo atsigulti, atsipalaiduoti ir įsivaizduoti miesto prekybinę gatvę. Susikaupusi ji turėjo žiūrėti į įsivaizduojamą vitriną, įsimindama menkiausias smulkmenas: prekes, kainas, apipavidalinimą. Baigusi pratimą, turėjo išeiti į gatvę ir viską patikrinti.

Dabar ji sėdėjo aikštėje, žiūrėdama į vaikus. Buvo ką tik grįžusi iš parduotuvės, kur prekės pasirodė esančios tokios pat, kokias ji įsivaizdavo. Ji svarstė, ar tai iš tikrųjų buvo pratimas, prieinamas kiekvienam žmogui, ar tik po kelių mėnesių burtininkės pratybų ji sugebėjo pasiekti tokių rezultatų. Niekada ji negaus atsakymo į šį klausimą.

Tačiau įsivaizduojamoji gatvė buvo šalia jos „stebuklingosios vietos“. „Atsitiktinumų nebūna“, – dingtelėjo jai mintis. Jos širdis liūdėjo, slegiama rūpesčio, nuo kurio ji negalėjo išsivaduoti: Meilės. Ji, be abejo, mylėjo Lorensą. Buvo įsitikinusi, jog tada, kai galutinai įeis į Mėnulio Tradiciją, pamatys šviesos tašką virš jo kairiojo peties. Vieną vakarą jiedu nuėjo išgerti karšto šokolado šalia bokšto, teikusio įkvėpimo Džeimsui Džoisui tuo metu, kai jis rašė *Ulisą*, ir ji pastebėjo, kaip spindi jo akys.

Magas sakė tiesą. Saulės Tradicija – tai visų žmonių kelias, ir jį gali surasti kiekvienas, kas tik moka melstis, turėti kantrybės ir trokšta iš jo mokytis. Kuo labiau ji grimzdo į Mėnulio Tradiciją, tuo geriau suprato Saulės Tradiciją ir ja žavėjosi.

Magas. Ji vėl prisiminė jį. Kaip tik dėl to ir atėjo į savo „stebuklingąją vietą". Nuo tos dienos, kai jiedu susitiko medžiotojų trobelėje, dažnai apie jį galvodavo. Dabar ji degė noru nuvažiuoti pas jį, papasakoti apie ką tik atliktą pratimą, bet žinojo, kad tai tik dingstis, viltis, kad jis vėl ją pakvies pasivaikščioti miške. Buvo įsitikinusi, kad jis apsidžiaugs, ją išvydęs, ir jau buvo begalvojanti, jog dėl kažkokios paslaptingos priežasties – ji net nedrįso spėti dėl kokios – jis irgi mėgaujasi jos draugija.

„Aš visada linkusi svaičioti", – pagalvojo, stengdamasi išmesti Magą iš galvos. Tačiau žinojo, kad jis veikiai sugrįš.

Ji kratėsi tų minčių. Buvo moteris ir puikiai suprato, kokie būna naujos aistros požymiai: reikia žūtbūt to vengti. Ji myli Lorensą, trokšta, kad viskas būtų po senovei. Jos pasaulis ir šiaip jau pasikeitė.

Šeštadienį iš ryto paskambino Lorensas.

– Eime prasiblaškyti, – pasiūlė. – Važiuojam prie uolų.

Brida įsidėjo maisto, ir jiedu kone visą valandą kratėsi autobusu su sugedusiu apšildymu. Apie vidurdienį nusigavo į miestelį.

Brida džiūgavo. Būdama literatūros fakulteto pirmojo kurso studentė, ji daug skaitė apie poetą, praeitame šimtmetyje gyvenusį tame miestelyje. Tai buvo mįslingas žmogus, slaptų draugijų narys, puikiai išmanė Mėnulio Tradiciją, savo knygose paliko užšifruotą žinią ieškantiesiems dvasinio kelio. Tai buvo V. B. Jeitsas. Ji prisiminė kai kuriuos jo eilėraščius, tarytum tam tyčia sukurtus šiai šaltai dienai ir žuvėdroms, skraidančioms virš laivų nedideliame uoste:

„Išsklaidžiau savo sapnus, kuriais tu dabar klajoji,
Vaikščiok atsargiai, nes po tavo kojomis mano sapnai“.

Jie užėjo į vienintelį miestelio barą, išgėrė viskio, kad būtų šilčiau, ir nuėjo uolų link. Asfaltuota gatvelė netrukus pasuko įkalnėn, ir po pusvalandžio jie atsidūrė vietoje, čionykščių

vadinamoje Uolyne. Tai buvo uolingas skardis, smegčia nusileidžiantis į jūrą. Kelias vingiavo aplink uolas; greičiau nei per keturias valandas jiedu neskubėdami apėjo visą Uolynę, paskiau sėdo į autobusą ir grįžo į Dubliną.

Brida džiaugėsi iškyla. Gyvenimas jai nešykštėjo jausmų pertekliaus, bet vis dėlto sunku būdavo išgyventi žiemą. Dieną ji eidavo į darbą, vakare – į paskaitas, o savaitgaliais – į kiną. Visada tam tikru laiku atlikdavo apeigas ir šokdavo, kaip buvo išmokiusi Vika. Tačiau ji troško pamatyti pasaulį, iškelti koją iš namų, truputį pabūti gamtoje.

Buvo apsiniaukę, virš galvų plaukė žemai pakibę debesys, tačiau nuo šalčio padėjo gintis fizinė mankšta ir išgertas viskis. Takas buvo per siauras, kad jie galėtų eiti šalia vienas kito, tad Lorensas žingsniavo pirmas, o Brida – atsilikusi per kelis metrus. Tokiomis aplinkybėmis sunku kalbėtis. Vis dėlto retkarčiais jie persitardavo vienu kitu žodžiu, ir to pakako, kad vienas jaustų, jog kitas greta ir taipgi mėgaujasi supančia gamta.

Vaikiškai žavėdamasi, ji žvalgėsi aplink. Tikriausiai ši vietovė lygiai taip pat atrodė ir prieš tūkstančius metų, kai nebuvo nei miestų, nei uostų, nei poetų, nei merginų, ieškančių Mėnulio Tradicijos kelio; anais laikais buvo tik uolos, jūra apačioje ir žuvėdros, nardančios debesyse. Retkarčiais Brida žvilgtelėdavo žemyn nuo skardžio, ir jai apsvaigdavo galva. Jūra pasakojo kažką nesuprantama, žuvėdros braižė ženklus, kurių ji negalėjo įminti, nespėdama žvilgsniu sekti

paskui paukščius. Vis dėlto ji žiūrėjo į šį pirmykštį pasaulį, lyg jame – ne ką mažiau nei skaitytose knygose, nei jos kasdienėse apeigose – slypėtų tikroji Visatos išmintis. Jiems tolstant nuo uosto, viskas pamažu atrodė nebe taip svarbu: ir svajonės, ir kasdienybė, ir ieškojimai. Liko tik tai, ką Vika vadino „Dievo antspaudu".

Šią pirmykščio gyvenimo akimirką, be nesuteptos gamtos gaivalų, turėjo prasmę tik jausmas, kad ji gyva, o greta – mylimas žmogus.

Po kone dviejų valandų kelio takas praplatėjo, ir jiedu nutarė pailsėti. Ilgai sėdėti negalėjo: nepakenčiamai šalo, reikėjo judėti. Tačiau ji norėjo bent keletą minučių pabūti šalia jo, pažiopsoti į debesis, paklausyti jūros ošimo.

Brida mėgavosi jūros kvapu, sūrymu atsiduodančiomis lūpomis. Veidas, priglaustas prie Lorenso palto, degė. Tai buvo visiškos gyvenimo pilnatvės akimirka. Buvo gyvos visos penkios juslės.

Akimirksniu ji prisiminė Magą ir iškart jį pamiršo. Išskyrus penkias jusles, niekas jos nebedomino. Išmušė valanda.

– Lorensai, noriu su tavimi pasikalbėti.

Lorensas kažką suniurzgė, tačiau jo širdis nukrito į kulnus. Bežiūrėdamas į debesis ir jūrą už skardžio, jis suprato, jog ši moteris – svarbiausia jo gyvenime. Jog tik jos dėka aišku, kodėl yra pasaulyje šios uolos, dangus, žiema. Jeigu jos nebūtų šalia, jis nekreiptų dėmesio netgi į angelus, nusileidusius iš aukštybių jo paguosti, netgi Rojus nebūtų mielas jo širdžiai.

– Žinai, aš myliu tave, – prabilo Brida švelniu balsu. – Myliu, nes tu man atskleidei meilės džiaugsmą.

Ji jautė savo pilnatvę, visa dvasia suaugusi su gamta. Jis ėmė glostyti jai plaukus. Ir staiga ji aiškiai suprato, jog, nepaisydama pavojų, dabar galėtų patirti tokią meilę, kokios dar niekados nebuvo patyrusi.

Brida jį pabučiavo. Pajuto jo lūpų skonį, liežuvio prisilietimą. Jautė kiekvieną krustelėjimą, suvokdama, kad ir jis jaučia tą patį, nes Saulės Tradicija visada atsiveria tiems, kurie žvelgia į pasaulį tokiomis akimis, lyg matytų jį pirmą kartą.

– Lorensai, noriu čia su tavimi pasimylėti.

Jis akimoju sumetė, kad jiedu sėdi prie kelio, kuriame bet kas gali pasirodyti, bet koks beprotis, sumanęs žiemovidžiu išeiti pasivaikščioti. Tačiau toks žmogus taip pat sugebėtų suprasti, kad neįmanoma sutramdyti staiga pabudusių galių.

Jis pakišo rankas po jos megztiniu, užčiuopė krūtis. Brida atsidavė jam visa: visos pasaulio galios smelkėsi pro jos penkias jusles, virsdamos energija, kuri apėmė ją visą. Jiedu atsigulė ant žemės, tarp uolų, skardžio ir jūros, tarp aukštybėse nardančių žuvėdrų gyvybės ir apačioje, po akmenimis, glūdinčios mirties. Ir ėmė drąsiai mylėtis, nes Dievas globoja nekaltuosius.

Jiems nebuvo šalta. Kraujas taip greitai tekėjo gyslomis, kad ji nusiplėšė dalį drabužių, o jis pasekė jos pavyzdžiu. Jie nebejautė skausmo: kelius ir nugaras žeidė akmeninga žemė, bet tai tik didino malonumą, savotiškai jį papildė. Brida jautė,

jog artėja orgazmas, tačiau tas pojūtis buvo labai tolimas, nes ji buvo susiliejusi su pasauliu, jos ir Lorenso kūnai buvo neatsiejami nuo jūros, uolų, gyvybės ir mirties. Taip ji jautėsi tiek, kiek buvo įmanoma, kai tuo tarpu jos antroji pusė – nors ir miglotai – suvokė, jog daro tai, ko niekad nėra daręs. Tačiau tai buvo jos susitikimas su gyvenimo prasme, grįžimas į Rojaus sodus, akimirka, kai Ieva traukėsi atgal į Adomo kūną ir abi Pusės mainėsi Pradžių Pradžioje.

Staiga ji pajuto, jog nebesugeba valdyti supančio pasaulio, penkios juslės tarytum sprūdo lauk, ir jai trūko jėgų joms išlaikyti. Ji davė joms valią, lyg švento spindulio paliesta, ir viskas išnyko, visas pasaulis: žuvėdros, sūrus skonis, šiurkšti žemė, jūros kvapas, debesų vaizdas, – sutvisko nežmoniškai skaisti auksinė šviesa, kuri vis plėtėsi, plėtėsi, kol galiausiai pasiekė pačią tolimiausią galaktikos žvaigždę.

Ji palengva atsipeikėjo, vėl pasirodė jūra ir debesys. Tačiau viską klėtė giliausios ramybės vibracija, ramybės, gaubiančios Visatą, pagaliau davusią trumpą, bet išsamų atsakymą, nes ji buvo glaudžiai susijusi su pasauliu. Ji atrado dar vieną tiltą, jungiantį regimąjį pasaulį su neregimuoju, ir dabar jau niekada nepamirš šio kelio.

Rytojaus dieną ji paskambino Vikai. Papasakojo, kas atsitiko, ir Mokytoja valandėlę tylėjo.

– Sveikinu, – pagaliau tarė. – Tu pasiekei savo tikslą.

Ji paaiškino, jog nuo šios akimirkos sekso galia sukels dideles permainas: ji kitaip matysianti ir suvoksianti pasaulį.

– Tu jau pasiruošusi Lygiadienio iškilmėms. Trūksta dar vieno dalyko.

– Dar vieno? Juk sakei, jog nieko daugiau nereikia!

– Tai vieni niekai. Tu privalai svajoti apie suknelę. Suknelę, kuria vilkėsi tą dieną.

– O jeigu nesugebėsiu?

– Svajok. Tai, kas sunkiausia, tu jau atlikai.

Ir netikėtai pakeitė kalbą, kaip paprastai darydavo. Pranešė, kad nusipirkusi naują automobilį ir norinti važiuoti apsipirkti. Ar Brida nenorėtų su ja pasivažinėti?

Didžiuodamasi tokiu pakvietimu, Brida paprašė savo viršininką tądien iš darbo išleisti anksčiau. Pirmą kartą Vika parodė jai tokį dėmesį – nors, tiesą pasakius, paprasčiausiai pakvietė padėti jai apsipirkti. Šiaip ar taip, diduma mokinių mielai būtų norėję atsidurti jos vietoje.

Nežinia, gal šį vakarą ji galėsianti įrodyti Vikai, kaip ją vertinanti ir kaip norėtų su ja draugauti. Bridai buvo nemalonu draugystę sieti su dvasiniais ieškojimais, ir ji apmaudavo, nes ligi šiol Mokytoja visiškai nesidomėjo jos gyvenimu. Jiedvi šnekėdavo tik tiek, kiek reikėdavo, kad ji galėtų deramai atlikti Mėnulio Tradicijos pratimus.

Sutartą valandą Vika laukė jos sėdėdama atvirame automobilyje MG su nuvožiamu viršumi. Automobilis, klasikinis britų automobilių pramonės modelis, atrodė puikiai išsilaikęs: visas tviskėte tviskėjo, prietaisų skydo apdaila medinė, lakuota. Brida netgi nedrįso spėlioti, kiek jis galėjo kainuoti. Ją šiek tiek baugino mintis, jog burtininkė išgali nusipirkti tokį brangų automobilį. Vaikystėje, kai dar nieko neišmanė apie Mėnulio Tradiciją, buvo girdėjusi, jog dėl pinigų ir galios raganos sudarančios šiurpius sandėrius su velniu.

– Ar tu nemanai, kad vėsoka važinėti atvožtu viršumi? – paklausė ji, sėsdama į automobilį.

– Negaliu laukti vasaros, – atsakė Vika. – Negaliu, ir gana. Stačiai alpstu, kaip noriu va šitaip pasivažinėti.

Kaip gera! Bent jau šiuo atžvilgiu ji buvo normali. Jos važiavo gatvėmis, lydimos pagyvenusio amžiaus žmonių susižavėjusių žvilgsnių ir kai kurių vyrų komplimentų bei švilptelėjimų.

– Džiaugiuosi, jog tu jaudiniesi, kad nesugebėsi svajoti apie suknelę, – tarė Vika. Brida jau buvo pamiršusi jųdviejų pokal-

bį telefonu. – Niekada neatsižadėk abejonių. Abejonės palieka tik tada, kai sustoji savo kelyje. Tuomet pasirodo Dievas ir viską sugriauna, nes taip Jis prižiūri savo išrinktuosius: Jis reikalauja, kad nueitum visą kelią, kuris tau skirtas. Jis reikalauja eiti, kai stabtelėjame dėl kokios nors priežasties: nenorėdami atsisakyti patogumų, aptingę arba tariamai įsitikinę, jog jau žinome viską, kas reikalinga.

Būk atsargi: niekada neleisk abejonėms savęs paralyžiuoti. Visada priimk tuos sprendimus, kurie tau atrodo būtini, nors kartais ir nebūsi tikra, kad jie teisingi. Niekas nesuklys, ką nors darydamas, jei, priimdamas sprendimą, galvoje turės seną vokiečių priežodį, Mėnulio Tradicijos išsaugotą ligi šių dienų. Jei nepamirši šio priežodžio, klaidingus sprendimus visada sugebėsi paversti teisingais. Štai šis priežodis: velnias pakiša koją per smulkmenas.

Vika netikėtai sustojo prie automobilių remonto dirbtuvės.

– Dėl šio priežodžio atsirado toks prietaras, – tarė. – Jis pasireiškia tada, kai mus ištinka bėda. Ką tik nusipirkau automobilį, o velnias jau spėjo pakišti koją.

Priėjus mechanikui, ji išlipo iš automobilio.

– Jūsų automobilio viršus sulūžęs, ponia?

Vika nesiteikė atsakyti, tik paprašė patikrinti visą automobilį. Kitoje gatvės pusėje buvo konditerija; jos nutarė išgerti karšto šokolado, kol mechanikas apžiūrės automobilį.

– Stebėk mechaniką, – tarė Vika, kai jos, atsisėdusios prie lango, nukreipė akis į remonto dirbtuvę. Jis nė nekrustelėda-

mas stovėjo prie atviro variklio. – Jis nieko nedaro. Tik žiūri. Jau nežinia kiek metų, kai jis taiso automobilius, ir žino, jog variklis pasako viską savo ypatinga kalba. Savo darbe jis pasitelkia ne protą, bet jusles.

Staiga mechanikas priėjo prie variklio iš kitos pusės ir ėmė kažką daryti.

– Jis aptiko gedimą, – toliau kalbėjo Vika. – Jis nesugaišo nė minutės, nes moka tobulai bendrauti su automobiliu. Tokie yra visi geri mechanikai, kuriuos aš pažįstu.

„Ir tie, kuriuos ir aš pažįstu“, – pagalvojo Brida. Tačiau ji manydavo, kad jie taip elgiasi, nežinodami, nuo ko reikia pradėti. Ji niekada nekreipdavo dėmesio į tai, kad jie visada imasi darbo ten, kur reikia.

– Kodėl tie žmonės, savo gyvenime turintys Saulės Tradicijos išminties, niekada nebando suvokti esminių Visatos klausimų? Kodėl jie verčiau taiso variklius arba nešioja kavą baruose?

– Kodėl tu galvoji, kad mes, pasirinkusios savo kelią ir atsidėjusios ypatingam tikslui, suprantame Visatą geriau už kitus?

Aš turiu daug mokinių. Tai tokie pat žmonės kaip visi, netgi suvokdami, jog mirties nėra, jie verkia žiūrėdami kino filmą, puola į neviltį, paaiškėjus, jog vaikai protiškai atsilikę. Raganavimas – tai tik viena iš priemonių priartėti prie Aukščiausiosios Išminties, tačiau kiekvienas žmogus eina prie jos, nors ir ką jis darytų, jeigu dirba nuoširdžiai. Mes, burtininkės,

galime bendrauti su Pasaulio Dvasia, matyti šviesos tašką virš savo Antrosios Pusės kairiojo peties, žvakės spindesyje ir tyloje stebėti begalybę. Tačiau nieko neišmanome apie automobilių variklius. Mechanikai negali apsieiti be mūsų, o mes negalime apsieiti be mechanikų. Jų tiltas į neregimąjį pasaulį – automobilio variklis, o mūsų tiltas – Mėnulio Tradicija. Tačiau neregimasis pasaulis yra tas pats.

Daryk tai, kas tau priklauso, ir nesirūpink kitais. Neabejok: ir su jais kalba Dievas, jie kaip ir tu stengiasi suvokti gyvenimo prasmę.

– Variklis dirba puikiai, – tarė mechanikas, kai jos grįžo iš konditerijos. – Tačiau jūs, ponia, išvengėte didelės bėdos: kad kiek – būtų sprogęs vėsintuvo vožtuvas.

Vika suniurzgė nepatenkinta dėl kainos, tačiau, prisiminusi priežodį, jam padėkojo.

Jos nuvažiavo apsipirkti į vieną iš pagrindinių Dublino prekybinių gatvių, kaip tik į tą, kurią Brida įsivaizdavo, atlikdama pratimą su vitrina. Kai tik kalba pakrypdavo apie asmeninius reikalus, Vika stengdavosi išsisukti miglotais atsakymais. Tačiau įsijausmindavo aptardama tokius banalius dalykus, kaip kainos, drabužiai, sugižusios pardavėjos. Tą vakarą ji išleido šiek tiek pinigų drabužiams, bylojantiems apie jos itin gerą skonį.

Brida suprato, jog nevalia klausinėti žmonių, iš kur jie gauna tiek pinigų, kad gali išlaidauti. Tačiau smalsumas paėmė viršų, ir ji beveik pažeidė pačias elementariausias gero elgesio taisykles.

Vakarą jos užbaigė tradiciniame japoniškų patiekalų restorane prie *sašimi* rinkinuko.

– Dieve, palaimink šį mūsų valgį, – tarė Vika. – Dieve, mes plaukiame nepažįstama jūra: suteik mums drąsos atskleisti jos paslaptis.

– Betgi tu – Mėnulio Tradicijos Mokytoja, – tarė Brida. – Tau žinomi visi atsakymai.

Vika valandėlę žiūrėjo į valgį neveizdžiu žvilgsniu.

– Aš moku keliauti tarp dabarties ir praeities, – tarė ji patylėjusi. – Pažįstu dvasių pasaulį, jau ne kartą esu artimai bendravusi su tokiomis nepaprastomis galiomis, jog nepakaktų visų pasaulio kalbų žodžių joms aprašyti. Ko gero, galėčiau pasakyti, kad ligi šiol be žodžių perduodu žmonijai savąjį kelio pažinimą. Ir todėl, kad suprantu visa tai, todėl, kad esu Mokytoja, taipgi suprantu, jog mes niekada, o niekada nesužinosime galutinio savo gyvenimo tikslo. Mes galime sužinoti, kaip, kur, kada ir kodėl mes čia atsidūrėme. Tačiau į klausimą „Kodėl?" niekada negausime atsakymo. Didžiojo Visatos Kūrėjo svarbiausias tikslas nubrėžtas tik Jam vienam, ir niekam nevalia į jį kėsintis.

Įsiviešpatavo tyla, kurios niekas nedrįso sudrumsti.

– Dabar, kai mudvi sėdime čia ir valgome, devyniasdešimt devyni procentai šios planetos žmonių kiekvienas savaip irgi svarsto šį klausimą. Kodėl mes čia esame? Daugelis tariasi atsakymą radę religijoje arba materialiajame gyvenime. Kiti puola į neviltį, veltui švaisto savo gyvenimą ir turtą, bandydami įminti tą mįslę. Kai kurie nekvaršina sau galvos ir gyvena šia diena, nesirūpindami nei padariniais, nei pasekmėmis.

Tik narsuoliai, tie, kurie pažįsta Saulės ir Mėnulio Tradicijas, žino vienintelį įmanomą atsakymą į šį klausimą: NEŽINAU.

Pirmąją akimirką mes galime išsigąsti ir pasijusti beginkliai prieš visą pasaulį ir visa tai, kas jame yra, ir netgi išsigąsti

pačios mūsų egzistavimo prasmės. Vis dėlto, iš pradžių išsigandę, palengva susitaikome su vieninteliu įmanomu sprendimu: puoselėti savo svajones. Narsiai eiti pasirinktu keliu, – ir tik taip, o ne kitaip, įrodyti, jog pasikliaujame Dievu. Tą akimirką, kai galutinai apsisprendžiame, gyvenimas mums turi šventą prasmę ir mes patiriame tą patį jausmą, kurį patyrė Mergelė, kai vieną vakarą ją pasveikino jos kasdienybėje pasirodęs nepažįstamasis. „Teesie Tavo valia", – atsakė Mergelė. Nes ji suprato, jog pati didžiausioji didybė, kokią gali patirti žmogus, – tai Slėpinio priėmimas.

Gana ilgai patylėjusi, Vika vėl ėmė valgyti. Brida žiūrėjo į ją, didžiuodamasi sėdinti šalia. Ji nebegalvojo apie klausimus, kurių niekada nebeužduos: ar Vika užsidirba pinigų, ar buvo ką nors įsimylėjusi, ar kada nors pavyduliavo vyrams. Ji galvojo apie dvasinę tikrųjų išminčių didybę. Išminčių, kurie visą gyvenimą ieškojo nesamo atsako, o supratę, kad jo nėra, patys jo neprasimanė. Ir tiesiog gyveno, kaip gyvenę Visatoje, kurios mįslių jiems nelemta įminti. Tačiau jie pasinaudojo galimybe įsijungti į jos gyvenimą, o įsijungti buvo įmanoma tik puoselėjant savo svajones ir atsiduodant savo troškimams, nes tik šitaip žmogus tampa Dievo įrankiu.

– Tad kam tie ieškojimai? – paklausė Brida.

– Mes neieškome. Mes priimame, ir tuomet gyvenimas esti intensyvesnis, ryškesnis, nes mes suprantame, jog kiekvieną gyvenimo akimirką kiekvienas mūsų žingsnis turi didesnę reikšmę nei mes patys. Suprantame, jog kažkurioje laiko ir

erdvės vietoje yra atsakymas į mūsų klausimą. Suprantame, jog mūsų gyvenimas čia – pateisintas, ir to gana.

Mes neriame į Tamsią Naktį, kupini tikėjimo, atliekame tai, ką senovės alchemikai vadino Asmenine Legenda, ir visa esybe atsiduodame kiekvienai akimirkai, suvokdami, kad mus veda ranka: mes galime nebent priimti jos globą arba jos atsisakyti.

Tą naktį Brida praleido valandų valandas klausydamasi muzikos ir visa esybe atsiduodama būties stebuklui. Ji prisiminė savo mėgstamiausius rašytojus. Vienas jų keliais paprastais žodžiais suteikė jai tikėjimą, būtiną beieškant išminties. Tai buvo anglų poetas Viljamas Bleikas, gyvenęs prieš kelis šimtmečius. Jis rašė:

„Į kiekvieną klausimą, kilusį žmogui, yra atsakymas“.

Atėjo apeigų valanda. Kelias minutes ji turėjo stebėti degančią žvakę, tad atsisėdo prie bute įrengto altorėlio. Žvakė nukėlė ją į tą dieną, kai jiedu su Lorensu mylėjosi tarp uolų. Tuomet padangėje skraidė žuvėdros, čia skrosdamos debesis, čia skriedamos virš bangų.

Žuvys tikriausiai stebėjosi, negalėdamos patikėti, jog įmanoma skraidyti, nes paslaptingi skrajūnai staiga nerdavo į jų pasaulį ir vėl pradingdavo. Paukščiai tikriausiai stebėjosi, negalėdami patikėti, jog įmanoma kvėpuoti vandenyje, nes maitinosi bangose gyvenančiais gyvūnais.

Yra paukščiai, yra žuvys. Yra visatos, retkarčiais susisiekiančios viena su kita, bet nesugebančios atsakyti viena kitai į

iškylančius klausimus. Visiems kyla klausimai. O į klausimus yra atsakymai.

Brida žiūrėjo į žvakę, degančią priešais, ir aplink palengva kūrėsi magiška atmosfera. Taip būdavo visada, bet ši naktis turėjo ypatingą galią. Ji sugeba sugalvoti klausimą tik todėl, jog kita Visata turi atsakymą. Kas nors žino atsakymą, nors ji niekada jo nesužinos. Ji turi suvokti gyvenimo prasmę: reikia nebent susitikti su Tuo, kas ją žino. Ir tuomet galės užmigti jo glėbyje, kaip užminga kūdikis, jausdamas, jog kažkas, stipresnis už jį, globoja saugodamas nuo visokio blogio ir pavojų.

Baigusi apeigą, ji sukalbėjo maldelę, dėkodama už tai, kad jai viskas sekasi. Padėkojo už tai, kad pirmas žmogus, kurio ji paklausė apie magiją, nebandė jai aiškinti Visatos slėpinių, bet priešingai – paliko ją tamsiame miške, kur ji vienui viena praleido visą naktį.

Ji turi nuvažiuoti ir padėkoti jam už tai, ko jis ją išmokė.

Visada, keliaudama pas jį, ji ko nors norėdavo, o gavusi tai, paprasčiausiai išvažiuodavo, kartais net neatsisveikinusi. Tačiau ne kas kitas, o jis atvedė ją prie durų, pro kurias ji turėjo įeiti per artimiausią Lygiadienį. Reikėjo jam bent padėkoti.

Ne, ji nebijojo jo įsimylėti. Lorenso akyse ji jau regėjo savo slaptąją sielos pusę.

Jai galėjo kilti abejonių dėl svajonės apie suknelę, tačiau dėl meilės ji buvo visiškai tikra.

– Ačiū, kad priėmei mano pasiūlymą, – tarė ji, kai jiedu su Magu atsisėdo vieninteliame miestelio bare, tame pačiame, kur ji pastebėjo keistą jo akių spindesį.

Magas neatsakė. Jis pastebėjo, kad jos energija visiškai pasikeitusi: dabar ji galėjo pažadinti Galią.

– Tą dieną, kai likau vienui viena miške, daviau sau žodį sugrįžti ir tau padėkoti arba tave prakeikti. Daviau žodį sugrįžti, kai tik surasiu savo kelią. Vis dėlto aš netesėjau žodžio: ateidavau prašyti pagalbos, ir tu niekada nepalikdavai manęs vienos, kai man tavęs reikėdavo.

Galimas daiktas, man tik susidarė toks įspūdis, bet aš noriu, kad tu žinotum, jog esi įrankis Dievo rankose. Ir aš norėčiau, kad šį vakarą tu būtum mano svečias.

Ji užsakė kaip paprastai du stiklus viskio, bet jis pasikėlęs nuėjo prie baro ir grįžo, nešinas buteliu vyno, buteliu mineralinio vandens ir dviem taurėmis.

– Senovės Persijoje, kai du žmonės susitikdavo išgerti vyno, vienas būdavo Vakaro Karalius, – tarė jis. – Paprastai tai būdavo tas, kuris kviečia.

Jis nežinojo, ar jo balsas skamba tvirtai. Buvo įsimylėjęs, o Bridos energija buvo pasikeitusi. Jis pastatė priešais ją vyną ir mineralinį vandenį.

– Ne kas kitas kaip Vakaro Karalius duoda toną. Jeigu į pirmąją taurę jis įpila daugiau vandens negu vyno – vadinasi, ketina kalbėti apie rimtus dalykus. Jeigu įpila tiek pat vyno ir tiek pat vandens – vadinasi, bus kalbama ir apie rimtus, ir apie malonius dalykus. Pagaliau, jeigu įpila pilną taurę vyno ir tik kelis lašus vandens – vadinasi, vakaras bus linksmas ir malonus.

Brida pripylė sklidinas taures vyno ir įvarvino po kelis lašus vandens.

– Aš atėjau padėkoti, – pakartojo ji. – Už tai, jog įteigei man, kad gyvenimas – tai tikėjimo aktas. Kad esu verta to kelio, kurio ieškau. Tai man labai padėjo eiti pasirinktu keliu.

Pirmąją taurę jie išgėrė drauge vienu mauku. Jis – todėl, kad buvo įsitempęs. Ji – kad buvo atsipalaidavusi.

– Šnekėsime apie malonius dalykus, ar ne? – vėl užsiminė Brida.

Magas atsakė, kad ji – Vakaro Karalienė ir pati turi spręsti, koks bus pašnekesys.

– Norėčiau šį tą sužinoti apie tavo asmeninį gyvenimą. Sakyk, ar kada nors tave siejo meilės ryšys su Vika?

Jis linktelėjo galvą. Bridai širdį gnybtelėjo nesuvokiamas pavydas, bet ji nebūtų galėjusi pasakyti, kam ji pavyduliauja: jam ar jai?

– Šiaip ar taip, mes niekada neketinome gyventi drauge, – tarė jis.

Jiedu abu išmanė Tradicijas. Abu žinojo, kad nėra vienas kito Antroji Pusė.

„Aš niekada nenorėjau išmokti regėti šviesos taško“, – tarė sau Brida, nors ir suvokė, jog tai neišvengiama.

Tokia būna raganų meilė.

Jiedu išgėrė dar po truputį. Ji siekė savo tikslo: iki Pavasario Lygiadienio buvo likę nedaug dienų, ir ji galėjo atsipalaiduoti. Jau seniai ji neleido sau prabangos išgerti daugiau, nei pridera. Bet dabar ji nieko daugiau nenorėjo, tik susapnuoti suknelę.

Jie šnekučiavo, gurkšnodami vyną. Brida norėjo grįžti prie pradėtos kalbos, bet reikėjo palaukti, kol jis irgi atsipalaiduos. Ji vis pilstė vyną, kad taurės visą laiką būtų pilnos, ir pirmas butelis ištuštėjo, jiems įsišnekus apie tai, kaip sunku gyventi tokiame mažame miestelyje. Vietiniai žmonės buvo įsitikinę, kad jis bendrauja su velniu.

Bridos savimeilę glostė mintis, kad ji tokia svarbi: tikriausiai jis labai vienišas. Ko gero, šiame miestelyje žmonės tik iš mandagumo persitaria su juo vienu kitu žodžiu. Jie praėmė antrą butelį, ir Brida nustebo pamačiusi, kad Magas, kuris ištisas dienas leidžia miške, stengdamasis bendrauti su Dievu, irgi linkęs išgerti ir nusigerti.

Kai jie ištuštino antrą butelį, Brida pamiršo, kad atvažiavo čionai tik padėkoti žmogui, sėdinčiam priešais prie staliuko.

Dabar ji pagaliau suvokė, jog jos santykiai su juo visada buvo lyg užslėptas iššūkis. Ji nebūtų norėjusi, kad jis elgtųsi kaip paprastas žmogus, tačiau pavojingai to siekė. Jis patiko jai kur kas labiau kaip išminčius, andai nuvedęs ją į medyje suręstą palapinę ir kelias valandas grožėjęsis saulėlydžiu.

Ji vėl prašneko apie Viką, norėdama pažiūrėti, kaip jis atsilieps į jos kalbas. Papasakojo, kad Vika – nuostabi Mokytoja, išmokiusi ją to, ką jai reikėjo ligi šiol sužinoti, be kita ko, mokiusi ją taip savitai, kad buvę aišku, jog ji viską išmano.

– Betgi tu pati visa tai žinojai, – tarė Magas. – Juk tai – Saulės Tradicija.

„Žinoma, jis niekada nepripažins, kad Vika – gera Mokytoja“, – pagalvojo Brida. Ji išgėrė dar vieną taurę vyno ir vėl ėmė kalbėti apie savo Mokytoją. Tačiau Magas tylėjo.

– Papasakok man apie jūsų meilę, – tarė ji, norėdama jį išprovokuoti. Iš tikrųjų ji nieko nenorėjo apie tai žinoti, maža to – ji ir nenorėtų ką nors apie tai žinoti.

– Jaunystės meilė. Mes buvome iš tų jaunuolių, kurie nepaisė jokių ribų, žavėjosi Bitlais, Rolling Stones'ais.

Jo žodžiai ją nustebino. Vynas nepadėjo jai atsipalaiduoti, priešingai, ji jautė vis didesnę įtampą. Ji seniai norėjo to paklausti, bet dabar suvokė, kad nė kiek nesidžiaugia, išgirdusi jo atsakymą.

– Kaip tik tuomet mudu ir susitikome, – nieko nenujausdamas, toliau pasakojo jis. – Mūsų keliai susikirto, kai ieškojome savo kelio – mudu mokėmės pas tą patį Mokytoją. Gilinomės

į Saulės Tradiciją, Mėnulio Tradiciją, patys savotiškai tapdami Mokytojais.

Brida ryžosi klausinėti toliau. Po dviejų butelių vyno nepažįstami žmonės įsidrąsina, suartėja, tampa tarytum senais draugais.

– O kodėl jūs išsiskyrėte?

Magas užsakė dar vieną butelį. Tai pamačiusi, ji dar labiau įsitempė. Nieku gyvu nenorėtų išgirsti, kad jis tebemyli Viką.

– Mes išsiskyrėme, kai išmokome pamatyti savo Antrąją Pusę.

– Vadinasi, ligi šiol draugautumėte, jeigu nieko nežinotumėte apie šviesos taškus ir akių spindesį?

– Nežinau. Žinau tik tiek, kad, jeigu taip būtų atsitikę, tai nebūtų išėję į naudą nei jai, nei man. Mes atskleidžiame gyvenimo prasmę ir Visatos slėpinius tik tada, kai sutinkame savo Antrąją Pusę.

Brida nutilo, nežinodama, ką sakyti toliau. Tylą sudrumstė Magas.

– Eime iš čia, – tarė, vos praėmęs trečią butelį. – Pasiilgau gaivaus oro ir vėjo.

„Matyt, pasijuto apgirtęs ir išsigando", – dingtelėjo jai. Ji didžiuodamasi pagalvojo, kad gali išgerti daugiau negu jis ir visiškai nebijo pamesti galvos. Juk šį vakarą ji atvažiavo pasilinksminti!

– Dar truputį. Juk aš – šio Vakaro Karalienė.

Magas išgėrė dar vieną taurę. Tačiau suvokė, jog priėjo ribą.

– Tu nieko neklausinėji apie mane, – įžūliai tarė ji. – Ar tau neįdomu? O gal tu kiaurai matai viską, turėdamas tokią galią?

Ją persmelkė mintis, jog bus per toli nuėjusi, bet nekreipė į tai dėmesio. Tik pastebėjo, kad Mago žvilgsnis pasikeitė: jo akys spindėjo visiškai kitaip. Kažkas tarytum atsivėrė Bridos viduje, ar veikiau jai buvo įspūdis, jog sugriuvo siena, jog dabar jai viskas leistina. Ji prisiminė paskutinį jųdviejų susitikimą, prisiminė, kaip troško būti šalia jo ir kaip šaltai jis elgėsi. Dabar ji suprato, jog aną vakarą nuvažiavo pas jį anaiptol ne padėkoti. Nuvažiavo atkeršyti. Norėdama pasakyti, jog atskleidė Galią su kitu vyru, su mylimu vyru.

„Už ką turėčiau jam keršyti? Kodėl ant jo pykstu?" Tačiau vynas neleido aiškiai atsakyti į šį klausimą.

Magas žiūrėjo į priešais sėdinčią merginą, kankinamas noro parodyti savo Galią. Kaip tik dėl to, kas buvo dabar, kadaise iš pagrindų pasikeitė jo gyvenimas. Taip, anuo metu buvo Bitlai ir Rolling Stones'ai. Tačiau anuo metu buvo ir žmonių, kurie ieškojo nežinomų galių, nors jomis ir netikėjo, naudojo magiškąsias galias, nes laikė save galingesniais už pačias galias, ir buvo įsitikinę, kad galės pasitraukti iš Tradicijos, kai tik jiems nusibos. Jis buvo vienas jų. Jis įžengė į šventąjį pasaulį per Mėnulio Tradiciją, mokydamasis apeigų ir vaikščiodamas tiltu, jungiančiu regimąjį pasaulį su neregimuoju.

Iš pradžių jis naudojosi tomis galiomis, niekieno nepadedamas, vien skaitydamas knygas. Jau per pirmąjį susitikimą Mokytojas jam patarė verčiau gilintis į Saulės Tradiciją, bet Magas atsisakė. Mėnulio Tradicija labiau žavėjo savo senovinėmis apeigomis ir laiko išmintimi. Tuomet Mokytojas ėmė jį mokyti Mėnulio Tradicijos, aiškindamas jam, jog, eidamas šiuo keliu, galimas daiktas, jis pasieksiąs Saulės Tradiciją.

Tuo metu jis buvo tikras savimi, tikras gyvenimu, tikras savo laimėjimais. Jam sekėsi darbas, ir jis ketino pasinaudoti Mėnulio Tradicija, siekdamas savo tikslų. Tačiau pagal visas raganavimo taisykles pirmiausia jis turėjo būti įšventintas į Mokytojus. Antra, jis niekada negalėjo peržengti ribos, nubrėžtos Mėnulio Tradicijos Mokytojams: paveikti kitų žmonių valią. Galėjo skintis kelią šiame pasaulyje, naudodamasis magijos žiniomis, bet neturėjo teisės nei stumti iš kelio priešaky einančius žmones, nei vilioti kitus pasirinkti jo kelią. Tai buvo vienintelis draudimas, vienintelis medis, kurio vaisių negalėjo ragauti.

Viskas sekėsi kuo puikiausiai iki tos dienos, kai jis įsimylėjo vieną savo Mokytojo mokinę, o ji įsimylėjo jį. Jiedu abu žinojo, ką sako Tradicija, žinojo, kad jis – ne jos vyras, o ji – ne jo moteris. Vis dėlto jie puolė vienas kitam į glėbį, gyvenimui užkraudami atsakomybę už pasekmes, nes vieną gražią dieną vis tiek jiems buvo lemta išsiskirti. Užuot slopinę savo aistrą, jie gyveno taip, lyg kiekviena akimirka būtų paskutinė jų gyvenime, ir jų meilė pasiekė tokią įtampą, kokią pasiekia reiškiniai prieš pat pabaigą, kai ima atrodyti amžini.

Ir štai vieną dieną ji sutiko kitą vyrą. Tas vyras nieko neišmanė apie Tradicijas, jo akys nespindėjo, ir jis neturėjo šviesos taško virš peties, kaip pridera Antrajai Pusei. Tačiau ji įsimylėjo, nes meilė nepaiso jokių argumentų: ji nutarė, kad jos santykiai su Magu priėjo pabaigą.

Jiedu ginčijosi, pešėsi, jis prašė ją ir maldavo jo nepalikti. Kentė žeminamas, kaip paprastai kenčia visi įsimylėjėliai. Meilės dėka jis išmoko to, ko niekada nesvajojo mokytis: išmoko baimės, nuolankumo, kantrybės. „Juk tu sakei, kad virš jo peties nėra šviesos taško", – bandydavo jis atvesti ją į protą. Bet ji nekreipė dėmesio į jo žodžius, nes, prieš pažindama Antrąją Pusę, troško pažinti kitus vyrus ir pasaulį.

Magas nubrėžė ribą savo skausmui: priėjęs ją, pamiršiąs tą moterį. Dabar jis nė pats nebeprisimena, kaip priėjo tą ribą, tačiau, užuot pamiršęs moterį, suprato, kad jo Mokytojas sakė tiesą: jausmai nesutramdomi kaip laukiniai žirgai, jiems tramdyti reikia išminties. Jo aistra buvo stipresnė už Mėnulio Tradiciją, į kurią jis gilinosi visus tuos metus, už mentalinę savitvardą ir griežtą drausmę, kurios turėjo laikytis, kad nenusiristų ten, kur galų gale nusirito. Aistra buvo akla galia, įsakmiai kuždanti jam į ausį, kad jis nieku gyvu neprarastų tos moters.

Jis buvo bejėgis; ji buvo tokia pat Mokytoja kaip ir jis, tobulinusi savo žinias per daugelį persikūnijimų, kurių vieni buvo pilni šlovės ir pripažinimo, kiti – paženklinti ugnimi ir kančia. Ji mokėjo gintis.

Tuo metu, įnirtingai grumiantis jų aistroms, įsiterpė trečias žmogus. Žmogus, įkliuvęs į paslaptingas likimo pinkles, į voratinklį, kurio nesugebėjo išraizgyti nei Magai, nei Burtininkės. Paprastas žmogus, įsimylėjęs ją taip pat aistringai kaip ir jis, troškęs padaryti ją laimingą, atiduoti jai viską, ką turėjo geriausia. Paprastas žmogus, paslaptinga Likimo valia netikėtai įveltas į įnirtingas vyro ir moters, Mėnulio Tradicijos pasekėjų, grumtynes.

Vieną vakarą, nebeįstengdamas tramdyti skausmo, jis paragavo uždrausto medžio vaisiaus. Naudodamasis Laiko išminties suteiktomis galiomis ir žiniomis, jis nušalino vyrą nuo mylimos moters.

Ligi šiol jis nežino, ar moteris tai pastebėjo; galimas daiktas, jos nebedomino naujoji pergalė, ir ji nekreipė dėmesio į tai, kas atsitiko. Tačiau jo Mokytojas suprato. Mokytojas suprato viską, o Mėnulio Tradicija negailestinga Įšventintiesiems, ypač naudojantiems Juodąją Magiją tokiam dalykui, kuris žmonijai pats svarbiausias ir labiausiai pažeidžiamas: Meilei.

Susitikęs su Mokytoju, jis suprato, kad nevalia sulaužyti šventos priesaikos. Suprato, kad galios, kurias jis tarėsi įvaldęs ir panaudojęs, kur kas galingesnės už jį. Suprato, kad, eidamas pasirinktu keliu, niekuo nesiskiriančiu nuo kitų, neturi teisės pasukti į šalį. Suprato, kad šio persikūnijimo metu nelemta nuo jo nukrypti.

Dabar, padaręs klaidą, turėjo ją išpirkti. Išpirkti išgerdamas patį baisiausią nuodą – vienatvę, kurią jam skirta kęsti ligi tol, kol Meilė suprasianti, kad jis vėl tapo Mokytoju. Tuomet ta pati Meilė, jo pažeista, vėl jį išvaduosianti ir pagaliau jam parodysianti jo Antrąją Pusę.

– Tu nieko neklausinėji apie mane. Ar tau neįdomu? O gal tu kiaurai „matai“ viską, turėdamas tokią galią?

Visa gyvenimo istorija pralėkė pro akis per sekundės dalelę, ir to laiko pakako nutarti, ar atsiduoti Saulės Tradicijos valiai ir nieko nedaryti, ar pasakyti apie šviesos tašką ir pasikliauti likimu.

Brida norėjo būti ragana, bet dar nebuvo. Jis prisiminė trobelę medyje, kur buvo beišsaką̨s viską. Dabar pasikartojo ta pati pagunda, nes jis nuleido savo kalaviją, pamiršo, jog velnias pakiša koją per smulkmenas. Žmogus – savo laimės kalvis. Visada gali padaryti tą pačią klaidą. Visada gali pabėgti nuo to, ko trokšta ir ką gyvenimas dosniai siūlo.

Ir, be to, gali pasikliauti Dievo Apvaizda, įsitverti Dievo rankos ir kovoti už savo svajones, tikėdamas, jog kada nors sulauks savo valandos.

– Eime, – pakartojo Magas. Ir Brida pamatė, kad jis nejuokauja.

Ji prisispyrė apmokėti sąskaitą: juk ji – Vakaro Karalienė. Jiedu apsirengė ir išėjo į šaltį, jau nebe tokį spiginantį – iki pavasario bebuvo likusios vos kelios savaitės.

Jiedu patraukė stoties link. Po kelių minučių turėjo išvykti autobusas. Šaltyje Bridos apmaudas beregint išgaravo, ir nežinia kodėl ją apėmė neapsakoma gėda. Ji nenorėjo važiuoti tuo autobusu: jai buvo bloga, atrodė, jog svarbiausias šio vakaro tikslas nuėjo perniek, ir, prieš išvažiuodama, ji norėjo viską sudėlioti į savo vietas. Atvažiavo padėkoti, o elgėsi kaip paprastai.

Pasakė, kad ją pykina, ir nelipo į autobusą.

Po penkiolikos minučių atvažiavo kitas autobusas.

– Aš nenoriu dabar važiuoti, – tarė. – Ne todėl, kad man bloga nuo vyno. O todėl, kad viską sugadinau. Aš tau neatsidėkojau, kaip pridera.

– Tai paskutinis autobusas, – perspėjo Magas.

– Važiuosiu vėliau taksi. Nors ir brangiau teks susimokėti.

Autobusui nuvažiavus, Brida ėmė gailėtis, kad pasiliko. Jai buvo gėda, ji pati nesuvokė, ko iš tikrųjų nori. „Pasigėriau“, – dingtelėjo jai.

– Eime pasivaikščioti. Noriu išsiblaivyti.

Jiedu nuėjo per ištuštėjusį miestelį pro degančius žibintus, pro namus tamsiais langais. „Negalimas daiktas. Aš mačiau, kaip spindi Lorenso akys, ir vis dėlto noriu būti čia su šiuo žmogum“. Ji buvo paprasta moteris, nepastovi, neverta raganavimo mokslų ir potyrių. Jai buvo gėda: keli gurkšniai vyno – ir nesvarbu nei Lorensas, nei Antroji Pusė, nei visa tai, ko ji mokėsi, gilindamasi į Mėnulio Tradiciją. Dingtelėjo mintis, kad ji gal apsiriko, kad Lorenso akys spindėjo anaiptol

ne taip, kaip sako Saulės Tradicija. Bet dabar ji bandė apgauti pati save: niekas negali apsirikti išvydęs, kaip spindi Antrosios Pusės akys.

Jeigu teatre būtų daugiau žmonių ir vienas jų būtų Lorensas, jeigu anksčiau ji niekada nebūtų su juo kalbėjusi, tą valandėlę, kai susitiko jų žvilgsniai, ji būtų visiškai tikra, kad priešais ją – likimo skirtas gyvenimo vyras. Ji prieitų, jis atsivertų jai, nes Tradicijos niekada neklysta: Antrosios Pusės visada susitinka. Dar nieko apie tai negirdėjusi, ji girdėjo apie Meilę iš Pirmo Žvilgsnio, bet niekas negalėjo paaiškinti, kas tai yra.

Netgi neprižadindamas kokios nors magiškos galios, kiekvienas žmogus gali pastebėti akių spindesį. Tas spindesys jau buvo jai žinomas dar tada, kai ji nebuvo nei girdėjusi apie jį, nei jo regėjusi. Pavyzdžiui, jį pastebėjo tą spindesį, pažvelgusi į akis Magui tą vakarą, kai jie pirmą kartą užėjo į barą.

Staiga ji sustojo.

„Pasigėriau", – vėl dingtelėjo jai. Reikia nedelsiant mesti visa tai iš galvos. Suskaičiuoti pinigus, įsitikinti, kad jų pakanka grįžti taksi. Tai svarbiausia.

Tačiau ji matė, kaip spindi Mago akys. Iš to spindesio buvo aišku, kad jis – jos Antroji Pusė.

– Tu perbalusi, – tarė Magas. – Tikriausiai padauginai išgerti.

– Tuoj praeis. Pasėdėkim, ir praeis. Paskiau važiuosiu namo.

Jie atsisėdo ant suoliuko, ir ji ėmė kraustyti rankinę, graibydama pinigus. Galėjo pasikelti, sėsti į taksi ir išvažiuoti su visa: ji turi Mokytoją, žino, kuriuo keliu jai eiti. Taip pat žino, kas yra jos Antroji Pusė: jeigu dabar ryžtųsi pasikelti nuo suolo ir išvažiuoti, vis viena būtų atlikusi Dievo skirtą uždavinį.

Betgi jai dvidešimt vieneri. Sulaukusi dvidešimt vienerių, ji jau žino, jog to paties persikūnijimo metu įmanoma sutikti dvi Antrąsias Puses ir jog tuomet jos laukia sielvartas ir kančios.

Kaip ji galėtų to išvengti?

– Aš nevažiuosiu namo, – tarė. – Lieku čia.

Mago akys spindėjo, ir tai, kas anksčiau buvo tik viltis, dabar tapo tikrenybe.

Jiedu nuėjo toliau. Pastebėjęs, kad Bridos aura pasikeitė kelis kartus, Magas palinkėjo jai nenukrypti nuo tiesaus kelio. Jis suprato, kokie žaibai ir žemės drebėjimai šiuo metu krečia jo Antrosios Pusės dvasią, betgi taip vyksta virsmo procesas. Taip keičiasi žemė, žvaigždės ir žmonės.

Išėję iš miestelio, jie atsidūrė plyname lauke ir patraukė į kalnus, kur visada susitikdavo, bet Brida paprašė sustoti.

– Eime ten, – tarė ji ir pasuko keliu, vedančiu į javų lauką. Ji pati nesuprato, kas jai šovė į galvą. Tik nujautė, kad jai būtina gamtos galia, jos draugiškos dvasios, nuo pat pasaulio sukūrimo dienos gyvenančios pačiose gražiausiose planetos vietose. Danguje taip aiškiai švietė mėnulio pilnatis, jog buvo matyti ir takas, ir laukai aplink.

Magas nusekė įkandin Bridos, netardamas nė žodžio. Širdies gilumoje jis dėkojo Dievui, kad patikėjo vidiniu balsu. Ir kad nepadarė tos pačios klaidos, nors ką tik, prieš išgirsdamas tai, ko troško, buvo ją bepakartojąs.

Jie įėjo į javų lauką, mėnesienoje spindintį lyg sidabrinė jūra. Brida traukė akiplotu, negalvodama, ką darys toliau. Jos vidinis balsas sakė, kad ji gali eiti pirmyn, kad ji tokia

pat stipri kaip ir jos pramotės, kad jai nėra ko rūpintis – jos šalia, nukreipia jos žingsnius ir saugo ją, pasitelkusios Laiko Išmintį.

Jie sustojo vidury lauko. Aplink dunksojo kalnai, ir viename jų buvo akmuo, nuo kurio matyti saulė, aukščiau už visas kitas suręsta medžiotojų trobelė ir ta vieta, kur viena mergina praleido naktį tamsoje ir baimėje.

„Aš pasiaukojau, – pagalvojo ji. – Pasiaukojau, ir dabar žinau, kad esu saugi". Ji įsivaizdavo namuose degančią žvakę – Mėnulio Tradicijos laidą.

– Čia bus gerai, – tarė sustojusi.

Paėmusi šakelę, nubrėžė žemėje didelį ratą, tardama šventus vardus, kurių ją išmokė Mokytoja. Ji neturėjo apeiginio durklo nei kitų šventų įrankių, bet su ja buvo pramotės, ir jos patvirtino pašventinusios virtuvės rykus, idant nereiktų mirti ant laužo.

– Šventas visas pasaulis, – tarė ji. – Ši šakelė – šventa.

– Taip, – atsiliepė Magas. – Viskas šiame pasaulyje šventa. Netgi smiltelė gali būti tiltas į neregimąjį pasaulį.

– Vis dėlto šiuo metu tiltas į neregimąjį pasaulį – tai mano Antroji Pusė, – atsakė Brida.

Jos akys pritvino ašarų. Dievas buvo teisingas. Jiedu įžengė į ratą, ir ji uždarė jį apeiginiais žodžiais. Tai buvo apsauga, magų ir burtininkų naudojama nuo neatmenamų laikų.

– Tu kilniaširdiškai parodei man savo pasaulį, – tarė Brida. – Aš atlieku šią apeigą, įrodydama, kad jam priklausau.

Ji iškėlė rankas į mėnulį, šaukdamasi magiškųjų gamtos galių. Ne kartą matė taip darant savo Mokytoją, kai jos eidavo į mišką, bet dabar darė tai pati, būdama tikra, jog negali suklysti. Galios sakė jai, jog nieko nereikia mokytis, svarbu tik prisiminti ankstesnius gyvenimus ir tuos laikus, kai ji buvo ragana. Paskiau ji ėmė melstis, kad būtų geras derlius ir kad ši dirva visada būtų naši. Čia buvo ji, šventikė, kuri kitais laikais siejo dirvos pažinimą su sėklos virsmu ir meldėsi, kai jos vyras dirbo žemę. Magas netrukdė Bridai atlikti pradinių veiksmų. Žinojo, kad tam tikru metu privalo perimti iniciatyvą, tačiau laike ir erdvėje taipgi turėjo būti įrašyta tai, kad ji pradėjo šį vyksmą. Jo Mokytojas, kuris šiuo metu klajojo astraliniame pasaulyje, laukdamas artimiausio gyvenimo, be abejo, buvo javų lauke, kaip buvo ir bare, stebėdamas pastarąjį jo gundymą, tikriausiai džiaugėsi, kad jis mokosi per kančias. Netardamas nė žodžio, jis klausėsi Bridos balso, kol ji pagaliau nutilo.

– Aš nesuprantu, kodėl tai dariau. Bet aš atlikau savąją dalį.

– Aš pratęsiu, – tarė jis.

Tuomet jis atsigręžė į šiaurę ir ėmė mėgdžioti dabar tik legendose ir mituose gyvuojančių paukščių balsus. Tik tos dalies ir trūko.

– Vika – gera Mokytoja, išmokė tave beveik visko, išskyrus pabaigą.

Nuskambėjus šventojo pelikano ir fenikso balsams, visą ratą užliejo šviesa, paslaptinga šviesa, kuri neapšvietė nieko aplink,

bet vis dėlto buvo šviesa. Magas pažvelgė į savo Antrąją Pusę, ji stovėjo šalia, spindėdama amžinuoju kūnu, gaubiama auksinės auros, o iš jos bambos ir galvos tryško šviesos pluoštai. Jis žinojo, kad ji mato tą patį: ji matė šviesos tašką virš jo kairiojo peties, nors ir truputį išskydusį – nuo išgerto vyno.

– Mano Antroji Pusė, – sukuždėjo ji, išvydusi tašką.

– Aš eisiu su tavimi Mėnulio Tradicijos keliu, – tarė Magas. Ir javų laukas aplink beregint virto pelenine dykuma, kurioje stovėjo šventovė, o prie jos didžiųjų durų šoko moterys baltas drabužiais. Brida su Magu žiūrėjo į tą vaizdą nuo kopos, ir jai buvo neaišku, ar kas nors juos irgi mato.

Jausdama šalia stovint Magą, Brida buvo beklausianti, ką reiškia tas regėjimas, tačiau balsas užstrigo gerklėje. Jis pastebėjo baimę jos akyse, ir jiedu grįžo į šviesos ratą vidury javų lauko.

– Kas tai buvo? – paklausė ji.

– Mano dovana tau. Tai viena iš vienuolikos Mėnulio Tradicijos slaptųjų šventyklų. Meilės ir dėkingumo dovana: aš laimingas vien todėl, kad tu esi; aš taip ilgai laukiau šio susitikimo.

Jiedu keliavo laiku, erdve, Tradicijomis. Brida išvydo žydinčius laukus, gyvulius, pažįstamus tik iš knygų, paslaptingas pilis ir miestus, tarytum plūduriuojančius šviesos debesyse. Visa padangė spindėjo užlieta šviesos, kai virš javų lauko Magas piešė jai šventuosius Tradicijos simbolius. Iš tam tikro aukščio Bridai atrodė, kad jie – kuriame nors Žemės ašigaly-

je, apačioje plytėjo ledo sukaustytas kraštovaizdis, tačiau tai buvo sava planeta; milžiniškame erdvėlaivyje plušėjo būtybės, mažesnės už žmones, ilgais pirštais ir skirtingų spalvų akimis. Kiekvieną sykį, kai ji bandydavo su juo ką nors aptarti, vaizdai pasikeisdavo. Moters širdimi Brida suvokė, jog šalia esantis vyras stengiasi jai parodyti visa tai, ko mokėsi tiek metų ir ką tikriausiai sergėjo, norėdamas padovanoti jai. Tačiau jis galėjo drąsiai sueiti su ja, nes ji buvo jo Antroji Pusė. Ji galėjo keliauti su juo Eliziejaus laukais, kur gyvena apšviestųjų dvasios ir kur, ieškodamos šviesos, retkarčiais atsilanko vilties ištroškusios dvasios.

Ji negalėjo pasakyti, kiek laiko praėjo nuo tos akimirkos, kai ji vėl atsidūrė savo pačios nubrėžtame rate greta apšviestojo žmogaus. Jau ir anksčiau ji buvo patyrusi meilę, tačiau ligi šios nakties meilė visada siejosi su baime. Baimė, nors ir kokia menkutė ji būtų, visada rusendavo kaip žvakė: matydavo jos liepsnelę beveik kiaurai visko, išskyrus spalvas. Ir šiuo metu, kai jos Antroji Pusė stovėjo priešais, ji suprato, jog meilė – tai jausmas, panašus į spalvas: lyg tūkstančiai vaivorykščių, suguldytų viena ant kitos.

„Kiek aš visko netekau, bijodama ko nors netekti“, – dingtelėjo jai, bežiūrint į vaivorykštes.

Ji gulėjo po apšviestuoju žmogumi su šviesos tašku virš kairiojo peties, ir iš jos galvos ir bambos tryško spinduliai.

– Norėjau pasikalbėti su tavimi ir nesugebėjau, – tarė ji.

– Nes padauginai išgerti, – atsiliepė jis.

Visa tai Bridai atrodė tolimas prisiminimas: baras, vynas, apmaudas dėl kažko, su kuo ji nenorėjo taikstytis.

– Ačiū už regėjimus.

– Tai buvo ne regėjimai, – atsakė apšviestasis. – Tu matei Žemės ir tolimos planetos išmintį.

Brida nenorėjo apie tai kalbėti. Ji nenorėjo klausytis paskaitų. Norėjo tik to, ką patyrė.

– Ar aš irgi apšviestoji?

– Kaip ir aš. Šviesa tokios pat spalvos. Ir tie patys energijos pluoštai.

Dabar šviesa buvo auksinė, o energijos pluoštai, trykštantys iš bambos ir galvos, – skaisčiai žydri.

– Man toks įspūdis, jog mudu buvome pasiklydę, o dabar vėl esame saugūs, – tarė Brida.

– Aš pavargau. Grįžkime. Aš irgi padauginau išgerti.

Brida žinojo, kad kažkur yra kitas pasaulis – su barais, javų laukais, autobusų stotimis. Bet nenorėjo ten grįžti: nieko kito netroško, tik likti čia visam laikui. Tolumoje girdėjo šaukiant balsą, tačiau šviesa tolydžio geso, kol visiškai išblėso. Padangėje vėl suspindo milžiniškas mėnulis, visą lauką užliedamas savo šviesa. Jie gulėjo nuogi, apsikabinę. Nejautė nei šalčio, nei gėdos.

Magas paprašė Bridą baigti apeigą, nes ji pati ją pradėjo. Brida ištarė kelis jai žinomus žodžius, o jis jai padėjo. Iškalbėjus

visas burtų formules, jis atvėrė magiškąjį ratą. Jie apsirengė ir atsisėdo ant žemės.

– Eime, – kiek palaukusi, tarė Brida. Magas pasikėlė, ji pasekė jo pavyzdžiu. Ji nebežinojo ką sakyti – buvo sumišusi, beje, kaip ir jis. Jie prisipažino mylintys vienas kitą ir dabar, kaip ir bet kuri įsimylėjėlių porelė, po tokio potyrio nedrįso pažvelgti vienas kitam į akis.

Tylą nutraukė Magas.

– Grįžk į miestą. Aš žinau, kur galima iškviesti taksi.

Brida nebesusivokė, ar, išgirdusi šiuos žodžius, nusivylė, ar pajuto palengvėjimą. Įsiskaudėjo galva, džiaugsmą palengva aptemdė nesmagumas. Ji buvo įsitikinusi, jog šiąnakt būtų jam visai netikusi draugė.

– Gerai, – atsakė ji.

Pasukę kitu keliu, jie grįžo į miestelį. Jis paskambino iš telefono būdelės ir iškvietė taksi. Belaukdami automobilio, jie atsisėdo ant šaligatvio krašto.

– Noriu tau padėkoti už šią naktį, – tarė ji.

Jis neatsiliepė.

– Nežinau, ar Lygiadienio šventė – vien burtininkių šventė. Tačiau man tai svarbi diena.

– Šventė yra šventė.

– Norėčiau, kad ir tu ateitum.

Jis mostelėjo ranka, lyg norėdamas nukreipti kalbą. Tikriausiai tuo metu ir jam, ir jai dingtelėjo ta pati mintis: kaip sunku išsiskirti su Antrąja Puse, tik su ja susitikus. Ji įsivaiz-

davo jį vienui vieną einantį namo ir pagalvojo, ar ji dar sugrįš. Žinoma, sugrįš, klausydama širdies balso. Vis dėlto vienatvę miške ištverti kur kas sunkiau nei vienatvę mieste.

– Nežinau, ar gali taip nelauktai ateiti meilė, – toliau kalbėjo Brida. – Tik žinau, kad mano širdis jai atvira. Aš jai pasirengusi.

Privažiavo taksi. Brida dar sykį pažvelgė į Magą ir pastebėjo, kad jis atrodo gerokai atjaunėjęs.

– Ir aš pasirengęs Meilei, – tiek tepasakė jis.

Virtuvė buvo erdvi, pro skaisčiai švarius langus tvino saulės šviesa.

– Ar gerai miegojai, dukrele?

Motina pastatė ant stalo puodelį karšto šokolado šalia skrebučių ir sūrio. Paskiau grįžo prie viryklės pakepti kiaušinienės su lašinukais.

– Gerai. Ar suknelė jau pasiūta? Man jos reikės poryt, šventei.

Motina atnešė kiaušinienę ir atsisėdo prie stalo. Ji matė, jog duktė turi rūpesčių, bet niekuo negalėjo jai padėti. Šiandien ji norėjo pasikalbėti nuoširdžiai kaip niekad, bet ir tai vargu ar pagelbėtų. Duktė gyveno kitame, nepažįstamame pasaulyje.

Jai buvo baisu: ji mylėjo dukterį, tokią vienišą tame naujajame pasaulyje.

– Mama, ar suknelė jau pasiūta? – neatlyžo Brida.

– Vidurdienį galėsi pasiimti, – atsakė motina.

Brida apsidžiaugė. Bent jau šiuo atžvilgiu pasaulis nepasikeitė. Motinos ir toliau rūpinasi dukterimis.

Motina vis nesiryžo klausti, bet pagaliau išdrįso:

– Kaip laikosi Lorensas, dukrele?

– Gerai. Vakare susitiksime.

Jai palengvėjo širdis, bet drauge pasidarė liūdna. Meilės reikalai niekada neduoda ramybės. Ji padėkojo Dievui, kad bent šie reikalai sekasi. Kita vertus, tik tuo ji ir galėjo padėti dukteriai: metams bėgant, meilė ne kažin kiek tepasikeitė.

Jos išėjo pasivaikščioti po miestelį, kuriame prabėgo Bridos vaikystė. Namai buvo tie patys, žmonės darė tą patį. Duktė susitiko su mokslo draugėmis, dirbančiomis vieninteliame banko skyriuje. Visos jos vadino viena kitą vardais, sveikinosi su Brida; vienos pastebėjo, kad ji subrendo, kitos – kad tapo tikra gražuole. Dešimtą valandą jiedvi nuėjo išgerti arbatos į tą patį restoraną, kur ji paprastai lankydavosi prieš vestuves, tikėdamasi ką nors sutikti, įsimylėti iš pirmo žvilgsnio, kad pagaliau pasibaigtų nuobodus kasdienis gyvenimas.

Motina vėl pažvelgė į dukterį, joms aptariant miestelio naujienas. Ji džiaugėsi, kad Brida domisi kiekvienu žmogumi.

– Suknelės man reikės šiandien, – vėl užsiminė Brida. Ji atrodė truputį susirūpinusi, bet tikriausiai ne dėl suknelės. Ji žinojo, kad motina visada patenkins kiekvieną jos norą.

Įsidrąsinusi motina vėl ryžosi pakamantinėti dukterį, nors vaikai nemėgsta, kai jų klausinėja tokių dalykų: jie jaučiasi nepriklausomi, laisvi, pajėgūs patys įveikti visus sunkumus.

– Ar turi kokių rūpesčių, dukrele?

– Ar kada nors esi mylėjusi du vyrus, mama? – Jos balsas skambėjo šiek tiek iššaukiamai, lyg šiame pasaulyje tik jos vienos tyko bėdos.

Motina pasidažė pyragaitį į arbatą ir ramiai suvalgė. Jos akys lakstė, lyg ieškodamos prarastojo laiko nuotrupų.

– Taip. Esu.

Brida loštelėjo ir apstulbusi pažvelgė į motiną. Ši šypsodamasi pasiūlė jai eiti dar pasivaikščioti.

– Tavo tėvas buvo mano pirmoji ir didžioji meilė, – tarė, kai jos išėjo iš restorano. – Aš buvau laiminga su juo. Turėjau viską, apie ką svajojau, būdama jaunesnė už tave. Tuo metu aš, kaip ir mano draugės, buvau įsitikinusi, kad gyventi verta tik dėl meilės. Kam nepasiseka ko nors surasti, tas negali pasigirti, jog išsipildė jo svajonės.

– Nenukrypk nuo temos, mama, – nekantriai pertraukė ją Brida.

– Daug apie ką svajojau. Svajojau, pavyzdžiui, gyventi dideliame mieste, pažinti pasaulį, plytintį už mano miestelio ribų. Bandžiau įtikinti tėvus, kad noriu ten mokytis, lankyti kokią nors mokyklą, kokios nėra pas mus. Nemiegodavau ištisomis naktimis, apgalvodama, ką jiems sakysiu. Apsvarstydavau kiekvieną žodį, jų atsakymus ir savo argumentus.

Motina dar niekada taip nebuvo kalbėjusi. Brida klausėsi susigraudinusi, jausdama lyg kokią kaltę. Jos galėjo ir anks-

čiau pasinaudoti tokiomis akimirkomis, bet kiekviena gyveno užsidariusi savo pasaulėlyje su savo mintimis.

– Jau buvau nusprendusi su jais pasišnekėti, bet netikėtai susipažinau su tavo tėvu, dviem dienoms likus iki numatyto pokalbio. Pažvelgiau jam į akis: jos spindėjo taip, lyg būčiau sutikusi žmogų, kurį visą gyvenimą svajojau sutikti.

– Žinau, mama, ir man taip atsitiko.

– Susipažinusi su tavo tėvu, supratau, jog mano ieškojimai pasibaigė. Praėjo noras ieškoti gyvenimo prasmės, jau nebesikrimtau, kad gyvenu čia, visada tarp tų pačių žmonių, darau vis tą patį. Kiekviena diena būdavo vis kitokia, nes mudu be galo mylėjome vienas kitą.

Mudu susižadėjome, paskiau susituokėme. Aš niekada nepasakojau jam apie savo svajones gyventi dideliame mieste, pažinti kitus kraštus ir kitus žmones. Nes ūmai visas pasaulis sutilpo mano miestelyje. Meilė įprasmino mano gyvenimą.

– Sakei, jog mylėjai ir kitą žmogų, mama.

– Norėčiau kai ką tau parodyti, – užuot atsakiusi, tarė ji.

Jiedvi priėjo prie vienintelės miestelyje katalikų bažnyčios, per religinius karus keliskart sugriautos ir vėl atstatytos. Vaikystėje Brida paprastai eidavo ten mišių kiekvieną sekmadienį – lipti bažnyčios laiptais būdavo tikra kančia. Palei turėklus iš abiejų pusių stovėjo šventųjų statulos: šventojo Petro iš kairės ir šventojo Jokūbo iš dešinės, per laiką jau aptrupėjusios ir tu-

ristų subraižytos. Žemę klojo sudžiūvę lapai, lyg į šį miestelį būtų atėjęs ne pavasaris, bet ruduo.

Bažnyčia stovėjo ant kalvos, ir per medžius jos nebuvo matyti iš tos vietos, kur jos atėjo. Motina atsisėdo ant pirmojo laipto ir paprašė Bridą prisėsti šalia.

– Tai atsitiko čia, – tarė. – Kartą, nepamenu kodėl, vakare panorau pasimelsti. Norėjau pabūti viena, apmąstyti savo gyvenimą, ir bažnyčia tikriausiai tam buvo pati tinkamiausia vieta.

Tačiau atėjusi pamačiau nepažįstamą vyriškį. Jis sėdėjo ten, kur dabar sėdi tu, šalia stovėjo du lagaminai: atrodė pasiklydęs, kažko beviltiškai ieškojo atskleistoje knygoje. Man dingtelėjo, kad tai veikiausiai turistas, gal ieško viešbučio, ir nutariau prie jo prieiti. Užkalbinau jį. Iš pradžių jis lyg persigando, bet paskiau apsiramino ir nustojo manęs varžytis.

Pasakė man, kad jis anaiptol nepasiklydęs. Buvo archeologas, savo automobiliu važiavo į šiaurę, ten, kur buvo aptikęs kažkokius griuvėsius, bet sugedo variklis. Iškviestas mechanikas jau buvo kelyje, ir jis nutarė pasinaudoti proga ir apžiūrėti bažnyčią. Ėmė klausinėti mane apie miestelį, apie aplinkinius miestus, apie istorinius paminklus.

Netikėtai visi rūpesčiai, slėgę mane tą vakarą, lyg per stebuklą išblėso. Pasijutau reikalinga ir ėmiau pasakoti viską, ką žinojau, staiga suvokusi, jog ne veltui tiek metų gyvenau šiame krašte. Priešais mane sėdėjo žmogus, kuris domėjosi kraštu ir

žmonėmis, kuris galėjo būsimoms kartoms išsaugoti visa tai, ką aš girdėjau ir patyriau nuo mažų dienų. Žmogus, sėdintis ant laiptų, man parodė, kokia aš svarbi pasauliui ir savo šalies istorijai. Aš pasijutau reikalinga, ir tai buvo vienas pačių gražiausių jausmų, koks gali gimti žmogui.

Kai jam papasakojau apie bažnyčią, toliau mudu šnekučiavome apie kitus dalykus. Papasakojau, kaip didžiuojuos savo miesteliu, ir jis man atsakė nepamenu kokio rašytojo žodžiais: „Tavo gimtinė teikia tau Visatos galių“.

– Tai pasakė Levas Tolstojus, – tarė Brida.

Tačiau motina keliavo toliau laiku, kaip kartą ji keliavo pati. Jai nereikėjo nežemiškų katedrų, požeminių bibliotekų ir apdulkėjusių knygų – pakako prisiminti vieną pavasario vakarą ir žmogų su lagaminais ant bažnyčios laiptų.

– Mudu ilgai šnekėjomės. Galėjau praleisti su juo visą vakarą, tačiau bet kuriuo metu turėjo atvažiuoti mechanikas. Norėjau pasinaudoti kiekviena sekunde. Klausinėjau apie pasaulį, apie kasinėjimus, apie gyvenimo geismą, skatinantį dabartyje ieškoti praeities. Jis man pasakojo apie karius, išminčius ir piratus, kurių būta mūsų žemėje.

Kai atsipeikėjau, saulė jau slėpėsi už horizonto, – dar niekada mano gyvenime taip greitai nebuvo prabėgęs nė vienas vakaras.

Supratau, kad ir jis jaučia tą patį. Jis vis klausinėjo mane, kad tik nenutrūktų pokalbis, kad tik nepasakyčiau, jog man metas eiti. Kalbėjo be perstojo, pasakojo apie savo gyvenimą

ir to paties klausinėjo mane. Iš akių pastebėjau, kad jis geidžia manęs, nors tuo metu ir buvau dvigubai vyresnė už tave.

Buvo pavasaris, maloniai kvepėjo gamtos atgaiva, ir aš vėl pasijutau jauna. Šiame krašte auga tokia gėlė, pražystanti rudenį; tai va, aną vakarą aš jaučiausi kaip ta gėlė. Lyg tas žmogus tik todėl netikėtai atsirado ant laiptų mano gyvenimo rudenį, kai tariausi išgyvenusi viską, kas man skirta, kad suvokčiau, jog nė vienas jausmas – kaip, pavyzdžiui, meilė – nesensta drauge su kūnu. Jausmai – dalis man nepažįstamo pasaulio, tačiau tai pasaulis, kur nėra nei laiko, nei erdvės, nei ribų.

Valandėlę ji tylėjo. Jos akys žvelgė į tolius – į aną pavasarį.

– Jaučiausi lyg paauglė, nors man buvo trisdešimt aštuoneri, vėl jaučiausi geidžiama. Jis nenorėjo, kad aš nueičiau. Bet štai galiausiai jis nutilo. Pažvelgė man tiesiai į akis ir nusišypsojo. Lyg širdimi supratęs, apie ką galvoju, ir patvirtindamas, jog tai tiesa, jog esu jam labai svarbi. Valandėlę abu tylėjome, paskiau atsisveikinome. Mechanikas nepasirodė.

Vėliau daug dienų mąsčiau, ar tai iš tikrųjų buvo žmogus, ar angelas, Dievo siųstas man duoti slapčiausias gyvenimo pamokas. Galų gale padariau išvadą, jog jis iš tikrųjų buvo žmogus. Žmogus, mylėjęs mane kad ir vieną vakarą ir tą vakarą man perdavęs tai, ką puoselėjo visą gyvenimą: savo grumtynių ir bėdų patirtį, savo svajones. Tą vakarą aš irgi jam atsidaviau visa savo esybe: buvau jo draugė, žmona, klausytoja, mylimoji. Per kelias valandas išgyvenau viso gyvenimo meilę.

— — —

Motina pažvelgė į dukterį. Troško, kad ji viską suprastų. Tačiau širdies gilumoje buvo įsitikinusi, jog Brida gyvena pasaulyje, kur tokios meilės nebėra.

– Aš visada mylėjau tavo tėvą, mylėjau diena dienon, – baigė ji šiais žodžiais. – Jis visada buvo šalia manęs, jis davė man visa, ką turiu geriausia, ir aš noriu būti drauge su juo iki paskutinio atokvėpio. Tačiau širdis – tai slėpinys, ir aš niekada nesuvokiau, kas tuomet nutiko. Žinau nebent tai, jog tas susitikimas man įkvėpė pasitikėjimą savimi, parodydamas, kad aš dar sugebu mylėti ir būti mylima, ir išmokė vieno dalyko, kurio niekada nepamiršiu: kai randi gyvenime ką nors itin svarbaus – vadinasi, privalai atsisakyti visa kita.

Kartais vis dar jį prisimenu. Įdomu, ar jis rado tai, ko ieškojo tą vakarą, ar jis gyvas, ar Dievas jau priglobė jo dvasią. Žinau nebent, jog jis nebegrįš, – tik todėl taip karštai ir taip stipriai galėjau jį pamilti. Nes negalėjau jo prarasti: jis visa savo esybe atsidavė man tą vakarą.

Motina atsistojo.

– Man regis, metas grįžti namo ir užbaigti tavo suknelę, – tarė.

– Aš dar pasėdėsiu, – atsiliepė Brida.

Priėjusi prie dukters, motina švelniai ją pabučiavo.

– Ačiū, kad išklausei. Dar niekam nepasakojau šios istorijos. Vis bijojau, kad numirsiu ir nusinešiu ją į kapus. Dabar tu ją man išsaugosi.

Brida užlipo laiptais ir stabtelėjo prie bažnyčios. Nedidelis ovalo formos pastatas buvo viso krašto pasididžiavimas; tai buvo pirmoji šventa krikščionybės vieta šalyje, ir kiekvienais metais jos aplankyti važiuodavo mokslo žmonės ir turistai. Iš pradinės bažnyčios, statytos penktajame šimtmetyje, nieko nebeliko, išskyrus keletą aslos plokščių; vis dėlto, kiekvienąsyk, kai atstatytoji bažnyčia būdavo sugriauta, kas nors vis atlikdavo, tad, apžiūrėdami bažnyčią, lankytojai galėdavo pamatyti įvairių architektūros stilių istoriją.

Viduje gaudė vargonai, ir Brida valandėlę klausėsi muzikos. Bažnyčioje viskas buvo aišku, Visata buvo ten, kur jai priklausė būti, kiekvienas, kas įeidavo pro šias duris, galėdavo pamiršti savo rūpesčius. Ten nebuvo grėsmingų paslaptingų galių, tamsių naktų, kai žmogus turi tikėti, nieko nesuprasdamas. Jau nebebuvo nė užuominos apie laužus, visos pasaulio religijos vėl sutartinai padėjo žmonėms priartėti prie Dievo. Jos šalis vis dar buvo išimtis šioje taikaus sambūvio viešpatijoje: šiaurėje žmonės žudė vieni kitus vardan tikėjimo. Bet ir šios skerdynės turėjo pasibaigti po kelerių metų: beveik visiems buvo aišku, kas yra Dievas. Jis – kilniaširdis tėvas, žmonijos išganymas.

„Aš – ragana“, – tarė ji sau, grumdamasi su tolydžio didėjančiu noru įeiti į vidų. Dabar jos Tradicija nebe ta, ir, nors Dievas – vienas visiems, įėjusi pro šias duris, ji suterš šventovę ir drauge susiterš pati.

Ji užsidegė cigaretę ir nukreipė akis į tolį, stengdamasi nieko nebegalvoti. Bandė visas mintis sutelkti į motiną. Staiga ją apėmė noras bėgti į namus, pulti jai ant kaklo ir papasakoti, jog po dviejų dienų bus įšventinta į Didžiuosius Raganavimo Slėpinius. Jog vien Mėnulio Tradicijos priemonėmis keliavo laiku, pažino sekso galią, sugebėjo nuspėti, kas išdėliota parduotuvės vitrinoje. Ji troško meilės ir atjautos, nes širdies gilumoje irgi slėpė istorijas, kurių niekam negalėjo papasakoti.

Vargonai nutilo, ir Brida vėl išgirdo miestelio šurmulį, paukščių giesmes, vėją, siaudžiantį pro medžių šakas, skelbiantį artėjant pavasarį. Virstelėjo bažnyčios durys: kažkas išėjo. Staiga ji vėl tarytum grįžo į vaikystę, į tą sekmadienį, kai nekantraudama stovėjo toje pačioje vietoje, nes mišios atrodė tokios ilgos, o ji tik sekmadieniais galėdavo palakstyti po laukus.

„Turiu įeiti“. Galbūt motina suvokė, kokie jausmai neduoda jai ramybės, bet ji buvo toli. Galbūt suvokė, kad ji stovi prie tuščios bažnyčios. Ji niekad neklausė Vikos, koks buvo krikščionybės vaidmuo praeityje, kai vyko visi tie dalykai. Jai buvo toks jausmas, jog, žengdama pro šias duris, ji išduos seseris, sudegintas ant laužo.

„Juk mane irgi sudegino ant laužo“, – tarė ji sau. Prisiminė maldą, kurią kalbėjo Vika, pagerbdama nukankintas raganas. Toje maldoje ji minėjo Jėzų ir Mergelę Mariją. Viską pranoko meilė, joje nebuvo neapykantos – tik viena kita klaida. Galbūt kadaise žmonės užsimanė atstovauti Dievui – ir pridarė klaidų.

Tačiau Dievas neturėjo su tuo nieko bendra.

Kai pagaliau ji įėjo pro duris, viduje buvo tuščia. Tik degė kelios žvakės, liudydamos, jog tą rytą kažkas panūdo atnaujinti sandorą su širdimi nujaučiama galia ir taip perėjo tiltu, jungiančiu regimąjį pasaulį su neregimuoju. Ji jau gailėjosi nusidėjusi mintimis: čia irgi nebuvo nieko aiškaus, žmonės turėjo bandyti laimę, pasinerdami į Tamsią Tikėjimo Naktį. Priešais ją stovėjo nukryžiuotas Dievas, pažiūrėti toks paprastas ir niekuo neypatingas.

Jis negalėjo jai padėti. Ji turėjo spręsti pati, niekas negalėjo jai padėti. Turėjo išmokti žvelgti pavojui į akis. Ji neturėjo tų galimybių, kuriomis buvo apdovanotas Nukryžiuotasis: Jis žinojo savo priedermę, nes buvo Dievo Sūnus. Niekada neklydo. Nepatyrė žmonių meilės, išskyrus meilę Tėvui. Jis turėjo tiktai rodyti savo išmintį ir vėl kreipti žmones dangaus keliu.

Argi tai viskas? Ji prisiminė, kaip vieną sekmadienį, mokydamas ją katekizmo, tėvas atrodė kaip niekad susijaudinęs. Tą dieną jie skaitė skirsnį, kuriame buvo kalbama, kaip Jėzus, prakaituodamas krauju, kreipiasi į Dievą, melsdamas suteikti jėgų išgerti kančių taurę.

„Betgi tada Jis jau žinojo, kad Jis – Dievo Sūnus, tad kodėl to meldė?“ – paklausė ji tėvą.

„Todėl, kad žinojo tai tik širdimi. Jeigu būtų tikrai tai žinojęs, Jo priedermė būtų buvusi beprasmė, nes Jis nebuvo tapęs tikru žmogumi. Žmogus abejoja ir vis dėlto eina toliau savo keliu“.

Ji vėl pažvelgė į Nukryžiuotąjį ir pirmąsyk gyvenime pasijuto Jam artimesnė: galimas daiktas, tai buvo tik vienišas, baimės kamuojamas žmogus, ir, susidūręs su mirtimi, jis klausė: „Tėve, o mano Tėve, kodėl mane apleidai?“ Jeigu Jis taip kalbėjo – vadinasi, netgi Jis nebuvo tikras tuo, ką daro. Jis bandė laimę – kaip ir visi žmonės pasinerdamas į Tamsią Naktį, žinodamas, jog ras atsaką tik kelio gale. Jis irgi kamavosi, priverstas pats spręsti svarbiausius gyvenimo klausimus, palikdamas tėvą, motiną ir gimtąjį miestelį ir eidamas ieškoti Žmonijos, Įstatymo slėpinių.

Ir jeigu Jis visa tai patyrė – vadinasi, pažino meilę, nors Evangelijoje apie tai nekalbama: žmonių meilę suprasti daug sunkiau negu meilę Aukščiausiajam. Tačiau dabar ji prisiminė, jog prisikėlęs pirmiausia Jis pasirodė moteriai, lydėjusiai Jį iki pat galo.

Rodės, jog Nukryžiuotasis tylėdamas jai pritaria. Jis ragavo vyno, duonos, pažino šventes, žmones ir pasaulio grožį. Neįmanoma įsivaizduoti, kad Jis nebūtų pažinęs moters meilės – kaip tik todėl Jis krauju prakaitavo Alyvų sode, nes sunku atsisveikinti su žemiškuoju pasauliu ir pasiaukoti dėl meilės žmonijai, pažinus vienos vienintelės būtybės meilę.

Jis išbandė viską, ką pasaulis galėjo Jam pasiūlyti, ir vis dėlto ėjo savo keliu, suvokdamas, kad Tamsi Naktis pasibaigs ant kryžiaus – arba ant laužo.

– Viešpatie, visiems mums lemta nepaisyti pavojų, einant per Tamsią Naktį. Aš bijau mirties, nenoriu atsisveikinti su šiuo gyvenimu. Bijau meilės, nes ji pilna mums nesuvokiamų dalykų: jos šviesa be galo skaisti, bet mane baugina jos šešėlis.

Ji susigriebė, jog nejučiomis meldžiasi. Dievas jos klausėsi ir, regis, suprato, ko ji prašo, imdamas į širdį jos žodžius.

Ji palaukė atsakymo, bet neišgirdo nė menkiausio garso, nepastebėjo jokio ženklo. Jis stovėjo priešais – žmogus, prikaltas prie kryžiaus. Jis atliko savo vaidmenį – parodė pasauliui, kad, jeigu kiekvienas žmogus atliktų savąjį, niekam daugiau nebereikėtų kentėti. Nes Jis jau kentėjo už visus žmones, išdrįsusius kovoti dėl savo svajonių.

Brida apsiverkė, pati nesuvokdama kodėl.

Išaušo rūškanas rytas, tačiau nelijo. Lorensas jau daug metų gyveno šiame mieste – išmanė, ką žada tokie debesys. Atsikėlęs nuėjo į virtuvę užplikyti kavos.

Brida įėjo dar nespėjus užvirti vandeniui.

– Vakar labai vėlai atsigulei, – tarė jis.

Ji neatsiliepė.

– Šiandien ypatinga diena, – toliau kalbėjo jis. – Suprantu, kokia ji svarbi tau. Labai norėčiau būti su tavimi drauge.

– Šventė, – atsakė Brida.

– Ką tu nori tuo pasakyti?

– Kad šventė. Nuo tos dienos, kai mudu susipažinome, visada drauge einame į šventes. Eime, būsi svečias.

Magas nuėjo pažiūrėti, ar vakarykštis lietus nesulaužė jo bromelijų. Jos buvo sveikos, ir jis pasijuokė iš savęs: šiaip ar taip, gamtos galios kartais sutaria.

Jis prisiminė Viką. Ji jau nebepastebi šviesos taškų, nes juos mato tik Antrosios Pusės, tačiau mato šviesos pluoštus – jį ir jos mokinę supančius energijos laukus. Burtininkės – visų pirma moterys.

Mėnulio Tradicijoje tai vadinama „Meilės vizija", ir, nors tie laukai paprastai sieja ir šiaip simpatizuojančius žmones, neturinčius nieko bendra su Antrąja Puse, jis sumetė, kad ji supyks, juos išvydusi. Supyks, kaip supyktų moteris, kaip supyktų Snieguolės pamotė, nepakenčianti gražesnių už save.

Šiaip ar taip, Vika – Mokytoja, ji beregint suvoktų, koks tuščias jos pyktis. Tačiau jos aura jau būtų kitos spalvos.

Tuomet jis prieis prie jos, pabučiuos ir pasakys, kad ji pavyduliauja. Ji atsakys, kad nepavyduliauja. Jis paklaus, ko ji pyksta.

Ji atsakys, kad ji – moteris ir jai nėra ko teisintis. Jis vėl ją pabučiuos, nes ji sako tiesą. Ir pasakys, kad jis visada jos ilgėjosi, kai jie buvo išsiskyrę, ir kad žavisi ja labiau nei bet

kuria kita moterimi pasaulyje, išskyrus Bridą, nes Brida – jo Antroji Pusė.

Vika apsidžiaugs. Nes ji – protinga.

„Aš pasenau. Nieko kita nedarau, tik šneku pats su savimi“. Betgi ne, ne todėl, kad pasenau: visi įsimylėję vyrai taip elgiasi, pagalvojo jis.

Vika džiaugėsi, nes lietus nustojo ir vakarop išsisklaidė debesys. Gamta turi derintis su žmonių darbais.

Imtasi visų priemonių, kiekvienam numatyta, ką jis turės daryti, nieko netrūksta.

Priėjusi prie altoriaus, ji kreipėsi į savo Mokytoją, prašydama dalyvauti šios nakties apeigose: trys naujos burtininkės bus įšventintos į Didžiuosius Slėpinius, ir visa atsakomybė gula ant jos pečių.

Nuėjusi į virtuvę, ji užkaitė kavą. Išspaudė apelsinų sulčių, paskrudino skrebučių, suvalgė kelis dietinius sausainius. Dar pasigražino – žinojo, kokia ji išvaizdi. Tegu visi mato, kad ji ne tik graži, bet ir protinga, ir sumani.

Atsainiai maišydama kavą, ji prisiminė tą dieną, tokią pačią kaip šiandien, kai prieš daugelį metų jos Mokytojas sutvirtino jos likimą su Didžiaisiais Slėpiniais. Pabandė įsivaizduoti, kokia buvo tuomet, kokias svajones puoselėjo, ko tikėjosi iš gyvenimo.

„Aš pasenau. Brendu į praeities prisiminimus“, – garsiai tarė ji. Greitai išgėrė kavą ir puolė ruoštis. Turėjo dar kai ką padaryti.

Vis dėlto jai buvo aišku, kad ji nesensta. Jos pasaulyje nebuvo Laiko.

Brida nustebo, greitkelio pakraštyje pamačiusi gausybę automobilių. Sunkūs debesys, rytą niaukę dangų, išsisklaidė – giedravo paskutinių saulės spindulių nužerta mėlynė. Pirmoji pavasario diena pasitaikė šalta.

Ji kreipėsi į miško dvasias, prašydama saugoti ją ir globoti, paskiau pažvelgė į Lorensą. Šiek tiek sutrikęs, bet vis dėlto džiaugdamasis, kad atvažiavo drauge su Brida, jis pakartojo jos žodžius. Norėdami išsaugoti savo meilę, retkarčiais jie turėdavo įžengti vienas į kito pasaulį. Juodu irgi jungė tiltas tarp regimojo ir neregimojo pasaulių. Magija lydi kiekviename žingsnyje.

Jie leidosi sparčiais žingsniais per mišką ir netrukus priėjo laukymę. Brida tikėjosi pamatyti tokį vaizdą: įvairaus amžiaus ir, ko gero, įvairių profesijų vyrai ir moterys šnekučiavo, sustoję būreliais, išsikalbėdami apie pačius paprasčiausius žemiškus reikalus. Vis dėlto, kaip ir jiedu, visi atrodė sutrikę.

– Ar jie visi? – paklausė Lorensas, nesitikėjęs to pamatyti.

Brida atsakė, jog ne: kai kurie esą svečiai, kaip ir jis. Ji gerai nežinojo, kas iš tikrųjų turi dalyvauti: viskas paaiškėsią tam tikru metu.

Jiedu pasirinko sau vietą, ir Lorensas numetė ant žemės kuprinę. Joje buvo Bridos suknelė ir trys buteliai vyno: Brida prašė kiekvieną – ar tai būtų dalyvis, ar svečias – atsinešti po butelį. Brida užsiminė apie Magą, su kuriuo susitinkanti kalnuose, bet jis nelabai atkreipė dėmesį į jos žodžius.

– Įsivaizduoji, – išgirdo jis kalbant šalia moterį, – įsivaizduoji, kaip nustebtų mano draugės, sužinojusios, kad šiąnakt dalyvavau tikroje raganų puotoje.

Raganų puota. Šventė, išlikusi nepaisant kraujo, laužų, Proto amžiaus ir užmiršties. Lorensas ramino save, tardamas sau, jog čia nemaža tokių pat kaip ir jis svečių. Vidury laukymės jis pastebėjo iš sausuolių sukrautą laužą, ir jį nukrėtė šiurpas.

Vika stovėjo kitoje pusėje, šnekučiuodama su būreliu žmonių. Išvydusi Bridą, priėjo pasisveikinti ir paklausė, ar viskas gerai. Ši padėkojo už dėmesį ir supažindino ją su Lorensu.

– Aš pakviečiau dar vieną žmogų, – pridūrė.

Vika dirstelėjo į ją nustebusi. Bet tučtuojau plačiai nusišypsojo: Brida suprato, kad jai aišku, kas tai per svečias.

– Labai malonu, – tarė Vika. – Juk tai ir tavo šventė. Be to, jau seniai nesu mačiusi senojo raganiaus. Gal jau bus ko nors išmokęs.

Žmonių daugėjo, ir Brida negalėjo atskirti svečių nuo dalyvių. Po pusvalandžio, kai jau apie šimtą žmonių šurmuliavo laukymėje, Vika paprašė tylos.

– Tai ceremonija, – tarė ji. – Tačiau ši ceremonija – šventė. O šventė prasideda tik tada, kai visi pakelia taures.

Atkimšusi butelį, ji įpylė vyno į šalia stovinčio žmogaus taurę. Netrukus per rankas ėmė eiti buteliai, ir balsų šurmulys sustiprėjo. Brida nenorėjo gerti. Ji dar puikiai prisiminė vyrą, javų lauke jai atskleidusį Mėnulio Tradicijos slėpinius. Be to, vis dar nesirodė jos laukiamas svečias.

Tuo tarpu Lorensas visiškai atsipalaidavo ir ėmė šnekėtis su šalia stovinčiais žmonėmis.

– Tai bent šventė! – juokdamasis tarė Bridai. Jis tikėjosi kokių nors ne šio pasaulio dalykų, o pasirodė, jog tai – šventė, ir tiek. Be kita ko, kur kas smagesnė nei mokslininkų šventės, kuriose dalyvauti laikydavo savo pareiga.

Netoliese būrelyje žmonių stovėjo pažįstamas žilabarzdis vyriškis, universiteto dėstytojas. Jis sutriko nežinodamas ką daryti, bet vyriškis taip pat jį pažino ir sveikindamasis pakėlė taurę. Lorensas pajuto palengvėjimą – jau seniai nebebuvo nei raganų medžioklės, nei jos pasekėjų.

– Smagu kaip per iškylą, – nugirdo Brida kažką sakant. Taip, tikrai panašu į iškylą, ir ši mintis jai uždavė širdį. Ji tikėjosi kokio nors ritualo, ko nors panašaus į raganų puotas, kadaise įkvėpusias Goją, Sen Sansą, Pikasą. Ji paėmė butelį, stovintį šalia, ir, prisipylusi taurę, išgėrė vyno.

Šventė. Šventė, įgalinanti pereiti tiltu iš regimojo pasaulio į neregimąjį. Bridai dingtelėjo mintis, kaip tokioje suterštoje vietoje gali įvykti kas nors šventa.

Veikiai nusileido naktis, o žmonės gėrė be paliovos. Visiškai sutemus, keli vyrai, nesilaikydami jokių apeigų, užkūrė laužą.

Kadaise irgi taip būdavo: prieš tapdamas galingu magijos elementu, laužas paprasčiausiai skleidė šviesą. Šviesą, prie kurios burdavosi moterys, atėjusios pasikalbėti apie savo vyrus, magijos potyrius, susitikimus su inkubais ir sukubais, baisingais viduramžių demonais-meilužiais. Kadaise irgi taip būdavo: šventė, didžiulė šventė, į kurią, kupinos vilčių, susirinkdavo minios žmonių linksmai švęsti pavasario, tuomet linksmindamiesi žmonės mesdavo iššūkį Įstatymui, nes nevalia linksmintis silpniesiems gundyti sukurtame pasaulyje. Didikai, šios žemės viešpačiai, užsidarę savo niūriose pilyse, žiūrėdavo į miškuose liepsnojančius laužus, jausdamiesi apvogti: valstiečiai troško laimės, o tie, kurie paragauja laimės, jau nebegali ramiai taikstytis su liūdesiu. Valstiečiai galėjo užsimanyti džiaugtis ištisus metus, ir tuomet kiltų grėsmė politinei ir religinei sistemai.

Keturi ar penki apygirčiai žmonės ėmė šokti aplink laužą, tikriausiai bandydami pamėgdžioti raganų šventę. Tarp šokančiųjų Brida pastebėjo Įšventintąją, su kuria susipažino, Vikai pagerbiant kankines seseris. Ji pasipiktino: tikėjosi, kad Mėnulio Tradicijos pasekėjai turi padoriai elgtis šventoje vietoje. Prisiminė naktį, praleistą drauge su Magu, ir tai, kaip astralinės kelionės metu vynas trikdė jųdviejų ryšį.

– Mano draugai sprogs iš pavydo, – išgirdo ji. – Nieku gyvu negalės patikėti, kad buvau raganų puotoje.

To jau buvo per daug. Reikėjo bent trumpam pasišalinti nuo visų tų žmonių, suvokti, kas vyksta, įveikti nenugalimą

norą grįžti namo, bėgti iš čia, kol dar visiškai nenusivylė tuo, ko laukė ištisus metus. Ji apsidairė, žvilgsniu ieškodama Vikos: ši kvatodama linksminosi su svečiais. Aplink laužą rinkosi vis daugiau žmonių, kai kurie dainavo plodami rankomis, kiti jiems pritarė, kaukšėdami taurėmis į tuščius butelius.

– Eisiu pasivaikščioti, – tarė ji Lorensui.

Aplink jį jau stovėjo būrelis žmonių, susižavėjusių pasakojimais apie senas žvaigždes ir šiuolaikinės fizikos stebuklus. Tačiau jis beregint nutilo.

– Gal nori, kad eičiau drauge?

– Ne, verčiau eisiu pasivaikščioti viena.

Ji nusisuko ir patraukė į mišką. Balsų šurmulys ėjo gyvyn, garsyn, ir visa tai – besaikis gėrimas, šnekos, žmonės, aplink laužą mėgdžiojantys raganas, – susimaišė jos galvoje. Ji taip seniai laukė šios nakties, bet pasirodė, jog tai paprasčiausia šventė, panaši į labdaros draugijų renginius, kur žmonės susirinkę valgo, geria, juokauja, o paskiau sako kalbas apie būtinybę gelbėti Pietų pusrutulyje išmirštančius indėnus arba ruonius Šiaurės ašigalyje.

Ji nuėjo per mišką, neišleisdama iš akių laužo. Keliu, vingiuojančiu aplink akmenį, pakilo į kalvą, iš kur atsivėrė vaizdas į laukymę. Tačiau ir iš ten vaizdas buvo nekoks: Vika vaikščiojo nuo vieno būrelio prie kito, klausinėdama, ar nieko netrūksta, aplink laužą šoko žmonės, bučiavosi nuo vyno apdujusios porelės. Lorensas įsikarščiavęs kažką pasakojo dviem vyrams, ko

gero, tai, kas tinka bare, bet ne tokioje štai šventėje. Per mišką skubėjo vėlyvas svečias, gal visai svetimas, šurmulio primasintas žmogus, ieškantis pramogų.

Eisena pasirodė pažįstama.

Magas.

Išsigandusi Brida pakniopstomis puolė keliu žemyn. Norėjo užbėgti jam už akių, kol jis dar nespėjo prieiti laukymės. Troško jo pagalbos – kaip ir ne kartą anksčiau. Troško suvokti, kas čia vyksta.

– Niekas taip nemoka rengti šventės kaip Vika", – pagalvojo Magas, žingsniuodamas laukymės link. Jis jautė ir regėjo nevaržomą žmonių energiją. Iš pradžių raganų puota niekuo nesiskyrė nuo bet kokio pobūvio – reikėjo palaukti, kol visi dalyviai pajus tą pačią vibraciją. Pirmą kartą, atsidūręs raganų puotoje, jis labai pasipiktino tuo, ką išvydo: prisiminė, kad pasivadino Mokytoją į šalį ir paklausė, kas čia vyksta.

„Ar kada nors esi buvęs šventėje?" – paklausė Mokytojas suirzęs, nes Magas pertraukė įdomų pokalbį.

Magas atsakė, jog buvęs.

„O kada šventė pasiseka?"

„Kai visiems smagu".

„Žmonės rengia šventes nuo tų laikų, kai dar gyveno urvuose, – atsakė Mokytojas. – Tai pirmosios mums žinomos kolektyvinės apeigos, ir Saulės Tradicija stengiasi jas išsaugoti iki šių dienų. Per sėkmingą šventę apsivalo visų dalyvaujančiųjų astralai, tačiau tai pasiekti nelengva, nes keli žmonės gali sugadinti kolektyvinį džiaugsmą. Tie žmonės tariasi esą svarbesni už visus kitus, jiems sunkiau įtikti, jie mano, jog veltui gaišta laiką, nes nesugeba susivienyti su kitais. Ir galų gale juos baudžia

paslaptingasis teisingumas: paprastai prie jų prilimpa astralinės lervos, kurių nusikrato žmonės, sugebėję susivienyti su kitais.

Įsidėmėk, jog pirmasis tiesus kelias prie Dievo – tai malda. Antrasis tiesus kelias – džiaugsmas“.

Praslinko daug metų po to pokalbio su Mokytoju. Nuo to laiko Magas dalyvavo daugelyje švenčių ir suprato, jog Vika surengė puikią apeiginę šventę: kolektyvinė energija stiprėjo kiekvieną akimirką.

Jis ėmė žvilgsniu ieškoti Bridos: žmonių buvo daug, jis nebuvo pratęs prie minių. Žinojo, kad turės prisidėti prie kolektyvinės energijos kaupimo, tačiau pirmiausia reikėjo apsiprasti. Ji galėjo jam padėti. Susitikęs ją, daug geriau pasijustų.

Jis buvo Magas. Galėjo regėti šviesos tašką. Tik reikėjo pakeisti sąmonės būseną, ir tuomet tarp visų tų žmonių suspindėsiąs šviesos taškas. Labai seniai jis ieškojo to taško – dabar jis buvo vos už kelių dešimčių metrų.

Magas pakeitė sąmonės būseną. Jis vėl nukreipė žvilgsnį į šventę, tačiau dabar žiūrėjo kitomis akimis: matė įvairiausių atspalvių auras, tačiau visi atspalviai derinosi su spalva, kuri turėjo būti pagrindinė šią naktį. „Vika – puiki Mokytoja, viską daro labai greitai“, – vėl pagalvojo jis. Netrukus visos auros, visų fizinių kūnų energijos vibracijos susilies, ir prasidės antroji apeigų dalis.

Jis pažvelgė į dešinę ir pagaliau išvydo šviesos tašką. Panūdo padaryti jai staigmeną ir tyliai prisėlino iš užpakalio.

– Brida, – pašaukė.

Jo Antroji Pusė atsisuko.

– Ji nuėjo pasivaikščioti, – mandagiai atsakė.

Jam pasirodė, kad jis ištisą amžinybę žiūri į priešais stovintį žmogų.

– Jūs tikriausiai Magas, Brida man daug apie jus pasakojo, – tarė Lorensas. – Pasėdėkite su mumis. Ji netrukus grįš.

Tačiau Brida jau buvo šalia. Ji stovėjo priešais juos uždususi, baimingomis akimis.

Magas pajuto, jog kažkas žiūri į jį, stovėdamas kitoje laužo pusėje. Tai buvo pažįstamas žvilgsnis, žvilgsnis, kuriam neregimas šviesos taškas, nes tik Antrosios Pusės gali pastebėti viena kitą. Tas pats skvarbus žvilgsnis, kuriam atviros Mėnulio Tradicijos paslaptys, vyrų ir moterų širdys.

Magas grįžtelėjo ir priešais išvydo Viką. Ji nusišypsojo, stovėdama kitoje laužo pusėje: beregint suprato viską.

Brida irgi nenuleido nuo Mago džiugiai spindinčių akių. Jis atėjo.

– Susipažink su Lorensu, – tarė ji. Ūmai jai pasidarė linksma: šventė ėmė vis labiau patikti, jai jau nebereikėjo jokių aiškinimų.

Magas vis dar stovėjo pakitusia sąmonės būsena. Jis pastebėjo, kaip greitai keičiasi Bridos auros atspalviai, vis labiau artėdami prie Vikos parinktos spalvos. Mergina buvo linksma,

džiaugdamasi, kad jis atėjo: ji baiminosi ką nors padaryti ar pasakyti, kad tik šiąnakt nesužlugtų jos Įšventinimas.

– Labai malonu, – tarė jis Lorensui. – Gal malonėtumėte pavaišinti mane vynu?

Lorensas šypsodamasis atkišo jam butelį.

– Dėkitės prie mūsų, – tarė. – Šventė jums patiks.

Stovėdama kitoje laužo pusėje, Vika nukreipė akis į šalį ir lengvai atsiduso: vadinasi, Brida nieko nepajuto. Ji gera mokinė, neverta jos nušalinti nuo Įšventinimo vien todėl, kad ji nesugebėjo žengti paties paprasčiausio žingsnio – džiaugtis drauge su visais.

„Jis pasirūpins savimi". Už Mago pečių – daugelis metų darbo ir susilaikymo. Jis mokės sutvardyti savo jausmus – bent jau kuriam laikui: pakanka vien tą jausmą pakeisti kitu. Vika gerbė jį, jo darbštumą ir atkaklumą, ir drauge jam pavydėjo nepaprastos galios.

Šnekėdama su svečiais, ji negalėjo nusikratyti nusistebėjimo tuo, ką pamatė. Vadinasi, kaip tik dėl to jis skiria tiek dėmesio merginai, nors ji, šiaip ar taip, tokia pat burtininkė kaip ir visos kitos, tiek kartų persikūnijusios, mokydamosi Mėnulio Tradicijos.

Vadinasi, Brida – jo Antroji Pusė.

„Apsnūdo manasis moters instinktas". Ji apgalvojo viską, išskyrus tai, kas aišku kaip diena. Ramindama save, ji tarė sau, kad stebėtis nėra kuo: jis susitiko su mokine, eidamas Dievo skirtu keliu.

Tolėliau pastebėjęs pažįstamą žmogų, Magas atsiprašė visų ir nuėjo su juo pasikalbėti. Apimta euforijos, Brida džiūgavo, kad jis šalia, bet vis dėlto jo nesustabdė. Jos moteriškasis instinktas sakė, kad nepatartina leisti jam ilgai bendrauti su Lorensu: jiedu gali susidraugauti, tačiau, kai du vyrai myli tą pačią moterį, jie veikiau ims neapkęsti vienas kito, nei taps draugais. Tokiu atveju ji prarasianti juos abu.

Pažiūrėjusi į žmones aplink laužą, ji irgi užsimanė šokti ir pakvietė Lorensą. Jis sudvejojo, bet pagaliau įsidrąsinęs sutiko. Žmonės sukaliojosi, plodami rankomis, gėrė vyną, raktais ir pagaliais kaukšėdami į tuščius butelius. Kiekvienąsyk, kai ji eidavo pro Magą, jis šypsodamasis pakeldavo taurę. Tai buvo pati gražiausia jos gyvenimo diena.

Vika atsidūrė rato vidury: visi buvo atsipalaidavę ir patenkinti. Iš pradžių sunerimę dėl to, ką kiti apie tai sakys, baimindamiesi to, ką pamatys, svečiai pagaliau atsidavė šios nakties Dvasiai. Atėjo pavasaris, reikėjo atšvęsti, visa širdimi laukti saulėtų dienų, kuo greičiau pamiršti pilkus vakarus ir vienatvėje namie praleistas naktis.

Plojimai skambėjo vis garsiau, bet dabar Vika vadovavo, kad visi plotų į taktą. Ritmas buvo sinkopinis, vienodas, visų akys buvo nukreiptos į laužą. Niekam nebuvo šalta – atrodė, kad jau atėjo vasara. Arčiau laužo stovintys žmonės vienas po kito nusivilko megztinius.

– Padainuokime! – sušuko Vika.

Ji kelissyk padainavo nesudėtingą melodiją, ne daugiau kaip dviejų eilučių dainą, ir netrukus visi jai pritarė vienu balsu. Beveik niekas nežinojo, kad tai burtininkių mantra, svarbi ne tiek žodžių prasme, kiek skambesiu. Tai buvo vienijimosi su Dovanomis garsas, o tie, kurie turėjo magiškojo regėjimo galią – kaip Magas ir kiti šventėje dalyvaujantys Mokytojai, – matė, kaip jungiasi susirinkusiųjų energijos laukai, šviesos pluoštai, lyg balti voratinkliai, gijos, nutįstančios nuo galvos iki kojų.

Lorensas pavargo bešokdamas ir prisidėjo prie „muzikantų“ su tuščiais buteliais. Kai kurie pasitraukė nuo laužo – vieni pavargo, kitiems nusibodo Vikos prašomiems ploti ritmą. Išskyrus Įšventintuosius, niekas nesuprato, kas vyksta, tačiau šventė pamažu apėmė tik šventąją erdvę. Netrukus prie laužo liko tik Mėnulio Tradicijos moterys ir burtininkės, laukiančios įšventinimo.

Pagaliau net Vikos mokinės nustojo šokti. Vyrų Įšventinimo ceremonija būdavo kitokia ir vykdavo kitu metu. Šiuo metu astralinę erdvę virš laužo gaubė vien moterų energija, virsmo energija. Taip buvo nuo žilos senovės.

Bridai pasidarė karšta. Tikriausiai ne nuo vyno – ji nedaug išgėrė. Jai kilo noras nusivilkti palaidinukę, bet jai buvo gėda – gėda, kuri pamažu nyko, jai bedainuojant tą nesudėtingą melodiją, plojant rankomis ir šokant aplink laužą. Ji negalėjo atplėšti akių nuo ugnies, vis mažiau kreipdama dėmesį į aplinkinį pasaulį, – toks jausmas ją apėmė tada, kai pirmąsyk atsivėrė taro kortų prasmė.

„Aš pasineriu į transo būseną, – dingtelėjo mintis. – Na ir kas? Kokia nuostabi šventė!“

„Kokia keista muzika“, – pagalvojo Lorensas, ritmingai tarškindamas butelį. Įgudęs įsiklausyti į kūno balsus, jis pajuto, kad ritmingų plojimų ir žodžių aidas virpesiais atsiliepia krūtinėje nelyginant būgnų dundėjimas klasikinės muzikos koncerto metu. Keisčiausia, kad širdis taip pat plakė pagal tą ritmą.

Vikai dažniau plojant rankomis, jo širdis irgi plakė vis tankiau. Taip, matyt, buvo visiems.

„Į smegenis suplūsta daugiau kraujo, ir tiek“, – pakišo jam atsakymą mokslinė sąmonė. Betgi jis dalyvavo raganų apeigose, ir dabar buvo ne laikas apie tai galvoti: vėliau aptarsiąs visa tai su Brida.

– Aš esu šventėje ir nieko daugiau nenoriu, tik linksmintis! – sušuko. Kažkas šalia jam pritarė, o Vika suskato ploti dar smagiau.

„Aš – laisva. Didžiuojuos savo kūnu, nes jis – Dievo apraiška regimajame pasaulyje". Nuo laužo nepakenčiamai tvoskė karščiu. Pasaulis atrodė tolimas, ir ji nebenorėjo rūpintis menkniekiais. Buvo gyva, venomis tekėjo kraujas, ji visa esybe atsidavė ieškojimams. Šokti aplink laužą jai buvo ne pirmiena, nes ir plojimai, ir muzika, ir ritmas žadino užsnūdusius prisiminimus apie anuos laikus, kai ji buvo Laiko Išminties Mokytoja. Ji jautėsi ne viena, nes šventė buvo eilinis susitikimas su savimi ir su Tradicija, kurią ji puoselėjo daugelį gyvenimų. Ji pajuto nepaprastą pasididžiavimą savimi.

Ji vėl džiaugėsi savo kūnu, žaviu kūnu, milijonus metų kovojusiu dėl būvio priešiškame pasaulyje. Ji gyveno jūroje, paskiau sausumoje, karstėsi po medžius, ropojo keturiomis ir štai dabar stačia išdidžiai vaikščiojo žeme. Šis kūnas buvo vertas pasididžiavimo už savo ilgametę kovą. Nebuvo nei gražių, nei negražių kūnų, nes visi kūnai nuėjo tą patį kelią, visuose gyveno neregima dvasia.

Ji didžiavosi savo kūnu, nepaprastai juo didžiavosi.

Ji nusivilko palaidinukę.

Ji neturėjo liemenėlės, bet tai buvo nesvarbu. Ji didžiavosi savo kūnu, ir niekas negalėjo už tai jos smerkti. Netgi sulaukusi septyniasdešimties, ji turėtų teisę didžiuotis savo kūnu, nes tik jo dėka dvasia galėjo atlikti savo vaidmenį...

Kitos moterys prie laužo darė tą patį. Ir tai buvo nebesvarbu.

Ji nusijuosė diržielį ir liko visiškai nuoga. Tą akimirką pasijuto laisva kaip niekad. Nes taip ji elgėsi be jokių išskaičiavimų. Paprasčiausiai apsinuogindama norėjo parodyti, kad šiuo metu jos dvasia visiškai laisva. Jai nerūpėjo, kad žmonės aplink apsirengę, kad ją mato, – tiesiog ji norėjo, kad ir jie pajustų tai, ką jaučia ji, galvodama apie savo kūną. Ji galėjo laisvai šokti, ir niekas nevaržė jos judesių. Kiekvienas jos kūno atomas gėrė orą, oras buvo dosnus, nešė iš tolumų paslaptis ir kvapus, supančius ją nuo galvos iki kojų.

Vyrai ir kviestiniai svečiai, tarškinę butelius, pamatė, jog moterys prie laužo – nuogos. Jie suskato ploti, paskui susikabino rankomis ir ėmė dainuoti – tai lėčiau, tai greičiau. Niekas nesuprato, kas lemia tokį ritmą – butelių tarškėjimas, plojimai ar muzika. Visi tarytum suvokė, kas vyksta, tačiau jeigu šią akimirką kam nors būtų šovusi mintis nepaklusti ritmui, jis nebūtų drįsęs to padaryti. Šiuo apeigų metu vienas svarbiausių Mokytojos uždavinių buvo neleisti žmonėms susivokti, kad jie pasinėrę į transo būseną. Jie turėjo įsivaizduoti, kad taip elgiasi laisva valia, nors buvo priešingai. Vika nenusižengė vieninteliam Įstatymui, kurį pažeidus Tradicija itin žiauriai bausdavo: ji nepajungė sau kitų valios.

Nes visi susirinkusieji suprato, kad jie dalyvauja burtininkių puotoje, burtininkių gyvenime svarbiausia – vienybė su Visata.

— — —

Vėliau, kai naktis bus tik prisiminimas, niekas iš jų niekada neužsimins apie tai, ką regėjo. Aišku, kalbėti apie tai nebuvo draudžiama, tačiau kiekvienas šventės dalyvis jautė galią, paslaptingą ir šventą, didžią ir nepermaldaujamą galią, kuriai nė vienas žmogus nebūtų išdrįsęs mesti iššūkio.

– Sukitės! – sušuko moteris, vienintelė vilkinti juoda, ilga ligi pat žemės suknele. Visos kitos, kurios šoko nuogos, plodamos rankomis, ėmė suktis.

Kažkoks vyriškis padėjo šalia Vikos krūvelę drabužių. Tris sukneles, kurių dar niekas nevilkėjo, be to, dvi buvo panašaus sukirpimo. Jos buvo skirtos turinčioms tą pačią Dovaną – Dovana materializuodavosi pagal svajones apie suknelę.

Jau nebereikėjo ploti rankomis – žmonės ir toliau elgėsi taip, lyg Vika vis dar būtų vadovavusi šventei.

Ji atsiklaupė, sugniaužė kumščius ir, pridėjusi juos prie galvos, ėmė kaupti Galią.

Ten buvo Mėnulio Tradicijos, Laiko Išminties Galia. Grėsminga galia, kurios galėjo šauktis tik burtininkės, tapusios Mokytojomis. Nors ir mokėdama su ja grumtis, Vika vis dėlto prašė savo Mokytoją globos.

Toji galia buvo Laiko Išminties buveinė. Ten gyveno Žaltys, išmintingas ir valdingas. Tik Mergelė galėjo jį tramdyti, laikydama jį primynusi. Vika meldėsi taipgi kreipdamasi į

Mergelę Mariją, melsdama sielos tyrumo, rankos tvirtumo ir globos, idant Galia įžengtų į esančias priešais moteris, tačiau nei suvedžiotų, nei primestų savo valios.

Pakėlusi akis į dangų, ji tvirtu ir savimi pasitikinčiu balsu pakartojo apaštalo Pauliaus žodžius:

„Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla tai jūs!

Tegul niekas savęs neapgaudinėja. Jei kas iš jūsų tariasi esąs išmintingas šiame pasaulyje, tepasidaro kvailas, kad būtų išmintingas. Šio pasaulio išmintis Dievo akyse yra kvailybė. Parašyta: Jis sugauna protinguosius jų gudrybėje. Tad niekas tenesigiria žmonėmis! Viskas yra jūsų“*

* Laiškas korintiečiams, 3, 17–21.

Keliais rankos mostais Vika paprašė ploti lėčiau. Butelių tarškėjimas susilpnėjo, moterys ėmė suktis nebe taip greitai. Vika suvaldė Galią, ir visas orkestras turėjo griežti dar darniau – nuo šaižaus trimito iki paties švelniausio smuiko. Tam buvo reikalinga Galios pagalba, bet drauge reikėjo sukaupti jėgas ir jai neatsiduoti.

Ji plojo rankomis, tardama tam tikrus žodžius. Pamažu žmonės nutilo ir nustojo šokti. Burtininkės priėjo prie Vikos ir pasiėmė savo sukneles – tik trys moterys liko nuogos. Ceremonija tęsėsi vieną valandą ir dvidešimt aštuonias minutes, ir per tą laiką visų dalyvių sąmonės būsena pasikeitė – vis dėlto, išskyrus tris moteris, visi aiškiai suvokė, kur jie yra ir ką veikia. Tuo tarpu trys nuogos moterys buvo visiškai pasinėrusios į transo būseną. Vika atkišo į priekį apeiginį durklą ir nukreipė į jas visą sukauptą energiją.

Netrukus turėjo pasireikšti moterų Dovanos. Pagaliau turėjo paaiškėti, kaip jos privalo tarnauti pasauliui, atėjusios čionai ilgu vingiuotu keliu. Pasaulis išbandė jas visomis įmanomomis priemonėmis: jos nusipelnė to, ką pasiekė. Kasdieniame gyvenime jas ir toliau lydės silpnybės, apmaudas, gerumo

ir pykčio akimirkos. Ir toliau jos ir kentės, ir džiaugsis kaip visi žmonės tolydžio atsimainančiame pasaulyje. Tačiau tam tikrą valandą jos supras, kad kiekvienas žmogus turi kažką svarbesnio nei jis pats: savo Dovaną. Dievas davė Dovaną – įrankį, kuriuo Jis reiškiasi pasauliui, kad galėtų padėti žmonijai. Dievas pasirinko žmogų kaip Savo ranką šioje Žemėje.

Vieni suvokia savo Dovaną per Saulės Tradiciją, kiti – per Mėnulio Tradiciją. Tačiau galų gale visi ją atskleidžia – jei netgi tenka ieškojimams skirti kelis persikūnijimus.

Vika priėjo prie milžiniško akmens, prie kurio kadaise savo apeigas atlikdavo keltų šventikai. Burtininkės juodomis suknelėmis apstojo ją pusračiu.

Ji pažvelgė į tris nuogas moteris. Jų akys spindėjo.

– Ateikite čionai.

Moterys atėjo į pusračio vidurį. Vika paprašė jas atsigulti kryžiumi, išskėtus rankas, ir kakta įsiremti į žemę.

Magas žiūrėjo, kaip Brida gulasi ant žemės. Jis stengėsi sutelkti dėmesį į jos aurą, tačiau jis buvo vyras, o vyrai žiūri į moters kūną.

Jis nieko nenorėjo prisiminti. Nenorėjo galvoti, ar ji kenčia, ar ne. Jis suvokė tik viena: ji atliko Antrosios Pusės priedermę.

„Gaila, kad taip greit pasibaigė mūsų bendrystė“. Tačiau jis turėjo ginti šalin šią mintį. Kažkur Laike jiedu buvo vienas kūnas, kentėjo tas pačias kančias ir buvo laimingi, patirdami tą patį džiaugsmą. Jiedu buvo viename asmenyje galbūt tada,

kai klaidžiojo po mišką, drauge žvelgdami į nakties dangų, kuriame spindėjo tos pačios žvaigždės. Jis nusišaipė iš savo Mokytojo, privertusio jį praleisti miške tiek laiko, kad pagaliau jis galėtų suprasti, jog sutiko savo Antrąją Pusę.

Tokia buvo Saulės Tradicija: kiekvienas turėjo suprasti ne tik tai, ką norėjo, bet ir tai, kas būtina. Jo – vyro – širdžiai buvo lemta dar ilgai verkti, tuo tarpu Mago širdis džiūgavo, dėkodama miškui.

Vika pažvelgė į tris moteris, gulinčias prie jos kojų, ir padėkojo Dievui, suteikusiam tiek turiningų gyvenimų: Mėnulio Tradicija neturi ribų. Laukymė miške buvo keltų šventikų pašventinta prieš neatmenamus laikus, o iš jų apeigų liko tik menkas prisiminimas, kaip, pavyzdžiui, šis akmuo, prieš kurį ji stovėjo. Akmuo buvo milžiniškas, jo buvo neįmanoma pajudinti žmogaus rankomis, tačiau Senoliai mokėjo jį pakelti magijos dėka. Jie statė piramides, dangaus observatorijas, miestus Pietų Amerikos kalnuose, naudodamiesi tik Mėnulio Tradicijai žinomomis jėgomis. Tas pažinimas žmogui buvo nebereikalingas ir išblėso Laike, idant netaptų griaunamąja galia. Vis dėlto Vikai knietėjo sužinoti, kaip jie tai darė.

Apsireiškė kelios keltų dvasios, ir Vika pasisveikino su jomis. Tai buvo Mokytojai, jie priklausė slaptajai Žemės vyriausybei ir jau nebepersikūnydavo. Be jų, be jų išminties galios, planeta jau seniai būtų tapusi nevaldoma. Keltų mokytojai gyveno ore, medžių viršūnėse po kairei nuo laukymės, jų astraliniai

kūnai spindėjo skaisčiai balta šviesa. Ištisus šimtmečius jie apsilankydavo čia per kiekvieną Lygiadienį, norėdami įsitikinti, jog Tradicija tebepuoselėjama. Taip, didžiuodamasi patvirtino Vika, Lygiadienis tebešvenčiamas, nors oficialioji pasaulio Istorija jau seniai nebemini keltų kultūros. Nes, išskyrus Dievo ranką, niekas negali užgesinti Mėnulio Tradicijos.

Valandėlę ji žiūrėjo į šventikus. Ką jie galvoja apie šių dienų žmones? Ar ilgisi tų laikų, kai lankydavosi šioje vietoje, kai ryšys su Dievu buvo paprastesnis, tiesioginis? Vika tuo netikėjo, ir tai patvirtino jos instinktas. Tik žmonių jausmais gyvas Dievo sodas, o tam būtina ilgai gyventi, pažinti įvairias epochas, įvairius papročius. Žmogus – kaip ir Visata – eina savo vystymosi keliu ir kas dieną tobulėja, jeigu net pamiršta vakarykštes pamokas, jeigu net nesinaudoja tuo, ko išmoko, jeigu net piktinasi, tvirtindamas, kad gyvenimas pilnas neteisybės. Nes su dangaus karalyste yra kaip su žmogumi, kuris pasėjo dirvoje sėklą; jis gula ir keliasi, eina dienos ir naktys, o sėkla dygsta, ir jis tuo nesidomi. Šios pamokos įamžintos Pasaulio Dvasioje, ir jomis naudojasi visa žmonija. Svarbiausia, kad neišnyktų tokie žmonės kaip šie, susirinkusieji čia šiąnakt, žmonės, pasak išminčiaus senolio Šventojo Kryžiaus Jono, nebijantys Tamsios Nakties. Kiekvienas žingsnis, kiekvienas tikėjimo aktas – tai dar vienas žmonijos išganymas. Kol yra žmonių, įsitikinusių, kad visa žmogaus išmintis – beprotybė, Dievo akimis žiūrint, pasaulis toliau vystysis šviesos keliu.

Ji didžiavosi savo mokinėmis ir mokiniais, pasiryžusiais atsisakyti jau ištirto pasaulio patogumų ir drąsiai leistis į žygį – atskleisti naują pasaulį.

Ji vėl pažvelgė į nuogas moteris, kryžiumi gulinčias ant žemės, ir vėl pabandė apdangstyti kiekvieną jos auros spalva. Dabar jos keliavo Laiku, susitikdamos daugelį Antrųjų Pusių, su kuriomis jų nesuvedė likimas. Nuo šios nakties visos trys moterys pradės vykdyti savo priedermę, kuri buvo joms skirta nuo pat gimimo dienos. Viena jų buvo mažų mažiausia šešiasdešimties metų, tačiau amžius neturėjo jokios reikšmės. Svarbiausia buvo tai, kad pagaliau jos susitiko su kantriai jų laukiančiu likimu ir nuo šios nakties, naudodamosi savo Dovanomis, jos turėjo rūpintis, kad Dievo sode nežūtų nė vienas daigelis. Visos jos atėjo čionai dėl įvairių priežasčių: arba nusivylusios meile, arba pasibodėjusios kasdienybe, arba ieškodamos Galios. Joms teko grumtis su baime, tinginyste, nusivylimu, kurių pasitaiko pasirinkusiems magijos kelią. Tačiau svarbiausia, kad jos atėjo ten, kur joms buvo skirta, nes Dievo ranka visada veda tuos, kas, pilnas tikėjimo, nenukrypsta nuo savo kelio.

„Mėnulio Tradicija nuostabi, keri savo Mokytojais ir apeigomis. Tačiau yra ir kita Tradicija“, – mąstė Magas, nenuleisdamas akių nuo Bridos ir truputį pavydėdamas Vikai, kuriai buvo lemta dar ilgai su ja bendrauti. Pastaroji Tradicija kur kas sudėtingesnė, nes ji paprastesnė, o paprasti dalykai visada

esti itin painūs. Jos Mokytojai gyveno šiame pasaulyje, tačiau ne visada suvokė, kokio didžio dalyko jie moko, nes mokė, paklusdami impulsui, kuris paprastai atrodydavo beprasmiškas. Jie buvo dailidės, poetai, matematikai, įvairių, žemėje visada reikalingų profesijų ir amatų žmonės. Žmonės, netikėtai pajutę poreikį su kuo nors pasikalbėti, išsiaiškinti nelabai suvokiamą jausmą, kurio neįmanoma užgniaužti širdies gilumoje, – taip Saulės Tradicija saugojo išmintį, kad ji nepražūtų. Tai buvo Kūrimo impulsas.

Visur, kur tik eidavo žmogus, likdavo Saulės Tradicijos pėdsakas. Tai statula, tai stalas, tai epo nuotrupos, tautų perduodamos iš kartos į kartą. Žmonės, kurių lūpomis bylodavo Saulės Tradicija, niekuo nesiskyrė nuo kitų, rytą vakarą jie žvelgdavo į pasaulį, suvokdami, kad esama dar kažko didesnio. Nejučia jie pasinerdavo į nežinios jūrą ir dažniausiai nebenorėdavo grįžti atgal. Visi žmonės bent kartą per kiekvieną persikūnijimą pažindavo Visatos slėpinį.

Jie nejučia pasinerdavo į Tamsią Naktį. Gaila, kad beveik visada jiems pritrūkdavo tikėjimo savimi, ir jie nenorėdavo grįžti. Ir vėl kraujuodavo erškėčių vainiko žeidžiama Šventoji Širdis, savo meile, ramybe ir pasiaukojimu gelbstinti pasaulį.

Vika džiaugėsi būdama Mėnulio Tradicijos Mokytoja. Visi, kas eidavo prie jos, troško mokytis ir tobulėti, kai tuo tarpu diduma Saulės Tradicijos pasekėjų stengdavosi pabėgti nuo to, ko juos mokydavo gyvenimas.

„Tai jau nebesvarbu", – pagalvojo Vika. Nes vėl grįžo stebuklų laikai ir niekas negalėjo likti abejingas permainoms, nuo šiolei vykstančioms pasaulyje. Per kelerius metus Saulės Tradicija turėjo pasireikšti visu spindesiu. Visus žmones, neinančius savo keliu, apims nepasitenkinimas savimi, ir jiems teks rinktis: arba tenkintis nevilties ir sielvarto aptemdytu gyvenimu, arba pagaliau suprasti, kad žmogus ateina į šį pasaulį džiaugtis laime. Kartą pasirinkus, jau bus nebeįmanoma ką nors pakeisti: prasidės nuožmi kova, džihadas.

Vienu rankos mostu Vika durklu ore nubrėžė ratą. Neregimo rato vidury nupiešė penkiakampę žvaigždę, raganų vadinamą Pentagrama. Pentagrama simbolizavo žmogui įgimtus elementus, ir moterys, gulinčios ant žemės, per ją turėjo sueiti į sąlytį su šviesos pasauliu.

– Užsimerkite, – tarė Vika. Ir moterys pakluso.

Vika durklu atliko apeiginius veiksmus virš kiekvienos moters galvos.

– Dabar atmerkite savo dvasios akis.

Brida atmerkė akis. Ji buvo dykumoje, gerai pažįstamoje vietoje. Prisiminė buvusi čia anksčiau. Drauge su Magu.

Ėmė ieškoti jo žvilgsniu, bet nerado. Vis dėlto jai nebuvo baisu: ji jautėsi rami ir laiminga. Žinojo, kas ji tokia, kokiame mieste gyvena, žinojo, kad kitame laiko matmenyje vyksta šventė. Tačiau visa tai atrodė nesvarbu, nes prieš akis plytėjo nuostabus kraštovaizdis: smėlynai, kalnai tolumoje, o priešais – milžiniškas akmuo.

– Sveika, – pasigirdo balsas.

Šalia jos stovėjo vyriškis tokiais pat drabužiais, kokiais vilkėdavo proseniai.

– Aš – Vikos Mokytojas. Kai tapsi Mokytoja, tavo mokiniai čia susitiks su Vika. Ir taip bus toliau, kol pagaliau galės apsireikšti Pasaulio Dvasia.

– Aš dalyvauju raganų apeigose, – tarė Brida. – Raganų puotoje.

Mokytojas nusijuokė.

– Tu radai savo kelią. Retas kuris išdrįsta tai padaryti. Daugelis verčiau eina ne savo keliu. Kiekvienas turi savo Do-

vaną, bene visi nori ją išvysti. Tu ją priėmei, tavo susitikimas su Dovana – tai susitikimas su Pasauliu.

– Kam man to reikia?

– Kad sukurtum Dievo sodą.

– Man visas gyvenimas prieš akis, – tarė Brida. – Aš noriu gyventi kaip visi. Noriu klysti. Noriu būti savanaudė. Turėti ydų. Aišku?

Mokytojas nusišypsojo. Jo dešinėje rankoje staiga atsirado žydras apsiaustas.

– Esi arčiausiai žmonių, kai esi viena jų.

Netikėtai aplinka pasikeitė. Ji buvo nebe dykumoje, bet kažkokiame skystyje, kuriame nardė keistos būtybės.

– Toks gyvenimas, – tarė Mokytojas. – Klysti būtina. Ląstelės vienodai dauginosi tol, kol vienai jų atsitiko klaida. Ir kaip tik dėl to kažkas pasikeitė toje begalinėje kartojimosi grandinėje.

Brida apstulbusi žiūrėjo į jūrą. Neklausė, kaip ji gali kvėpuoti vandenyje. Ji nieko daugiau negirdėjo, tik Mokytojo balsą, nieko daugiau neprisiminė, tik kelionę, labai panašią į tą, kuri prasidėjo javų lauke.

– Kaip tik klaidos dėka ėmė vystytis pasaulis, – tarė Mokytojas. – Niekada nebijok suklysti.

– Bet Adomas ir Ieva buvo išvaryti iš Rojaus.

– Ir kada nors grįš atgal. Pažinę dangaus ir pasaulių stebuklus. Dievas žinojo, ką daro, nukreipdamas jų dėmesį į Gėrio

ir Blogio pažinimo medį. Jeigu Jis nebūtų norėjęs, kad jie paragautų jo vaisiaus, nieko nebūtų sakęs.

– Tad kodėl Jis pasakė?

– Kad Visata pajudėtų iš vietos.

Jie vėl atsidūrė dykumoje prie akmens. Aušo rytas, horizonte tvino rausva šviesa. Mokytojas priėjo su apsiaustu rankose.

– Dabar aš pašventinu tave. Tavo Dovana – tai Dievo įrankis. Būk geras įrankis Jo rankose.

Vika abiem rankomis pakėlė jauniausios iš trijų moterų suknelę. Simboliškai paaukojo ją keltų šventikams, kurių astraliniai kūnai stebėjo šventę, pakilę virš medžių. Paskiau atsigręžė į merginą.

– Stokis, – tarė.

Brida atsistojo. Jos nuogu kūnu šokinėjo laužo liepsnų atšvaitai. Kadaise tos pačios liepsnos prarijo kitą kūną. Tačiau tie laikai buvo praeityje.

– Pakelk rankas.

Ji pakėlė rankas. Vika apvilko ją suknele.

– Aš buvau nuoga, – tarė ji Mokytojui, kai jis apgaubė jos pečius žydru apsiaustu. – Ir man buvo gėda.

– Jei žmogus nejaustų gėdos, Dievas niekada nebūtų sužinojęs, kad Adomas ir Ieva suvalgė obuolį.

Mokytojas žiūrėjo į tekančią saulę. Atrodė išsiblaškęs, lyg būtų nukilęs kitur. Brida tai suprato.

– Niekada nesigėdyk, – toliau kalbėjo jis. – Imk tai, ką duoda tau gyvenimas, ir stenkis iki dugno išgerti kiekvieną taurę, kuri tau bus pasiūlyta. Privalai paragauti visų vynų: vienų – po gurkšnelį, kitų – po visą butelį.

– Kaip aš juos atskirsiu vienus nuo kitų?

– Iš skonio. Gerą vyną pažinsi tik tada, jei būsi paragavusi kartaus.

Vika liepė Bridai atsisukti į laužo pusę ir nuėjo prie kitos įšventinamosios. Ugnis kaitino jos Dovaną, kad ji galėtų pasireikšti visa galia. Šią akimirką Brida turėjo pamatyti, kaip pateka saulė. Saulė, kuri turėjo jai šviesti iki paskutinės gyvenimo dienos.

– O dabar eik, – tarė Mokytojas, kai pagaliau patekėjo saulė.

– Aš nebijau savo dovanos, – atsiliepė Brida. – Aš žinau, kur man reikia eiti, žinau, ką privalau daryti. Žinau, kad man kažkas padėjo. Jau anksčiau esu čia buvusi. Čia šoko moterys, čia buvo slaptoji Mėnulio Tradicijos šventykla.

Mokytojas nieko neatsakė. Atsigręžęs į ją, mostelėjo dešine ranka.

– Tu priimta. Tegu tavo kelias bus pilnas Ramybės Taikos metu, o Kovos metu – Kovingas. Niekada nesumaišyk vieno meto su kitu.

— — —

Mokytojo siluetas pamažu išnyko, beje, kaip dykuma ir akmuo. Liko tik saulė, bet ir saulė ėmė palengva lietis su dangumi. Netrukus dangus apsiniaukė, ir saulė atrodė lyg laužo liepsna.

Ji grįžo. Prisiminė viską: garsus, plojimą, šokį, transą. Prisiminė, kad buvo nusirengusi, nekreipdama dėmesio į visus susirinkusius, ir dabar jai buvo nesmagu. Tačiau prisiminė ir savo susitikimą su Mokytoju. Sukaupusi jėgas, pabandė nuslopinti gėdą, baimę ir nerimą – dabar šie jausmai turėjo lydėti ją visą gyvenimą, ir ji turėjo prie jų priprasti.

Vika paprašė visas tris Įšventintąsias atsistoti tarp moterų – į pusračio vidurį. Tuomet burtininkės susiėmė už rankų, ir ratas užsidarė.

Pasigirdo muzika, bet niekas nebedrįso jai pritarti: garsas sklido pro kietai sučiauptas lūpas, sukeldamas keistą vibraciją, kuri skambėjo vis šaižiau, kol pagaliau priminė pabaidyto paukščio kryksmą. Vėliau ji irgi išmoks mėgdžioti tokius garsus. Daug ko išmoks, kol pagaliau pati taps Mokytoja. Tuomet kitos moterys ir kiti vyrai bus įšventinami į Mėnulio Tradiciją.

Viskas savo laiku. Dabar, iš naujo eidama pasitikti savo likimo, ji turėjo užtektinai laiko šiame pasaulyje, galėjo tvirtai tikėtis pagalbos ir paramos. Prieš akis buvo ištisa Amžinybė.

Visi aplink atrodė labai keistų spalvų, ir Brida truputį sutriko. Jai labiau patiko ankstesnis pasaulis.

Burtininkės liovėsi giedojusios.

– Įšventinimas į Mėnulio Tradiciją pasibaigė, – tarė Vika. – Dabar pasaulis – tai laukas, ir jūs turite rūpintis, kad būtų geras derlius.

– Keista, – tarė viena Įšventintoji. – Aš prastai matau.

– Tu matai žmones supantį energijos lauką, vadinamąją aurą. Tai pirmasis žingsnis Didžiųjų Slėpinių keliu. Šis pojūtis veikiai praeis, vėliau aš jus pamokysiu jį sužadinti.

Staigiai ir mikliai ji sviedė savo durklą ant žemės. Jis įsmigo, ir jo kotas dar kurį laiką virpėjo.

– Ceremonija baigta, – paskelbė ji.

Brida pasuko prie Lorenso. Jo akys spindėjo, ir ji suprato, kad jis myli ją ir ja didžiuojasi. Jie galėjo drauge tobulėti, drauge kurti naują gyvenimo būdą, atskleisti Visatą, plytinčią prieš akis, tikėdami, kad prie jų prisidės žmonės, kuriems netrūksta drąsos.

Tačiau buvo dar vienas vyras. Kalbėdama su Mokytoju, ji galutinai pasirinko gyvenimo kelią. Tas vyras mokėjo paimti ją už rankos sunkią valandą ir, pasikliaudamas savo meile ir patirtimi, vesti per Tamsią Tikėjimo Naktį. Ji išmoksianti jį mylėti, ir jos meilė būsianti tokia pat didelė kaip ir pagarba. Jie ėjo tuo pačiu pažinimo keliu, ir tik jo dėka ji sugebėjo ateiti čia. Drauge su juo kada nors ji pagaliau atskleisianti Saulės Tradicijos paslaptis.

Dabar ji žinojo, kad ji – ragana. Ilgus šimtmečius ji mokėsi raganavimo meno ir vėl surado savo tikrąją vietą. Nuo šios nakties išmintis buvo svarbiausias dalykas jos gyvenime.

– Eime, – tarė ji Lorensui. Jis žavėdamasis žiūrėjo į priešais stovinčią moterį juoda suknele; tačiau Brida žinojo, kad Magas ją mato žydru apsiaustu.

Ji padavė jam kuprinę su drabužiais.

– Eik, surask ką nors, kas mus parvežtų. Man reikia pasikalbėti su vienu žmogumi.

Lorensas paėmė kuprinę. Tačiau nuėjo vos kelis žingsnius prie kelio, kertančio mišką. Ceremonija pasibaigė, ir jie vėl grįžo į žmonių pasaulį, kur buvo meilė, pavydas, karai.

Vėl atgimė baimė. Brida atrodė kažkokia keista.

– Nežinau, ar yra Dievas, – tarė jis, kreipdamasis į medžius. – Ir dabar negaliu apie tai galvoti, nes ir man tai – paslaptis.

Jis susivokė, kad kalba kitaip, pilnas neįprasto pasitikėjimo savimi, kurio anksčiau nejausdavo. Tačiau šią valandėlę buvo įsitikinęs, kad medžiai jo klausosi.

„Galbūt čia žmonės manęs nesupras, galbūt neįvertins mano pastangų, bet esu tikras, jog turiu tiek pat jėgų kaip ir jie, nes ieškau Dievo, nors Juo ir netikiu".

„Jei Dievas yra, Jis – drąsiųjų Dievas".

Lorensas pastebėjo, kad jam virpa rankos. Naktis prabėgo, bet jis nieko nesuprato. Nebent suvokė, jog buvo pasinėręs į transo būseną, ir tiek. Tačiau rankos virpėjo anaiptol ne todėl, kad jis buvo nužengęs į Tamsią Naktį, apie kurią taip dažnai kalbėdavo Brida.

Jis pažvelgė į dangų, vis dar užtrauktą žemų debesų. Dievas – tai Drąsiųjų Dievas. Jis sugebėjo tai suprasti, nes drąsuoliai – tai tie žmonės, kurie ryžtasi ką nors daryti, širdies gilumoje jausdami baimę. Beeinant savo keliu sulig kiekvienu žingsniu jiems neduoda ramybės šėtonas, jie nerimauja dėl kiekvieno menkniekio, baimindamiesi, kad gali suklysti.

Ir vis dėlto jie nesustoja. Nesustoja, nes tiki stebuklais kaip ir burtininkės, kurios šiąnakt šoko aplink laužą.

Dievas galėjo pabandyti grįžti prie jo per moterį, kuri tolo eidama prie kito vyro. Jeigu ji nebegrįžtų, gal ir Jis nutoltų visam laikui. Ji buvo jo vienintelė galimybė, nes žinojo, kad priartėti prie Dievo įmanoma tik per meilę. Jis nenorėjo prarasti tos galimybės.

Jis giliai atsiduso, mėgaudamasis tyru, gaiviu miško oru, ir davė sau šventą įžadą.

Dievas – tai drąsiųjų Dievas.

Brida ėjo prie Mago. Jiedu susitiko prie laužo. Buvo nelengva tarti žodį. Ji pirmoji pertraukė tylą.

– Mudu einame tuo pačiu keliu.

Jis linktelėjo galvą.

– Tad eikime drauge.

– Betgi tu manęs nemyli, – tarė Magas.

– Aš tave myliu. Dar gerai nepažįstu savo meilės tau, bet tave myliu. Tu esi mano Antroji Pusė.

Tačiau Magas žiūrėjo į ją kaip į svetimą. Jis negalėjo pamiršti Saulės Tradicijos pamokų, o pati svarbiausioji buvo Meilė. Meilė buvo vienintelis visiems žinomas tiltas, jungiantis neregimąjį pasaulį su regimuoju. Tai buvo vienintelė kalba, kuria Visata kas dieną mokė žmones. Jokia kita kalba nebuvo įmanoma suprasti Visatos pamokų.

– Aš neisiu, – tarė ji. – Būsiu su tavimi.

– Tavęs laukia mylimasis, – atsakė Magas. – Aš laiminu jūsų meilę.

Brida žiūrėjo į jį, nieko nesuvokdama.

– Niekas negali pasisavinti ano saulėlydžio, kurį mudu stebėjome vieną vakarą, – toliau kalbėjo jis. – Lygiai taip pat niekas negali pasisavinti darganoto vakaro, kai lietus barbena į langą, arba ramybės, viešpataujančios aplink miegantį kūdikį, arba magiškos valandėlės, kai bangos dūžta į uolas. Niekas negali pasisavinti to, kas gražiausia Žemėje, tačiau mums leista pažinti ir mylėti. Tokiomis valandėlėmis Dievas apsireiškia žmonėms.

Mums nepriklauso nei saulė, nei vakaras, nei bangos, nei juo labiau Dievo regėjimas, nes mes nepriklausome patys sau.

Magas padavė Bridai gėlę.

– Kai mes susipažinome – nors man atrodo, kad aš tave pažįstu nuo neatmenamų laikų, nes negaliu prisiminti, koks pasaulis buvo kadaise, – aš tau atvėriau Tamsią Naktį. Norėjau išbandyti, kaip tu sugebi pažinti savo ribas. Jau žinojau, jog tu – mano Antroji Pusė ir jog ši Antroji Pusė išmokys mane to, ką man pridera suprasti: kaip tik todėl Dievas atskyrė vyrą nuo moters.

Brida palietė gėlę. Tai buvo pirmoji gėlė, kurią ji pamatė pastaraisiais mėnesiais. Atėjo pavasaris.

– Žmonės dovanoja vieni kitiems gėles, nes gėlėse slypi tikroji Meilės prasmė. Kas pabandys nusiskinti gėlę, pamatys, kaip greit vysta jos grožis. Tačiau tas, kas grožėsis augančia

gėle, niekada jos nepraras. Nes ji bus ir vakaru, ir saulėlydžiu, drauge su drėgnos žemės kvapais ir debesimis horizonte.

Brida pažvelgė į gėlę. Magas paėmė ją ir grąžino miškui.

Bridos akys pritvino ašarų. Ji didžiavosi savo Antrąja Puse.

– To mane išmokė miškas. Išmokė, kad tu niekada nebūsi mana, bet užtat visada būsi su manimi. Tu buvai mano vienatvės dienų viltis, abejonės valandėlių nerimas, tikėjimo akimirkų aiškumas.

Aš žinojau, jog kada nors pasirodys mano Antroji Pusė, nes mokiausi Saulės Tradicijos. Tik todėl buvau įsitikinęs, kad tu esi, ir gyvenau tuo tikėjimu.

Brida neįstengė sutramdyti ašarų.

– Tuomet tu atėjai, ir aš viską supratau. Tu atėjai išvaduoti manęs iš vergijos, kurią pats sau sukūriau, atėjai man pasakyti, kad esu laisvas, kad galiu grįžti į pasaulį, galiu vėl mėgautis jo gėrybėmis. Supratau tai, ką turėjau sužinoti, ir myliu tave labiau nei visas kitas moteris, kurias pažinojau savo gyvenime, labiau nei tą moterį, kuri, pati to nesuvokdama, nurodė man kelią į mišką. Aš niekada nepamiršiu, kad meilė – tai laisvė. Tai buvo pamoka, kurios tiek metų nesugebėjau išmokti. Tai buvo pamoka, nulėmusi man tremtį ir štai dabar mane išvadavusi.

Traškėjo laužas, atsisveikindami šnekučiavo keli dar atlikę šventės dalyviai. Tačiau Brida negirdėjo, kas vyksta aplink.

– Brida! – tolumoje pasigirdo balsas.

– Jis žiūri į tave, mergele, – tarė Magas.

Tuos žodžius jis girdėjo, kažkada, labai seniai, žiūrėdamas kino filmą. Džiaugėsi perskleidęs dar vieną svarbų Saulės Tradicijos puslapį. Juste juto greta esant Mokytoją – jis irgi pasirinko šią naktį savo naujajam Įšventinimui.

„Niekada tavęs nebepamiršiu, o ir tu manęs. Kaip nepamirštame vakarų, lietaus, barškinančio į lango stiklą, to, ką visada puoselėsime, nes tai mums nepriklauso".

– Brida! – vėl pašaukė Lorensas.

– Eik ramia širdimi, – tarė Magas. – Ir nusišluostyk ašaras. Arba pasakyk, jog laužo kibirkštis pataikė tau į akį. Niekada manęs nepamiršk.

Žinojo, kad to nevalia sakyti. Ir vis dėlto pasakė.

Vika pastebėjo, kad trys žmonės paliko tuščius butelius. Paskambins jiems ir paprašys juos pasiimti.

– Netrukus laužas užges, – tarė ji.

Jis neatsiliepė. Stovėjo nenuleisdamas akių nuo paskutinių laužo liepsnelių.

– Nesigailiu, jog kadaise buvau tave įsimylėjusi, – pridūrė Vika.

Jai knietėjo pasikalbėti apie merginą. Bet ji tylėjo. Šalimais stovinčio vyriškio akyse spindėjo pagarba ir išmintis.

– Kaip gaila, kad aš nesu tavo Antroji Pusė, – vėl prabilo ji. – Mudu būtume puiki pora.

Tačiau Magas negirdėjo jos žodžių. Prieš jį plytėjo neaprėpiamas pasaulis, jo laukė gausybė darbų. Reikėjo padėti kurti Dievo sodą, mokyti žmones geriau pažinti save. Jis sutiks kitų moterų, įsimylės, turiningai pergyvens šį persikūnijimą. Šiąnakt pasibaigė vienas jo gyvenimo tarpsnis, ir priešais atsivėrė dar viena Tamsi Naktis. Tačiau tai turėjo būti malonesnis, laimingesnis tarpsnis, arčiau to, apie ką jis svajojo. Tai skelbė gėlės, miškai, merginos, kurios ateina, Dievo vedamos, pačios nesuvokdamos, jog tokia yra likimo valia. Tai skelbė ir Mėnulio, ir Saulės Tradicija.

PAULO COELHO

Brida

Projekto vadovė Agnė Puzauskaitė
Iš portugalų kalbos vertė Valdas V. Petrauskas
Viršelio dailininkė Asta Puikienė
Maketavo Ernestas Vinickas

Leidykla VAGA, Gedimino pr. 50, LT-01110 Vilnius
El. p. info@vaga.lt; www.vaga.lt
Tel. +370 5 249 81 21; faks. +370 5 249 81 22
Užsakymas 1235
Tiražas 12 100 egz.

AB AUŠRA, Vytauto pr. 23, LT-44352 Kaunas

Coelho, Paulo

Co-38 Brida : [romanas] / Paulo Coelho ; iš portugalų kalbos vertė Valdas V. Petrauskas.
- Vilnius : Vaga, 2008. - 248 p.
ISBN 978-5-415-02076-8

„Brida" – trečiasis žymaus brazilų rašytojo Paulo Coelho romanas, parašytas iškart po fenomenu tapusio „Alchemiko". Knygoje gvildenama filosofinė dvasinių ieškojimų tema, skaitytojai viliojami į mistikos, magijos, raganystės ir burtų pasaulį.

UDK 869.0(81)-3

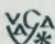
PAULO COELHO

„Brida“ – užburianti meilės misterija, sukurta iškart po pasaulinės šlovės sulaukusio „Alchemiko“.

Paulo Coelho romanas „Brida“ – tai jaunos airių kilmės merginos, jaučiančios nenugalimą potraukį magijai, kelionės į savęs pažinimą istorija. Keliaudama Brida sutinka Mokytoją ir Saulės Tradicijos Magą, kurie padeda jai įveikti baimes ir patikėti gėriu, išmoko priimti raganystės dovaną ir šokti pagal slaptą pasaulio muziką. Tačiau Magas iškelia jai sąlygą: norėdama pažinti Visatos išmintį ir jos slėpinius, ji turi atsisakyti asmeninės laimės. Kokį kelią pasirinks Brida?

„Nesistenk aiškinti jausmų. Viską išgyvenk visa širdimi ir saugok tai, ką patyrei, kaip Dievo dovaną. Jeigu manai, jog nesugebėsi pakęsti pasaulio, kuriame gyventi svarbiau negu jį suprasti, tuomet atsisakyk magijos. Lengviausia sugriauti tiltą, jungiantį regimąjį pasaulį su neregimuoju, – tai bandyti aiškintis jausmus.“

ISBN 978-5-415-02076-8

www.vaga.lt